

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

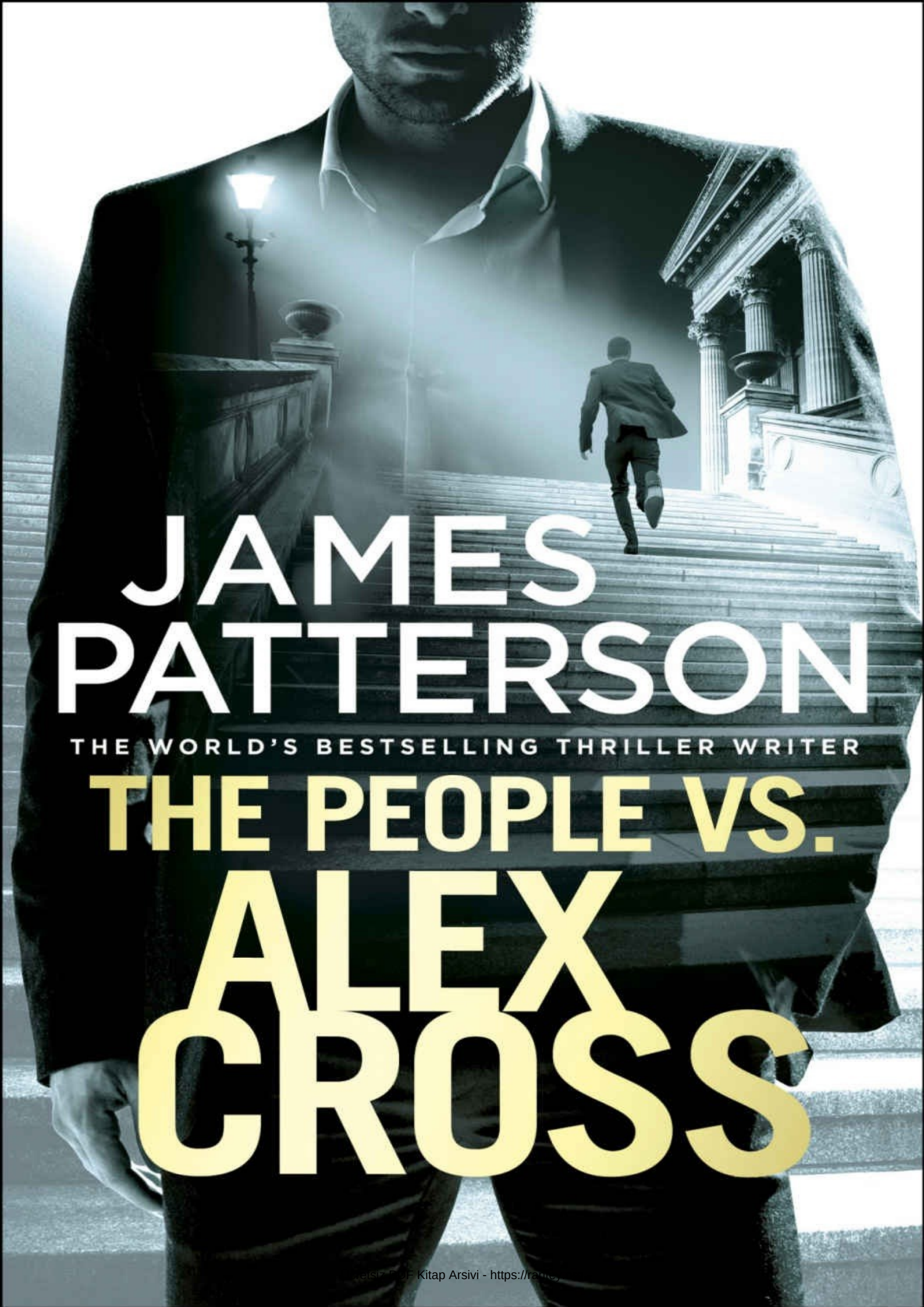
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

THE WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

THE PEOPLE VS. ALEX CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında Yazar
Hakkında
James Patterson'dan da Övgü
Başlık
Sayfası
İthafı

Önsöz
Bir İki

Birinci Bölüm: Platin Beyne Zarar Verir

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10

İkinci Bölüm: Bir Katilin

Oğlu Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Üçüncü Bölüm: Alex Cross'un

Kovuşturulması Bölüm 42

Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63

Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74

Dördüncü Bölüm: Alex Cross'u Savunurken

Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98
Bölüm 99

Beşinci Bölüm: Bütün Sarışınlar Ölmeli

Bölüm 100
Bölüm 101

Bölüm 102
Bölüm 103
Bölüm 104
Bölüm 105
Bölüm 106
Bölüm 107
Bölüm 108
Bölüm 109
Bölüm 110
Bölüm 111
Bölüm 112
Bölüm 113
Bölüm 114 Telif

Hakkı

KİTAP HAKKINDA

SUÇLAMALAR: PATLAYICI

Alex Cross hiçbir zaman kanunun yanlış tarafında yer almamıştı - ta ki şimdiye kadar. Düşmanı Gary Soneji'nin takipçilerini vurmakla suçlanan Cross, kendilerini yasaların üstünde gören tetikçi polislerin poster çocuğu haline getiriliyor. Cross bunun nefsi müdafaa olduğunu biliyor. Ama jüri bunu böyle görececek mi?

KANITLAR: ŞOK EDİCİ

Cross özgürlüğü için savaşıırken, eski ortağı John Sampson ona birkaç genç kızın gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasıyla bağlantılı korkunç bir video getirir. Departmandan uzaklaştırılmasına rağmen Cross, Sampson'a hayır diyemez. Yasadışı soruşturma onları, cinayetin eğlencenin bir başka biçimi olduğu internetin en karanlık köşelerine götürür.

HALK ALEX CROSS'A KARŞI ALEX CROSS: YÜZYILIN DAVASI

Savcılık davasını sunarken ve tüm ulus izlerken, Cross'a en yakın olanlar bile onun masumiyetinden şüphe etmeye başlar. Kendi ailesini ikna edemezse, jüriyi ikna etmeyi nasıl umabilir? Her şeyi tehlikede olsa da Cross tehlikeli bir suçluyu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktır... kendini kurtaramasa bile.

YAZAR HAKKINDA

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları dünya çapında 350 milyondan fazla satmıştır. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okur olan kendi oğlundan esinlenerek genç okurlar için Ortaokul, Ben Komik, Hazine Avcıları, Robotlar Evi, İtiraflar ve Maksimum Sürüş serileri de dahil olmak üzere bir dizi kitap yazmaktadır. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağıшта bulunmuş ve son on yıldır üst üste İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yazar olmuştur. Eşi ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

James Patterson tarafından da

Hepsini okudun mu?

BİR ÖRÜMCEK GELDI

Alex Cross, iki zengin çocuğun kaybolmasıyla ilgili yüksek profilli bir dava üzerinde çalışmaktadır. Ama duygusuz bir çocuk kaçırandan çok daha tehlikeli biriyle mi karşı karşıyadır?

KIZLARI ÖP

Cross eve geldiğinde yeğeni Naomi'nin kayıp olduğunu fark eder. Ve o tek değil. Onu kaçıranı bulmak kolay olmayacaktır, özellikle de yalnız çalışmıyorsa ...

JACK VE JILL

Bir çift buz gibi katil Washington'ın zengin ve ünlülerini öldürüyor. Ve nihai bir amaç var.

KEDİ VE FARE

Eski bir düşman geri döndü ve intikam istiyor. Alex Cross zarar görmeden kurtulabilecek mi, yoksa bu son hesaplaşma mı olacak?

POP GOES THE WEASEL

Alex Cross şimdiye kadarki en korkunç rakibiyle karşı karşıya. Kendisine Ölüm diyor. Ve onun sapkın oyununda yarışan üç 'Atlı' daha var

GÜLLER KIRMIZIDIR

Bir dizi ölümcül banka soygununun ardından Cross, Üst Akıl olarak bilinen bir suçluyla karşı karşıya kaldığında en büyük riski almak zorunda kalır.

MENEKŞELER MAVIDİR

Alex Cross, Üst Akıl hakkındaki korkunç gerçeğe her zamankinden daha fazla yaklaşırken, tehlikeli bir şekilde yenilgiye de yaklaşıyor.

DÖRT KÖR FARE

Washington polis teşkilatından istifa etmeye hazırlanan Alex Cross, huzurlu bir hayatı dört gözle beklemektedir. Ama uzun süre uzak kalamaz ...

BÜYÜK KÖTÜ KURT

Organize suç dünyasında gizemli yeni bir gangster var. FBI şaşkına döndü. Neyse ki artık ekiplerinde Alex Cross var.

LONDRA KÖPRÜLERİ

Cross, iki eski düşmanının peşine düşüp dünya çapında patlayıcı bir kovalamacaya girişirken riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

MARY, MARY

Hollywood'un üst düzey isimleri teker teker vahşice öldürülmektedir. Sadece Alex Cross bu çarpık vakanın ipuçlarını bir araya getirebilir.

ÇAPRAZ

Karısının on üç yıl önce öldürülmesiyle sarsılan Cross, sonunda onun intikamını almak için her şeyi göze alacaktır.

ÇİFT ÇAPRAZ

Alex Cross sakinleşmeye başlamıştır - ta ki seyirci seven manyak bir katille karşılaşana kadar.

ÇAPRAZ KOŞU

Eski bir arkadaşı Tiger'ın son kurbanı olunca Cross, korkunç ve tehlikeli bir savaş lordunu durdurmak için Afrika'ya gider.

ALEX CROSS'UN DURUŞMASI

(Richard DiLallo ile birlikte)

Alex Crossun burada anlattığı aile hikâyesinde, büyük amcası Abraham, Ku Klux Klan döneminde zulüm, cinayet ve komplo ile karşı karşıya kalıyor.

BEN, ALEX CROSS

Yeğeni Caroline'ın vahşice öldürülmesini araştıran Alex Cross, tüm dünyayı sarsabilecek akıl almaz bir sırrı keşfeder.

ÇAPRAZ ATEŞ

Alex Cross, Bree ile düğününü planlamaktadır ancak düşmanı intikam almak için geri döner.

ALEX CROSS'U ÖLDÜR

Başkan'ın çocukları kaçırılmış ve başkent bir terör saldırısına maruz kalmıştır. Cross, inandığı her şeye karşı çıkan umutsuz bir karar vermek zorundadır.

MUTLU NOELLER, ALEX CROSS

Soygun, rehineler, terörizm... Alex Cross Noel'e kadar eve sağ salim mi?

ALEX CROSS, KOŞ

Özel hayatı çalkantılar içinde olan Alex Cross, gardını düşürmeyi göze alamaz. Özellikle de kana susamış üç katil ortalıktayken.

KALBİMİ ÇAPRAZLA

Tehlikeli bir düşman Cross ve ailesini hedef aldığı anda, Alex kendini yepyeni bir ölüm kalım oyunu oynarken bulur.

ÖLMEK İÇİN UMUT

Cross'un ailesi kayıptır ve öldükleri sanılmaktadır. Ama Alex Cross umudunu yitirmeyecektir. Zamana karşı bir yarış içinde, ne pahasına olursa olsun karısını, çocuklarını ve büyükannesini bulmalıdır.

ÇAPRAZ ADALET

Otuz yılı aşkın bir süredir ilk kez Kuzey Carolina'daki memleketine dönen Cross, bildiği her şeyi sorgulamasına neden olan bir aile sırrını ortaya çıkarır.

ÇİZGİYİ AŞIN

Cross, Washington, D.C.'de patlak veren cinayet dalgasını araştırmak için devreye girer. Kurbanların ortak bir noktası vardır - hepsi suçludur.

James Patterson'ın diğer kitaplarının bir listesini bu kitabın arkasında bulabilirsiniz

Neden herkes James Patterson ve Alex Cross'u seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı
olduğu bir sır değil. Basitçe söylemek gerekirse:

kimse bu işi daha iyi yapamaz.

Jeffery Deaver

'Hiç kimse **inanılmaz bir doğal hikâye anlatma** yeteneği olmadan
bu kadar büyüyemez - ki Jim'de fazlasıyla var. Alex Cross serisi bunu
kanıtlıyor.

Lee Child

'James Patterson, diğerlerinin ölçüt alındığı **altın standarttır.**

yargılandı.'

Steve Berry

"Alex Cross, Amerikan romanının **en iyi yazılmış**
kahramanlarından biri.

Lisa Scottoline

"İlk Alex Cross öyküsünden yirmi yıl sonra, tüm zamanların **en**
büyük kurgusal dedektiflerinden biri haline geldi.

çağlar.'

Douglas Preston & Lincoln Child

"Alex Cross bir **efsanedir.**

Harlan Coben

"Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, bir **karakteri tanımlayan** ya
da olay örgüsünü ilerleten unsura **indirgiyor**. Ateşleyen şey bu
okuyucunun zihnindeki film projektörü.'

Michael Connelly

'**Patron** James Patterson'dır. O kadar.'

Ian Rankin

JAMES
PATTERSON
VS.

ALEX
CROSS

CENTURY

*Carole için - küçük kız kardeşim, kesinlikle üç
favorimden biri, kesinlikle en akıllı Patterson*

Önsöz

SICAK BİR YAZ AKŞAMI

BİR

Gölgeli bir sokakta, kır çiçekleri kokan beyaz kolonyal bir evin içinden bir kadın hoş bir Güney aksanıyla seslendi: "TW-Two? Neredesin? Annem hemen markete gitmeni istiyor."

Tekrar seslenmeden önce bir duraklama oldu. "İki mi? Deuce?"

Timmy Walker Jr., TW-Two, nam-ı diğer Deuce, on iki yaşındaydı ve arka bahçesine bitişik ormanın hemen içinde duruyordu.

Markete mi gideceksin? diye düşündü Deuce. Annesi için bisikletiyle oraya kadar gidip gelmekten daha iyi yapacak işleri vardı. bakarsanız, yapacak çok daha iyi işleri vardı.

Arka verandanın kapısı bir gıcırtyla açıldı.

"Deuce," diye annesi. "Hadi gel artık. Seni daha sonra dondurma yemeye götüreyim mi?"

Bu çok cazipti ama Deuce planına sadık kaldı ve yokuş aşağı eski bir tomruk yoluna ve ormanın içinden kıvrılan bir dereye giden tanıdık bir patikada ilerlemeye başladı. Günün geç saatleriydi. Işık eğik, bakır rengindeydi ve hava hâlâ yapışkan ve sıcaktı.

Büyükbabasının ona verdiği eski püskü bir dürbünü tutan Deuce düşündü: *Sıcak ve yapış yapış. Bu iyi bir şey. Günün bu saatinde hava sıcak ve yapış yapış olduğunda, geceye doğru ilerlerken çok daha fazla hareket oluyordu.*

Deuce kamuflej tişörtüne ve şortuna baktı ve *mükemmel giyindiğimi* düşündü. *Gerçekten yaklaşılabirim ve doğru teçhizatım var.*

Sivrisinekler vızıldadı. Kulağını ısırarak bir tanesine tokat attı, ağaçlardaki ağustos böceklerinin gürültüsünü duydu ve uzaktaki bir ateşin dumanını kokladı. Cebini karıştırdı ve annesinin gizli paketinden aldığı sigarayı çıkardı.

Sigarayı yaktı, bir nefes çekti ve sivrisineklere duman üfledi. Bunun yardımcı oldu.

Hala sigara içen Deuce dereyi geçti ve ayrılmadan önce neredeyse bir mil boyunca su yoluna paralel olan tomruk patikasında ilerlemeye devam etti. Sola döndü, sonra yokuş yukarı çıkmaya başladı, birkaç dakikada bir durup dinledi. Hiçbir şey yoktu.

Yine de çocuk bu gece iyi bir şey göreceğinden emindi. Cuma öğleden sonraydı. Tam zamanı. Yaz sonu. Primer zamanı. Ve onları her zaman önce duymak zorunda değildin. Bunu öğrenmişti, değil mi?

Deuce tepeye yaklaştığında, tişörtü ve şortuyla neredeyse uyumlu olan kamufleli bir baş filesi giydi. Yavaşça tepeye tırmandı.

Günün son altın ışıklarıyla sarmaşıkların ve yaprakların arasından tepeye bakıyordu. Hiçbir şey yoktu.

Bir adım attı. Bir şey olmadı. Bir adım daha. İşte!

Deuce gülümsedi, kamburunu çıkardı ve yokuş aşağı, bozuk bir toprak yolun sonundaki açıklığa doğru gizlice ilerledi. Etrafa saçılmış bira kutuları ve ambalajlar, bir çalı yığını ve açıklığın uzak tarafında yalnız bir mavi Toyota Camry vardı.

Motor kapalıydı. Camlar kapalıydı. Müzik açık değildi. Deuce arabanın neden orada olduğunu bildiğinden emindi. Dürbünü kaldırdı ve Camry'nin arka koltuğunda bir çiftin kıvranmakta olduğu açıklığa baktı.

Deuce onlardan birinin çıplak sırtını gördü. Kızın!

Mükemmel.

Ve sarışın! Daha mükemmel.

Birden ayağa kalktı; on yedi, on sekiz yaşındaydı-güzeldi! Sonra bir başka üstsüz sarışın, daha genç, çok güzel, ilkinin yanında ayağa kalktı. Öpüşmeye ve okşamaya başladılar.

İki

ON YAŞINDAKİ ÇOCUK kalp krizi geçireceğini düşündü, gördüğü manzara onu nefessiz bırakmıştı. Deuce titreyerek dürbünü indirdi, cebini karıştırdı ve internetten ikinci el olarak satın aldığı iPhone 4'ü buldu. Kamera simgesini buldu ve bastı.

Bu epik olacak, diye düşündü Deuce. Bunu kimse unutamayacak.

Yumuşak bir adım attı ve ardından bir adım daha atarak onu açıklığa kadar getirdi. Bir an arabanın arka koltuğundaki tutkulu kızlara odaklandı ama daha yakından bakmak için dürbününü kaldırmadı.

Artık bir görevdeydi. Deuce kamera modunu videoya çevirdi ve Kayıt tuşuna bastı.

Ağaçların hemen içinde, gölgelerin arasında kaldı ve açıklıkta bir daire çizerek çalı yığınının yanından geçip Camry'ye doğru gitti ve arkasından ve sağından yaklaştı. Kendini bir panter olarak hayal etti ve araba ile kızlar bir bankın aşağısında ve biraz altında, yirmi metre kadar uzağında olana kadar yavaş ve dikkatli hareket etti.

Bu açıdan, kızların ikisinin de tamamen çıplak olduğunu görebiliyordu. Telaşlanmıştı, büyülenmişti; bir yanı daha da yaklaşmak, mümkünse arka koltuğa geçmek istiyordu. Ama bu onu hiçbir yere götürmezdi, değil mi?

Onları mükemmel bir şekilde çerçevelemişti. Işık da hiç fena değildi. Bunun şimdiye kadarki en iyi çalışması olacağından emindi. *İki sarışın mı? Kahraman olacağım!*

Deuce neredeyse kahkahalarla gülecekti ama kızlardan birinin eli diğerinin göğüslerinden ayrılıp güneye doğru kayınca donup kaldı.

Çocuk bir motor sesi duydu ve etrafına bakındı. Sanki bir araç hızla geliyor ve açıklığa doğru ilerliyordu. Kızlar da sesi duydular ve giysilerine doğru koşuşturdular.

Dalga mı geçiyorsun benimle? Deuce inledi.

Bir çığlık duydu. Arabalarına baktı. Kızlardan biri camdan dışarı ona bakıyordu.

"kamufleli bir sapık çocuk var!" diye bağırdı. "Bizi filme alıyor!"

Deuce korktu ve kaçtı. Ormanın derinliklerine doğru fırladı ve sonra geldiği yoldan geri döndü, kütüklerden atladı, ağaçlardan kaçtı ve cebinde bir kral mücevheriyle bir kuleden kaçmış gibi gülümsedi.

Ve bir bakıma de oldu, değil mi? Patıkaya doğru koşmaya devam ederken elinde sıkıca tuttuğu telefona baktı. Destansı değildi

videoydu, ama yine de-

Deuce bir aracın kükreyerek açıklığı girdiğini ve kayarak durduğunu duydu. Kızlardan biri çığlık attı.

Deuce durdu ve arkasına baktı. Yüzünden ter damlıyordu ve sık yaprakların arasından açıklığı görmek için zorlanıyordu.

Çocuk kendi kendine hemen eve gitmesini, videoyu bilgisayarına yüklemesini ve hangi internet sitesine satacağını bulmaya çalışmadan önce geceyi zaferini yeniden yaşayarak geçirmesini söyledi. Ama doğal merakı onu bastırdı ve açıklığın kenarına doğru geri itti.

Güneş batıyordu. Gölgeleler ormandaki açıklığı kaplıyordu. Motoru güçlendirilmiş beyaz bir Ford kamyonet Camry'nin yanında rölantide çalışıyor ve Deuce'un kızları görmesini engelliyordu.

Dürbününü kaldırdı ve minibüsün camlarının koyu renk olduğunu gördü. Yan taraftaki manyetik tabelada DISH NETWORK yazıyordu.

Yemek mi? Burada mı? Bu bir-

Kızlardan biri minibüsün diğer tarafından "Hayır!" diye bağırdı. "Lütfen! Bunu yapmayın! Yardım edin! Evlat! Bize yardım et, evlat!"

Deuce onun kendisi için çığlık attığını fark etti ve ne yapacağını bilemedi.

Ardından bir çığlık daha geldi, daha yüksek sesle, dehşet içinde. Kızlardan biri hıçkırarak ağlıyor, hüngür hüngür ağlıyor, merhamet için yalvarıyordu.

Deuce korkudan titremeye başladı. Kafasının içinde bir ses bağırdı, *Koş!*

Bir arabanın kapısı çarptı. Minibüsün kapısı kayarak kapandı ve kızların çığlıklarını bastırdı.

Deuce, *videoyu çektiğim için muhtemelen hatalıyım*, diye düşündü, *ama bu cidden berbat bir durum. Bir şeyler yapmam lazım.*

Öfkeyle cebini karıştırdı ve telefonunun kamera lensine taktığı küçük bir manyetik çift mercekle buldu. Daha iyi çözünürlük için modu fotoğrafa kaydardı ve yaklaşık altmış metre ötedeki park lambalarının aydınlattığı minibüsün arka plakasına yakınlaştırdı.

Minibüsün farları yandı. Motor devirlendi. Gidiyorlardı.

Deuce, flaş veya otomatik odaklama olmadan çekim yapmak için iPhone'un üst ses düğmesini sıktı. *Tık, tık, tık.* Minibüs ileri doğru yuvarlanıp hızlanmadan ve açıklıktan ayrılmadan önce toplamda beş atış yaptı.

Çocuk minibüsün gidişini izledi, sonra Camry'ye bakmak için dürbününü kaldırdı. Son solan ışıktaki boştu. Hareket yoktu. İki kız da gitmişti.

Çocuk titremeye başladı; kendini hasta hissediyordu. O kızlar çığlık atıyordu.

Deuce bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Porno kısmını silmesi gerekiyordu,

Tüm bunları neden gördüğüne dair bir hikaye uydurup polise anlatacaktı. Camry'yi bulacaklar, kızların kim olduğunu öğrenecekler ve Dish minibüsünü kullanımları bulacaklardı.

Ve bunu bir an önce yapmak .

Telefonuna baktı. 911'i tuşladı ama bağlantı yoktu. Ekranda *Servis Yok yazıyordu*. Telefonun çekmeye başlaması için derenin diğer tarafına geri dönmesi gerekcekti.

Deuce etrafına bakındı, yönünü buldu ve ağaç kesme patikasına doğru yola koyuldu. O farkına varmadan hava kararacaktı ama dört yaşından beri bu ormanda dolaşıyordu.

Çocuk tomruk yoluna girdiğinde, arkasında üç çeyreklik bir ay yükseliyordu. Koşmaya başladı ve tepeyi aştı.

Deuce patikanın tekrar dikleştiği yerde, karanlık, ağır ve uzun bir şeyin kendisine doğru geldiğini gördü.

Eğilmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Bir önkol çocuğun boynuna çarptı ve onu yere serdi. Deuce'un ayakları altından çıktı ve vücudunun üst kısmı, kolları ve kafası şiddetli bir şekilde savrulduktan sonra tomruk yoluna düştü.

Çocuk çarpmanın etkisiyle kemiklerinin kırıldığını hissetti ve kafasına kötü bir darbe aldı. Yıldızlar gördü, parmakları ve kolları gevşedi. iPhone'u, ciğerlerindeki tüm rüzgârla birlikte ormana doğru uçtu.

Deuce bir, belki de iki saniyeliğine sersemlemişti ve sadece gölgeler ve karanlık görüyordu. Kendi boğulma sesinden başka bir şey duymadı ve her yerde görünen acıdan başka bir şey hissetmedi.

Sonra çocuk hemen yanında bir adamın sesini duydu. "İşte, şimdi," dedi adam. "Nereye gittiğini sanıyordun, genç adam?"

Birinci Bölüm

PLATİN BEYNE ZARAR VERİR

BÖLÜM

1

Yatak odamın aynasına baktım ve mükemmel kravat düğümünü atmaya çalıştım.

Bu çok basit bir şeydi, her gün işten önce yaptığım bir ritüeldi ama yine de doğru yapamıyordum.

Bree yanıma kayarak, "Gel Alex, yardım edeyim," dedi.

Kravatın sarkmasına izin verdim ve "Sinirlerim bozuk" dedim.

"Anlaşılabilir," dedi Bree, önüme gelip kravatın boyunu ayarlarken.

Karımla aramda beş santim fark vardı ve düğümü ne kadar kolay attığını hayretle izledim.

"Erkekler bunu yapamaz," dedim. "Bunu yapmak için bir erkeğin arkasında durmamız gerekir."

"Sadece bakış açımdaki bir farklılık," dedi Bree, düğümü adamın eline doğru sıkıştırarak ve kolalı yakayı aşağı çekerek. Tereddüt etti, sonra geniş, korku dolu gözlerle bana baktı ve "Artık hazırsın" dedi.

Midem bulandı. "?"

"Sana inanıyorum," dedi Bree, parmak uçlarına kalkıp başını arkaya eğerek. "Hepimiz sana inanıyoruz."

Sonra onu öptüm ve sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum," dedim.

"dek," dedi Bree.

Ayrıldığımızda gözleri parlıyordu.

"Oyun yüzü, şimdi," dedim çenesine dokunarak. "Marley ve Naomi'nin bize söylediklerini hatırla."

Ben ceketimi giyerken o bir selpak çıkarıp gözyaşlarını sildi. "Daha iyi misin?" Bree sordu.

"Mükemmel," dedim ve yatak odamızın kapısını açtım.

İkinci katın sahanlığındaki diğer üç yatak odası açık ve karanlıktı. Aşağıya indik. Ailem mutfakta toplanmıştı. Nana Mama, doksan küsur yaşındaki büyükannem. Damon, Johns Hopkins'ten gelen en büyük çocuğum. Jannie, lise son sınıf öğrencim ve koşu yıldızım. Ve Ali, benim erken gelişmiş dokuz yaşındaki çocuğum. Hepsi bir cenaze töreni için giyinmiş gibiydi.

Ali beni gördü ve gözyaşlarına boğuldu. Koşarak yanıma geldi ve bacaklarıma sarıldı. "Hey, hey," dedim başını okşayarak.

"Bu hiç adil değil." Ali hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Söyledikleri doğru değil."

"Elbette değil," dedi Nana Mama. "Sadece onları görmezden gelmeliyiz. Sopalar ve taşlar."

Jannie, "Kelimeler acı verebilir, nine," dedi. "Onun ne hissettiğini biliyorum. Sosyal medyadaki şeyleri görmelisin."

"Aldırma," dedi Bree. "Biz babanın yanındayız. Önce aile." Elimi sıktı.

"Hadi yapalım o zaman," dedim. "Başlar yukarıda. Çatışmaya girmeyin."

Anneanne cüzdanını eline aldı ve şöyle dedi: "Ben de katılmak istiyorum. Çantama bir kızartma tavası koymak ve sonra da onunla onlardan birini pataklamak istiyorum."

Ali burnunu çekmeyi bıraktı ve gülmeye başladı. "Sana da bir tane getirmemi ister misin nine?" "Bir dahaki sefere. Ve sadece tahrik edilirse kullanırım."

Damon, "Eğer Tanrı yardımcıları olsun, Nana," dedi ve hepimiz güldük. Kendimi biraz daha iyi hissederek saatimi kontrol ettim.

Sekize çeyrek vardı.

"İşte " dedim ve evin içinden ön kapıya doğru ilerledim. Orada durdum ve arkamda sıralanan ailemi dinledim.

Derin bir nefes aldım, hazır oldaki bir denizci gibi omuzlarımı geriye attım, sonra topuzu çevirip kapıyı açtım ve verandaya çıktım.

"Bu o!" diye bağırdı bir kadın.

Washington DC'nin güneydoğusundaki Beşinci Cadde'de bulunan evimizin önündeki kaldırımı dolduran medya akbabaları ve nefret dolu insanlardan oluşan küçük bir kalabalıktan bağırışlar yükselirken Klieg ışıkları parladı.

On beş, yirmi kişiydiler, bazıları kamera ve mikrofon taşıyordu, diğerleri beni kınayan pankartlar taşıyordu, hepsi bana sorular soruyor ya da küfürler . Öyle bir tımarhane gibiydi ki hiçbirini net olarak duyamıyordum. Sonra bariton sesli bir adam gürültüyü bastıracak kadar yüksek sesle bağırdı:

"Suçlu musunuz, Dr. Cross?" diye bağırdı. "O insanları soğukkanlılıkla mu?"

BÖLÜM

2

Renkli camlı siyah bir SUBURBAN evimin önünde duruyordu.

"Yakınımda dur," dedim bağırarak sorulan soruları duymazdan gelerek. Damon'ı işaret ettim. "Anneannene yardım et, lütfen."

En büyüğüm büyükannemin yanına geldi ve hepimiz tek bir birim olarak merdivenlerden aşağıya ve kaldırıma doğru ilerledik.

Bir muhabir yüzüme mikrofon tuttu ve "Dr. Cross, göreviniz sırasında kaç kez silahınızı çektiniz?" diye bağırdı.

Hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onu görmezden geldim, ama Nana Mama, "Aptallığın peşinde kaç kez aptalca bir soru sordun?" diye tersledi.

Ondan sonra, kaldırımdan Suburban'a geçerken her şeyi ayarlamak için içimdeki her şeyi aldım. Ailemin geri kalanını cipin içinde gördüm, öne tırmandım ve kapıyı kapattım.

Nana Mama uzun bir nefes verdi.

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Jannie biz uzaklaşırken. "Sanki babamdan besleniyorlar," dedi Ali. "Kan emiciler," dedi şoför.

Çok geçmeden 500 Indiana Avenue adresindeki District of Columbia Adliye Sarayı'nın önüne vardık. Bina iki kanatlı, pürüzsüz kireçtaşından yapılmış, lobisinin üzerinde çelik ve camdan bir atriyum ve önünde yükseltilmiş bahçelerle çevrili geniş bir plaza bulunuyor. Evimde yirmi akbaba vardı ama soğuk adaletle randevum için orada altmış çakal vardı.

Avukatım Anita Marley de oradaydı ve kaldırımda bekliyordu.

Uzun boylu, atletik yapılı, kumral saçlı, çilli tenli ve keskin zümrüt gözlü Marley bir zamanlar Teksas Üniversitesi'nde voleybol oynamış ve oyunculuk eğitimi almıştı; daha sonra Rice'daki hukuk fakültesini birincilikle bitirmişti. Klas, küstah ve komik olmasının yanı sıra mahkeme salonunda da belalı biriydi, bu yüzden onu işe almıştık.

Marley kapımı açtı.

"Bundan sonra konuşmayı ben yapacağım Alex," dedi emredici bir ses tonuyla, tam da evde maruz kaldıklarından çok daha kötü bir suçlama ve alay gürültüsü beni vururken.

Bu tür şeyleri geçmişte de görmüştüm; yerel ve ulusal muhabirlerin yirmi dört saatlik kablolu haber canavarına çiğ et yedirmeye hazırlandığı büyük bir dava çetesi. Sadece daha önce hiç çiğ et olmamıştım.

"Konuş bizimle Cross!" diye bağırdılar. "Sorun *sen* misin? *Siz* ve kovboy yöntemleriniz Amerika'da polisi ne hale getirdi? Kanunların üstünde mi?"

Dayanamadım ve "Kimse kanunun üstünde değildir" diye cevap verdim.

"Bir şey söyleme," diye tısladı Marley ve beni dirseğimden tutarak plazadan geçirip adliyenin ön kapısına doğru götürdü.

Sürü bizimle birlikte gitti, hala vızıldıyor, hala sokuyor.

Muhabirlerin ötesindeki kalabalıktan bir adam dehşet içinde bağırdı: "Beni vurma Cross! Ateş etme!"

Diğerleri de onunla birlikte aynı tonda slogan atmaya başladı. "Beni vurma, Cross!"

Ateş etmeyin!"

Tüm çabalarımın rağmen başımı çevirip onlara bakmaktan kendimi alamadım. Bazıları yüzümün üzerinde kırmızı bir *X işareti* olan ve altında bir yazı bulunan pankartlar taşıyordu; birinde POLİS ŞİDDETİNE SON, diğerinde ise SUÇLU OLDUĞUMA DAİR!

Kurşun geçirmez adliye kapısının önünde Marley durdu ve beni ışıklara, mikrofonlara ve kameralara doğru çevirdi. Omuzlarımı geriye attım ve çenemi kaldırdım.

Avukatım elini kaldırdı ve yüksek, kararlı bir sesle, "Dr. Cross masum bir adam ve masum bir polis memuru. Sonunda adını temize çıkarma fırsatına sahip olacağı için çok mutluyuz."

BÖLÜM

3

Güvenlik kontrol noktasını yöneten POLİS MEMURLARI adliyeye girerken beni izlediler, medya hala arkamda kaynıyordu.

Mahkeme güvenlik şefi ve eski bir dost olan Çavuş Doug Kenny, "Seninleyiz Alex. Duyduğuma göre iyi atıştı. Çok iyi atıştı."

Metal dedektörlerinden geçerken diğer üçü de başlarını sallayıp bana gülümsediler. Dışarıda, mahkeme girişine doğru savaşılarak ilerleyen kalabalık ailemin üzerine çullanmıştı.

Nana Mama, Damon ve Jannie sarsılmış bir halde içeri girdiler. Birkaç dakika sonra Ali ve Bree içeri girdi. Kapı kapanırken, Ali içeriye bakan gazetecilere baktı. Sonra evrensel olarak anlaşılan bir hareketle orta parmağını kaldırdı.

"Ali!" Anneanne onu yakasından tutarak bağırdı. "Bu kabul edilemez bir davranış!"

Ama güvenlik ekibi ona kıkırdarken ve ben gülümserken, Ali en ufak bir pişmanlık göstermedi.

"Zor çocuk," dedi Anita, beni asansörlere doğru yönlendirirken.

"Akıllı çocuk," dedi az önce yanımda beliren genç Afro-Amerikan kadın. "Her zaman öyleydi."

Kolumu omuzlarına doladım, ona sarıldım ve başını öptüm. "Burada olduğun için teşekkür ederim Naomi," dedim.

"Her zaman arkamı kolladın Alex Amca," dedi.

Rahmetli kardeşim Aaron'un kızı Naomi Cross, kendi alanında saygın bir ceza savunma avukatıdır ve bana yardım etme ve davamda ünlü Anita Marley ile birlikte çalışma fırsatını kaçırmadı.

"Şansım nedir, Anita?" Asansör kapıları kapanırken söyledim.

Beyaz bluzunun manşetlerini düzeltirken, "Ben bu oyunu oynamam," dedi sertçe. "Jüriyi gerçekler hakkında bilgilendireceğiz ve sonra kararı onlara bırakacağız."

"Ama savcılığın kanıtlarını gördünüz."

"Ve onların teorisi hakkında kabaca bir fikrim var. Bence bizim hikayemiz daha ilgi çekici ve bunu iyi anlatmak niyetindeyim."

Ona inandım. Marley sadece son altı yılda sekiz tane yüksek profilli cinayet davası kazanmıştı. Çifte cinayetle suçlandıktan sonra ona ulaştım, ret ya da "çok meşgul" cevabı almayı bekliyordum. Bunun yerine, ertesi gün Dallas'tan Washington'a uçuşu ve o zamandan beri yasal işlemlerde yanımda duruyordu.

Anita'yı sevdim. Onda saçmalık yoktu. Şimşek hızında bir zekâyâ sahipti ve bir müvekkile yardım etmek için cazibesini, yakışıklılığını ya da oyunculuk becerilerini kullanmaktan çekinmezdi. Birkaç rahatsız edici istisna dışında, kolayca kazandığı duruşma öncesi önermeleri denetleyen yargıç üzerinde bunların hepsini kullandığını görmüştüm.

Ancak benim davamın, geçmişimin derinliklerine uzanan ipuçlarıyla, şimdiye kadar gördüğü en karmaşık dava olduğunu söyledi.

Yaklaşık on beş yıl önce Gary Soneji adında bir psikopat adam kaçırma ve cinayet çılgınlığı yaptı. Onu hapse atmıştım ama birkaç yıl sonra kaçtı ve bomba yapımına yöneldi.

Soneji, biz onu Manhattan'ın altındaki geniş ve terk edilmiş bir tünel sisteminde köşeye sıkıştırmadan önce birkaç bomba patlatmış ve birçok kişiyi öldürmüştü. Neredeyse beni öldürüyordu ama önce ben onu vurmayı başardım. Sendeleyerek uzaklaştı ve üzerindeki bomba patlamadan önce karanlık tarafından yutuldu.

On yıl ileri saralım. DC Metro Polisi'ndeki ortağım John Sampson ve ben bir kilisenin mutfağında yardım ediyorduk. Soneji'ye çok benzeyen biri içeri girip aşçıyı ve bir rahibeyi vurdu, sonra da Sampson'ı başından vurdu.

Mucizevi bir şekilde üçü de hayatta , ancak Soneji benzeri bulunamadı.

Karanlık internette Soneji'ye adanmış bir tarikat olduğu ortaya çıktı. Bu tarikatla ilgili soruşturma beni dolambaçlı bir yoldan Güneydoğu DC'de terk edilmiş bir fabrikaya götürdü ve burada Soneji maskeleri takan üç silahlı kişi benimle yüzleşti. Üçünü vurdum, ikisini öldürdüm.

Ancak polis destek çağırma yanıt verdiğinde, kurbanların hiçbirinin üzerinde silah bulamadı ve ben iki cinayet ve bir cinayete teşebbüsle suçlandım.

Asansör kapıları adliyenin üçüncü katında açıldı. Doğruca mahkeme salonu 9B'ye yöneldik, yer kapmaya çalışan insanların oluşturduğu sıranın önüne geçtik ve arkamızdaki öfkeli fısıltılara aldırmandan içeri girdik.

Halk galerisi neredeyse tamamen doluydu. Basın mensupları galerinin en solundaki dört sırayı işgal etmişti. Savcılık masasının arkasında mağdurlar ve mağdur aileleri için ayrılmış olan ön sıra boştu. Benim ailem için ayrılmış olan sağdaki sıra da öyle.

Barı geçip savunma masasına ulaştığımızda Marley, "Ayakta kal," diye mırıldandı. "Herkesin seni izlemesini istiyorum. Kendine olan güvenini ve polis olmaktan duyduğun gururu göster."

"Deniyorum," fısıldadım.

Naomi, "İşte savcılık geliyor," dedi.

"Onlara bakma," dedi Marley. "Onlar benim."

Onlara doğru bakmadım ama çevresel görüşümde iki ABD savcı yardımcısının evrak çantalarını savcılık masasının altına yerleştirdiklerini fark ettim. Baş savcı Nathan Wills, yemediği çörek kalmamış gibi görünüyordu. Otuzlu yaşlarının ortasında, soluk yüzlü ve doksan kilo fazla kilolu olan Wills'in terlemeye eğilimi vardı. Hem de çok.

Ama Anita ve Naomi adamı hafife almamam konusunda beni uyarmışlardı. UC Berkeley'deki Boalt Hall'dan sınıf birincisi olarak mezun olmuş ve Adalet Bakanlığı'na katılmadan önce Dokuzuncu Bölge Temyiz Mahkemesi'nde katiplik yapmıştı.

Asistanı Athena Carlisle'ın da daha az zorlu bir geçmişi yoktu. Ortakçılarının soyundan gelen Carlisle, Mississippi'de yoksulluk içinde büyümüş ve ailesinde liseden mezun olan ilk kişiydi. Morehouse College'dan tam burs kazanmış, sınıf birincisi olarak mezun olmuş ve ardından Georgetown'da hukuk fakültesine gitmiş ve burada *Law Review*'un editörlüğünü yapmıştı.

Bir hafta önce *Washington Post*'ta çıkan savcı profillerine göre, hem Wills hem de Carlisle aşırı derecede hırslı ve federal hükümetin bana karşı açtığı davayı kovuşturmaya hevesliydi.

Neden ABD hükümeti? Neden yüksek güçlü ABD ? 1970'lerden beri Washington DC'de işler böyle yürüyor. Eğer ülkenin başkentinde bir cinayetle suçlanıyorsanız, ülke sizin cezalandırıldığınızı görecektir.

Arkamda sesler duydum, döndüm ve ailemin yerlerini aldığını gördüm. Bree bana cesurca gülümsedi ve "*Seni seviyorum*" dedi.

Ben de ona cevap vermeye başladım ama haki pantolon ve çok kısa kollu mavi bir gömlek giymiş asık suratlı bir gencin mahkeme salonuna girdiğini görünce durdum. Adı Dylan Winslow'du. Babası Gary Soneji'ydi. Annesi vurulan kurbanlardan biriydi. Dylan bara geldi, durduğum yerden on adım kadar uzaklaştı, yağlı siyah saçlarını geriye itti ve bana dik dik baktı.

Winslow kendini beğenmiş ve kötü niyetli bir gülümsemeyle, "Senin için cehennem hazır, Cross," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, alevler içinde kalmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ali ayağa fırladı ve "Babanın yaptığı gibi mi?" dedi.

Winslow'un çılgına dönüp küçük oğluma saldıracağını sandım.

Damon da öyle yaptı ve Ali'nin arkasında ayağa kalktı.

Genç adam Ali'ye yumruk atmak yerine daha da kötü niyetli bir şekilde gülümsedi. "Aynen öyle evlat," dedi soğuk bir sesle. "Aynen babamın yaptığı gibi."

"Herkes ayağa kalsın!" diye bağırdı mübaşir. "Columbia Bölgesi Yüksek Mahkemesi oturumu başlamıştır. Yargıç Priscilla Larch başkanlık ediyor."

Ellili yaşlarının ortalarında, kalın gözlüklü ve boyalı siyah saçlarını sert bir saç modeliyle arkaya toplamış bir kadın olan Yargıç Larch 1.80 boyundaydı. kadar kısaydı ki kürsünün arkasına tırmanırken neredeyse komik görünüyordu.

Ama ben gülmüyordum. Larch'ın asılan bir yargıç olarak haklı bir üzü vardı.

Tokmağını iki kez vurduktan sonra Yargıç Larch gözlüklerinin arkasından baktı ve sigara için bir sesle homurdandı: "Alex Cross'a karşı halk. Mahkeme düzene girecektir."

BÖLÜM

4

Altı hafta önce ...

JOHN SAMPSON sakin kalmaya ÇALIŞTI, DC şehir merkezindeki Daly Binası'nın beşinci katındaki ahşap çift kapının diğer tarafında kendisini bekleyen karar ne olursa olsun sorun olmayacağını kendine söylemeye çalıştı.

Ama Sampson sakin kalamadı. Kendi terinin kokusunu aldı ve neredeyse endişeye kapılacaktı.

Sekreter nihayet saat beş civarında başını sallayarak, "Şimdi sizinle görüşecek Bay Sampson," dediğinde midesi alt üst oldu.

"Teşekkür ederim," dedi Sampson. Ayağa kalktı ve terapistlerin ona öğrettiği gibi, kafasına aldığı kurşun yarısından beri ara sıra yaşadığı baş dönmesi nöbetlerine karşı koymak için duruşunu genişletti.

Sampson güven vermeye çalışarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı, içeri girdi ve masasının arkasında oturmuş evrakları imzalayan Bryan Michaels'ı gördü. Gümüş saçlı ve ellili yaşlarının ortasındaki bir adama göre inanılmaz bir fiziksel kondisyona sahip olan DC polis şefi başını kaldırdı, kayıtsızca gülümsedi ve Sampson'a oturması için el salladı.

Sampson, "Sakıncası yoksa ayakta durmayı tercih ederim, efendim," dedi.

Şef Michaels'ın gülümsemesi kayboldu ve Sampson yaklaşıp rahatlayınca kalemini bıraktı. Şef sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun, rahatsız edici dakikalar boyunca iri adamı inceledi, dedektifin alnının sol tarafındaki yara izine birden fazla kez baktı.

"Gördüğüm kadarıyla sıralamada iyi atış yapmışsın," dedi şef sonunda. "Mükemmel bir performans değildi ama geçtim efendim."

"Yaptın," dedi Michaels. "Ve fiziksel testlerde neredeyse kişisel en iyi derecene ulaştın."

"Burada olmak için çok çalıştım, Şef."

Sampson, Michaels'ın alnındaki yara izine tekrar baktığını fark etti.

"Çok çalıştın John," dedi Michaels, Sampson'ı anında rahatsız eden, kendini kaybolmuş ve bir kenara atılmak üzere hissetmesine neden olan bir ses tonuyla.

Şef devam etti. "Ama aynı zamanda yaşadığınız türden bir travma sonrasında bir memuru sahaya geri gönderip göndermemeye karar verirken en iyi muhakememi kullanmak zorundayım. Ve kriz zamanlarında diğer memurlar için bir sorumluluk olup olmayacağınızı kendime sormam gerekiyor."

Sampson da aynı şeyi merak etmişti ama hiçbir şey söylemedi, sadece ifadesiz bir şekilde şefe baktı. Bir vuruş geçti, sonra iki.

Şef Michaels gülümseyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. "Tekrar hoş geldiniz, Dedektif Sampson. Sizi çok özledik."

Sampson sırttı, şefin elini tuttu ve çılgınca sıktı. "Teşekkür ederim, Şef. Buna pişman olmayacaksınız."

Michaels, "Yapmayacağımı biliyorum," dedi. "Birçok memur arkadaşınız için bir ilham kaynağısınız. Bunu bilmenizi isterim."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

"Yeni bir ortağa ihtiyacın olacak," dedi şef, yüzü biraz düştü. Sampson "Ben buna hazırım" demeden önce garip bir an yaşandı.

Şef Michaels bir süre onu inceledikten sonra, "Odada bir goril olmasından nefret ediyorum," dedi.

"Evet, efendim. Ama gorilin eninde sonunda kazanacağına inanıyorum." Michaels yumuşadı. "Umarım öyledir. O nasıl?"

Sampson, "Duruşmaya kadar zaman geçirmek için kendini asmış," dedi. "Alex'e elimden geleni yapacağım. Ciddiyim."

Kapı sert bir şekilde çalındı ve boynunda zincirle asılı bir dedektif rozeti olan, köşeli ve oldukça tedirgin kızıl saçlı bir kadın içeri girdi.

"Fox?" Michaels sinirlenerek, "Fox," dedi. "Seni henüz buraya davet etmemiştim."

Fox önce Sampson'a, sonra tekrar şefe baktı. "Özür dilerim efendim ama Dedektif Sampson ve ben az önce kötü bir şey yaptık. Washington Latin'de adam kaçırma ve ateş etme."

"Latince mi?" Sampson söyledi. "Ali Cross o okula gidiyor."

BÖLÜM

5

Sampson onu Washington Latin Public Charter School'un merdivenlerinde, sırt çantasını dizlerinin arasına almış, gözyaşlarını silerken bulduğunda ALİ fena halde sarsılmıştı ama fiziksel olarak iyiydi. Bir devriye polisi Ali'nin tüm bu vahşi olayı gördüğünü söyledi. Okul sonrası münazara programına katılan diğer beş öğrenci de görmüştü.

"İyi misin dostum?" Sampson kocaman gövdesini Ali'nin yanına yatırdı ve bir kolunu çocuğun omuzlarına doladı. Ekim ayının ortasıydı, gece çökerken hava serindi ve Ali titriyordu.

"Babam geliyor," dedi Ali düz bir ses tonuyla. "Bree de öyle." "Bana ne olduğunu anlat."

O konuşmadan Dedektif Ainsley Fox, "Dedektif Sampson? Biraz konuşabilir miyiz?"

Merdivenlerin dibinde durmuş, kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Sıkı tutun," dedi Sampson. Ali'nin sırtını sıvazladı, ayağa kalktı ve merdivenlerden inerek onun yanına geldi.

Fox alçak ve azarlayıcı bir sesle, "İzniniz sırasında reşit olmayanlarla fiziksel temasa karşı kurallarımız olduğunu unutmuş olabilirsiniz," dedi.

Sampson gözlerini kısarak ona baktı. "Çocuk çocuğum gibi, Fox."

"Ama o senin değil ve kural kuraldır. Kafasından vurulsun ya da vurulmasın, kurallara göre oynamalısın ya da eski ortağının şu anda karşı karşıya kaldığı türden sonuçlara katlanmalısın."

Sampson dişlerini gıcırdatarak, "Fox, röportaj yapılacak beş çocuk daha var. *kurallara göre*. Tam ."

Fox duraksadı, erteledi ama sonra çenesini kaldırdı ve diğer üzgün çocukların oluşturduğu kümeye doğru yürüdü. Sampson, Alex Cross ve Bree Stone'un olay yeri şeridinin yanından koşarak geçtiklerini görmek için tam zamanında Ali'ye döndü. Alex Ali'yi kucakladı ve ona şiddetle sarıldı. Ali de babasına aynı şiddetle sarıldı ve ağlamaya başladı.

İkisi de , Sampson tekrar Ali'den gördüklerini anlatmasını istedi.

Ali, münazara takımındaki bir grup arkadaşının arkasında charter okulundan çıktığında havanın karanlık olduğunu söyledi. En genç ve en kısa boylu olan , yüzden çığlıklar başladığında görüşü engellenmişti. Sonra hepsi farklı yönlere doğru koşmaya başlamış. Ali onları takip etmedi. Yerinde durdu ve cep telefonunu çıkardı.

"911'i mi aradın?" Bree sordu.

"Hayır, onları videoya çektim."

"Onları videoya mı çektin?" Sampson etkilendiğini söyledi.

"Onlarla dövüşmeyecektim," dedi Ali, telefonunu çıkarıp videoyu başlatarak.

Görüntü ilk başta titrekti, ancak daha sonra sabitlendi ve koyu renkli tulumlar giymiş ve maskeli üç adamın çılgılık atan sarışın bir genç kızı charter okulunun önündeki terastan İkinci Cadde'ye doğru sürüklediğini gösterdi.

"Bu Gretchen Lindel, baba," dedi Ali. "O daha üçüncü ."

Ekranda, kaçırılanlar Gretchen Lindel'i neredeyse kaldırıma fırlatmışlardı. Soldan bir kadın hızla görüntüye girdi. Çılgına dönmüştü ve doğrudan maskeli adamların üzerine yürüdü.

"Bayan Petracek," dedi Ali usulca. "Münazara koçumuz."

Ekranda, adamlardan biri Gretchen Lindel'i bıraktı, döndü ve hiç duraksamadan Bayan Petracek'i yakın mesafeden yüzünden vurdu. Sampson soğukkanlılıkla geri çekildi.

Washington Latin'de İngilizce ve topluluk önünde konuşma dersleri veren cesur öğretmen bir kalp atışında öldü. Bedeni sert bir şekilde yere düştü. Silahlı adam, park halindeki iki arabanın arasında zorla tutulan Gretchen'e döndü.

Ali dedi , "İşte en kötüsü."

Siren çalıyor, mavi ışıklar yanıp sönüyor, bir Metro DC devriye arabası çılgılık atarak kaçırılanların önüne geliyordu. Adamlar arabanın kapılarını açıp Gretchen'ı arkaya attılar ve kendileri de arabaya atladılar; ardından devriye arabası, lastikleri gıcırdarak ve sirenleri hâlâ çalarak hızla gözden kayboldu.

BÖLÜM

6

Annemin güneydeki ölümünün ardından beni yanına aldıktan kısa bir süre sonra, Nana Mama beni üzgün bir şekilde verandasında hiçbir şey yapmadan tembellik ederken yakaladı.

On yaşındaydım. Ninem bana ne yaptığımı sordu ve ben de ona gerçeği söyledim. "Nefes alıyorum," dedim.

"Yeterince sert değil," dedi Nana Mama. "Burayı sevmediğini biliyorum Alex, ama biraz zaman tanı. Vereceksin. Şimdi ve o zaman arasında meşgul olmanı istiyorum. Nefes almaktan başka bir şey yapmıyor musun? Beni görmeye gel. Sana yapacak bir şeyler vereceğim."

"Ya canım hiçbir şey yapmak istemiyorsa?"

Büyükannem kaşlarını kaldırıp ellerini kalçalarına götürerek, "Benim evimde böyle bir seçeneğin yok. Ve biliyor musunuz? Büyüyüp buradan gittiğinizde, zengin bir kızla evlenmediğiniz ya da piyangodan para kazanmadığınız sürece böyle bir seçeneğiniz de olmayacak."

İronik bir şekilde, neredeyse kırk yıl sonra, büyükannem doksanlı yaşlarında piyangoyu kazandı - aslında Powerball'u. Tek ödeme seçeneğini seçti, yüklü bir vergi faturası ödedi ve hemen okuryazarlığı teşvik etmek, yoksullara yardım etmek ve yerel kiliselerde sıcak kahvaltı programları sağlamak için bir vakıf kurdu.

Ayrıca çocuklarımın eğitimi alabilmelerini sağladı. O zaman bile, Nana Mama'nın tüm Cross ailesinin ön verandada oturup hepimiz papatyalar yetiştirene kadar neredeyse hiçbir şey yapmadan oturabileceği kadar parası vardı.

Ama bu büyükannem için geçerli değildi. Onun için hayatta başkalarını iyileştiren ve onlara fayda sağlayan bir amaç olması önemliydi. Cinayet davam aylarca uzaklaştırma aldıktan sonra, Anita ve Naomi'ye savunmamda yardım ediyor olsam da, Anneannem kendimi hapisten uzak tutmanın yollarını bulmaktan daha fazlasını yapmam gerektiğini düşünüyordu. Haklıydı da. Kendi rahatım için kendimi çok sık "sadece nefes alırken" yakalıyordum.

Eğer şimdilik polis olamayacaksam, yataktan kalkmak için bir nedenim olması gerektiğine karar vermişim, kendim dışında birine faydalı olmanın bir yolu olmalıydı. Böylece ilk mesleğim olan psikolojik danışmanlığa geri döndüm.

Bodrum katında kendi ayrı girişi olan bir ofis hazırladım, Johns Hopkins'ten aldığım çerçeveli yüksek lisans ve doktora diplomalarımı astım ve yaklaşık yirmi yıllık emniyet teşkilatından sonra evimin kapısına astım.

Metro bölgesindeki tüm sosyal hizmetler kurumlarını aradım, becerilerimi sundum ve tavsiye istedim. Neyse ki bir avuç dolusu ve sonra birkaç tane daha buldum,

ve pratiğim yavaş yavaş gelişti.

Ali'nin Washington Latin'de bir kaçırılma ve cinayete tanık olmasından iki gün sonra ofisimdeydim ve dış kapının hafifçe vurulduğunu duydum.

Program defterime baktım: *Paul Fiore. İlk ziyaret.* Tam zamanında.

Kapıya gidip açtım ve "Hoş geldiniz Bay Fio-" dedim.

Karşımda duran tıknaz adam beş on, belki iki yüz kilo ağırlığında, kıvırcık siyah saçlı, kahverengi gözlü, zeytin tenli ve bebek yüzlüydü. Yaşını tahmin edemezdim. Ama kıyafetlerinden mesleğini kesinlikle biliyordum.

"Özür dilerim, *Peder Fiore*," dedim. "Lütfen, içeri gelin."

BÖLÜM

7

KATOLİK PAPAZ ofisime girdiğinde üzgün görünüyordu. "Size telefonda söylemeliydim, Dr. Cross. Sadece ne düşüneceğinizi bilmiyordum."

"Sizinle tanıştığımıza memnun olacağımı düşünüyorum," dedim ve kapıyı arkasından kapattım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Peder Fiore gülümsedi, ama gergin bir gülümsemeydi bu.

"Lütfen, Peder," dedim, ofisimdeki aşırı doldurulmuş bir sandalyeyi işaret ederek. "Bu çok tuhaf," dedi rahip, oturup etrafına bakınarak.

"Nasıl yani?"

"İtirafıları genelde ben dinlerim."

Gülümsedim ve sandalyeme oturdum. "Sormamın sakıncası yoksa, kilise danışman sağlamıyor mu?"

"Öyle." Peder Fiore içini çekti. "Ama korkarım ki bu hassas bir konu Dr. Cross, Papa Francis Hazretleri'nin aydınlanmış çağında bile anlayamayacakları bir konu."

"Yeterince makul," dedim ve sarı bir bloknot aldım. "Neden en baştan başlamıyorsun?"

Fiore bana on dört yaşındayken rahiplik çağrısı aldığını söyledi. Yirmi iki yaşında papazlığa atanmış ve Chicago'nun en yoksul mahallelerinde çalışmış. Orada öyle bir etki bırakmış ki kilise onu Washington DC'ye transfer etmiş ve burada zamanını Padua'lı Aziz Anthony cemaati ile kardinalin ofisi arasında bölüştürerek yoksullara yönelik programlara fon sağlamak için çalışmış.

"Büyükanneimin vakfı da benzer programlara bağış yapıyor," dedim.

Fiore'nin gülümsemesi samimiydi. "Adını nereden aldığımı sanıyorsun?"

Gülmek zorunda kaldım. Nana Mama'nın bana bir müşteri için bir rahip bulması.

"Büyükannen tam bir hanımefendi," dedi Fiore. "Hayır cevabını kabul etmez ve yine de olağanüstü cömert bir ruha sahiptir."

"Bu onu olarak tarif ediyor. Ama neden burada olduğunuza geri dönelim."

Hikayesine devam ederken rahibin yüzü biraz düştü. Yılın başlarında Georgetown'daki bir otelde kardinalle birlikte bir bağış toplama etkinliğine katıldığını anlattı. Penny Maxwell adında genç bir kadını arka koridorda yalnız ve ağlarken bulmuş. Onu teselli etmek için durmuş.

Bayan Maxwell dul bir kadındı. Kocasının Afganistan'daki ölümünün ikinci yıldönümüydü ve ne yaparsa yapsın duygularını bastıramıyordu.

"Acı çekiyordu, yas tutuyordu," dedi Fiore. "Ben de bir rahip ne yaparsa onu yaptım. Onu dinledim, konuştum ve onunla birlikte dua ettim."

Partiden sonra Georgetown Kanalı boyunca onunla birlikte yürüdü ve yetenekli bir ordu cerrahının dul eşi ve iki harika erkek çocuğun annesi olarak hayatının zorluklarını anlatmasını dinleyerek üç saat geçirdi.

Fiore, Penny'nin ne kadar cesur olduğuna, oğullarını doğru yetiştirmek için ne kadar kararlı olduğuna ve merhum kocasının anısını onların hayatında ne kadar onurlandırmak istediğine şaşırılmış ve ilham almıştı. Fiore, Penny'nin zaman zaman ayinler için St. Anthony's'e gittiğini öğrenince çok şaşırdı.

"Penny çocukları ayine getirmeye başladı ve ben de onları tanımaya başladım," dedi. "Birlikte bir şeyler yaptık, yürüyüşler, sahile bir gezi ve sanki hayatın anladığımı sandığım ama anlamadığım bir boyutunu deneyimledim."

"Peki bu hangi boyuttu?" Ben sordum.

"Aşk," dedi Fiore, öne doğru oturup başını öne eğerek ve ellerini ovuşturarak. "Ona sadece aşık olmadım, Dr. Cross. Penny benim en iyi arkadaşım oldu, ben de onun. Ve o çocuklar... onlardan her ayrıldığımda, Dr. Cross, kalbimde yeni bir delik açılmış gibi hissediyorum."

"Penny nasıl hissettiğini biliyor mu?" diye sordum. Başını salladı. "İkimiz de böyle hissediyoruz."

"Birlikte yattınız mı?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "İkimiz de evliliğin kutsallığına inanıyoruz."

"Ama kilise evli rahiplere inanmıyor," dedim.

Sefilce başını salladı, "Peki ne yapacağım Dr. Cross? Sahip olduğum tek çağırımı mı yoksa sevdiğim tek kadını mı terk edeyim?"

BÖLÜM

8

KÜL YÜZLÜ VE perişan bir kadın mikrofonlara doğru yürüdü. "Lütfen," dedi Eliza Lindel titrek bir sesle. "Size yalvarıyorum.

Annemin kırık kalbi, kızımın kaçırılmasıyla ilgili bir şey biliyorsanız, ortaya çıkın, polisi ya da FBI'ı arayın ve bana umut verin. Gretchen tatlı, masum bir genç kadın. Lütfen çok geç olmadan onu bulmamıza yardım edin."

Yayın, yerel bir kanalın haber masasına ve kaçırılma olayı hakkında gevezelik etmeye başlayan bir sunucuya kesildi.

Şehir merkezindeki ofisinde, Bree uzaktan kumandasının sessiz düğmesine bastı. Konuşan kafaların davayı özetlediğini duymak istemiyordu. Durumu soğukkanlılıkla biliyordu.

Soruşturmanın kritik ilk kırk sekiz saati çok az ilerleme kaydedilerek geçmişti. Bunun bir nedeni FBI'ın davayı devralmak için devreye girmesiydi çünkü bu bir kaçırma olayıydı ve Gretchen muhtemelen eyalet sınırlarının ötesine götürülmüştü. Bree ve DC Metro o noktada büyük ölçüde devre dışı kalmıştı, özellikle de FBI'ın kaçırılma anının görüntülerini incelemesi ve polis arabasını görmesinden sonra. Bildiği kadarıyla ne bir fidye notu vardı ne de kaçırılanlar kimseyle irtibata geçmeye çalışmıştı.

"Şef?" Sampson kapısını çaldı. "Bir şey bulduk."

Bree cevap veremeden Dedektif Fox, Sampson'ın önüne dikildi ve "Bence bunu FBI'a bildirmeliyiz. Şu anda daha yüksek yetkili onlar."

Bree'nin ifadesi sertleşti. Ainsley Fox'un kutsal saymadığı bir yönetmelik ya da kural yoktu.

"Dedektif Fox," dedi Bree. "Son baktığımda rozetinde DCMP yazıyordu ve bana rapor veriyorsun. Elinizde ne varsa duymak istiyorum."

Dedektif tereddüt edince Sampson, "Tanrı aşkına Fox," dedi. "Sen söylemezsen ben söylerim."

Sampson oturdu, bir dosya açtı ve tüm DC Metro devriye araçlarının konumlarını veri bankalarına ileten GPS takip cihazları taşıdığını belirterek başladı. Bu bankalarda yapılan bir kontrol, kaçırılma ve cinayet sırasında Washington Latin civarında hiçbir Metro devriye aracının bulunmadığını gösterdi.

Sampson, "Ancak Ali Cross'un videosunda bir Metro aracının tüm doğru işaret ve çıkartmalarına sahip bir devriye aracı açıkça görülüyor," dedi. "Birisi bu aracı mükemmel bir şekilde detaylandırmış, hatta sirenleri ve mavileri tam olarak bizim yaptığımız gibi yapılandırmış."

"Bu bizi nereye götürür?" Bree sordu. "Kaportacılara mı? Filmlere dublör araçları kiralayan yerlere mi?"

Sampson yeni ortağına baktı ve isteksiz bir ses tonuyla, "Bir noktada, belki, ama Dedektif Fox daha umut verici bir ipucu buldu," dedi.

Fox neredeyse gülümsüyordu. Sırma saçlarını geriye attı, dizüstü bilgisayarını çıkardı, bir şeyler yazdı, sonra ekranı çevirdi. Bree sarışın bir kadının resmini gördü, yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında, toprak anası gibi, makyajsız ama sağlıklı bir şekilde çok çekici. Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Cathy Dupris," dedi Fox. "On hafta önce küçük bir kasaba olan Güney Pennsylvania'daki evinden kayboldu."

Bree hatırladı ve sonra şöyle dedi: "Komşular bir ambulansın geldiğini ve acil yardım üniforması giymiş adamların eve girip onu sedyeyle dışarı çıkardığını iddia ettiler. Ancak 911 çağrısı ya da özel bir ambulans talebi kaydı yoktu."

"Ve fideye notu da yok," dedi Fox başını sallayarak. "Aradaki bağlantı ne?" Bree sordu.

Fox, Richmond, Virginia'da altı ay önce ortadan kaybolan banka memuru Delilah Franks'in başka bir güzel sarışın fotoğrafını aradı.

Bree, "Erkek arkadaşının sorumlu olduğunu düşünmüyorlar mı?" dedi.

Fox, "Onun arkasından bir ilişki yaşıyordu," dedi. "Ama belki de bu sadece bir tesadüftür. Belki de Delilah başka bir nedenle kaçırılmıştır."

"Bunun nedenini bildiğini mi sanıyorsun?" dedi

Bree. "Ona önce çifti göster," dedi Sampson.

Fox üçüncü kez yazdı ve Bree'ye ikisi de sarışın, ikisi de çok sevimli olan iki genç kızın okul portrelerinin yer aldığı bölünmüş bir ekran gösterdi.

Fox, "Soldaki on yedi yaşındaki Ginny Krauss," dedi. "Sağdaki ise on altı yaşındaki Alison Dane. Her iki kız da yaklaşık yedi ay önce Pennsylvania Hills Grove kırsalında kayboldu."

Bree kaşlarını çatı. "Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Fox, "Çünkü oradaki aileler ve polis olayı çoğunlukla gizli tuttu," dedi. "Her iki kızın ailesi de dindar Hristiyanlar. Onlar ve şerifin müfettişleri, kızların ailelerinin lezbiyenliğin kötülükleri hakkındaki aşırı görüşleri nedeniyle kaçıklarına inanıyorlar."

"Kızlar eşcinsel mi?" Bree söyledi.

Fox, "Ve belli ki aşık," dedi ve tekrar daktilo etmeye başladı.

Ormanda çamurlu bir açıklıkta mavi bir Toyota Camry'nin fotoğrafını çekti. Arka ve ön camlar patlamıştı ve sürücü kapısı aralıktı, koltukların üzerinde kırılmış camlar görünüyordu.

Fox, "Kızların eve gelmemesinden bir gün sonra, şerif müfettişleri Alison'ın arabasını popüler bir partide ve eyalet ormanındaki bir açıklıkta sevişme yerinde buldular," dedi ve biraz daha yazdı. "İşte şimdi modelde bir değişiklik var."

Bree yakışıklı küçük bir çocuk gördüğünde öne doğru oturdu.

"Timmy 'Deuce' Walker," dedi Fox. "On iki yaşında. Kızların kaybolduğu gün Deuce, arabanın bulunduğu yerden bir milden daha az bir mesafede olan mahallesinde ortadan kaybolur. Bir ay sonra, bir yürüyüşçü Deuce'nin cesedini kızların arabasının bulunduğu yerden yaklaşık altı mil ötedeki ormanda buluyor."

"Hepsinin akraba olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tasadüflere inanmam," dedi Fox daktilosuyla yazarken.

Ekran, kayıp kadınların fotoğraflarını, kaldırımıındaki cesetlerin tebeşirle çizilmiş ana hatlarından oluşan bir fonda gösteren bir web sayfasına atladı. Sayfanın üst kısmında, Marilyn Monroe'nun Başkan Kennedy'ye "Mutlu Yıllar" şarkısını söylediği geceki saç modeline benzeyen platin bir peruk vardı.

Peruğun altında, eriyen kırmızı balmumuna benzeyen harflerle sitenin adı yazıyordu: www.Killingblondechicks4fun.org.co.

BÖLÜM

9

Peder Fiore'yi inceledim ve rahibin ıstırabını gördüm. Derin bir nefes aldım, bıraktım ve içten bir sempatiyle, "Bu tam bir ikilem, Peder," dedim.

Fiore gözyaşlarını tutamayarak, "Bu beni etti," dedi. "Sahip olamadığım şeyi istiyorum." Ne diyeceğimi bilemedim; en azından ilk başta.

Ama sonra sordum: "Tanrı'nın hepimiz için bir yol çizdiğini düşünüyor musun?" Hiç tereddüt etmeden "Evet," dedi.

"Yani Penny ve oğullarıyla tanışmanızın kaderinizde olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Ama neden? İnancımın bir testi olarak mı?"

"Kimsenin sizin inancınızı sorgulayabileceğini sanmıyorum, Peder. Bunun kötünün iyisi bir durum olduğunu da sanmıyorum. Daha çok iki iyiden daha iyisi gibi."

Fiore, "Takip etmiyorum," dedi.

Not defterimi bir kenara bıraktım. "Eğer rahip olarak kalırsan, yoksullara ve cemaatinin üyelerine yardım etmeye devam etmek için kişisel mutluluğundan fedakârlık edeceksin. Ama ayrılırsan, benzer, ödüllendirici bir iş bulabilir, Penny ile evlenebilir ve oğullarını olabildiğince sevgiyle yetiştirebilirsin ki bu da asıl bir şeydir."

Bunu düşündü. Dış kapım sert bir şekilde çalındı. Fiore saate bakarak, "Gitmeliyim," dedi.

"Bekleyebilirler."

"Hayır," dedi rahip ayağa kalkarak. "Bana dua çok şey verdiniz, Dr. Cross. Bunu takdir ediyorum. Gerçekten."

Elini sıktım. "Ne karar verdiğinizizi bana bildirecek misiniz baba?"

"Bildireceğim," dedi. "Ve büyükanne benden selam söyle."

Onu koridora ve kapıya kadar takip ettim. Kapıyı açtığımda John Sampson orada duruyordu. İki adam birbirlerine başlarıyla selam verdiler, sonra Peder Fiore merdivenleri tırmanıp çıktı ve John içeri girdi.

"Danışmanlık için mi buradasın?" Sampson'a kapıyı kapatarak sordum.

"Bunu hallettim," dedi, ofise girip sandalyeme oturdu. "Buraya *kayıt* dışı geldim, hem de çok dışı. Eşinizin ve Şef Michaels'ın emriyle sizinle davalar hakkında konuşmamam gerekiyordu. Ama benim yeni, uh, Geçici ortak beni çileden çıkarıyor ve senin bakış açına ihtiyacım var."

Sampson'ın alnındaki yara izine bakarak, "Bunu vermekten onur duyarım," dedim,

Merhum Gary Soneji'nin bir takipçisi tarafından vurulduktan sonraki anlarda nasıl görüldüğünü hatırladım. Onunla konuşuyor olmam bile bir mucizeydi.

John bana Gretchen Lindel'in kaybolmasıyla ilgili olarak ortaya çıkan suçlar hakkında bilgi verdi. Sonra Wi-Fi bağlantıma girdi ve "Ortağım Ainsley Fox, insanların kaçırılma ve cinayetleri tartıştığı bir sohbet odasındaydı ve bu köprüyü buldu" dedi.

Bana ekranı ve XRAYBLOND.BIZ yazan bir bağlantıyı gösterdi.

Tıkladı ve onu Killingblondechicks4fun.org.co adlı bir siteye götürdü. "Bu gerçek mi?" diye sormadan önce birkaç dakika inceledim. Sahte sitelerin genellikle böyle ikili bir şey kullandığını okumuştum, nokta org ve sonra nokta co."

"Bu düşünceni unutma," dedi Sampson.

Bana web sitesinde adam kaçırma ve cinayetlerle ilgili birkaç sayfa gösterdi. Yazılar çok kötüydü ve John'a göre birçok gerçek yanıltı. Ancak her sayfada vakalarla ilgili yasal haber makalelerine ve yerel TV yayınlarından kliplere bağlantılar vardı.

"Orijinal bağlantı neden web sitesinin adıyla eşleşmiyor?" diye sordum.

Sampson gülümsedi. "Fark ettiniz. Dahası da var. Her iki siteyi de Google'da arattığınızda ya da başka bir arama motoru kullandığınızda hiçbir şey çıkmıyor. Sonuç yok."

Bunu düşündüm. "Ne yani, karanlık ağın bir parçası mı?"

Karanlık ağ, İnternet'in yalnızca şifreli yazılımlar aracılığıyla erişilebilen gizli bir parçasıydı.

"Bunu da aklınızda tutun," dedi Sampson ve Reenactments'a tıkladı. Ekran MPEG küçük resimlerinden oluşan bir sayfaya atladı.

"Delilah Düşüyor" başlıklı bir tanesine tıkladı. Richmond bankası veznedarı Delilah Franks'in bir fotoğrafı çıktı, kayboluşuyla ilgili web sayfasında gördüğüm bir fotoğraf.

Görüntü, ormanda kovalanan bir sarışının kötü aydınlatılmış, titrek çekilmiş bir videosuna dönüştü; takipçisinin göğsüne veya kafasına monte edilmiş bir kameradan çekilmişti. Kameranın sarsıntılı hareketiyle eşleşen ayak sesleri duyulabiliyordu; kamera kadına hızla yaklaşarak kirli, yırtık pırtık elbisesinin arkasını gösteriyor, yalınayak ve kanlar içinde olduğunu gösteriyordu.

Takipçisinin ne kadar yakın olduğunu hissetmiş gibiydi; omzunun üzerinden baktı ve dik bir setin kenarından aşağı atlamadan önce histerik bir çığlık attı. Kaydı, yuvarlandı ve dipteki çamurun içine yığıldı.

"Yapma," diye ağladı, kendini çamurun içinde dört ayak üzerine itti ve başını ileri geri salladı. "Lütfen, yapma. Yeterince şey yaşamadım mı?"

Kamera ona odaklandı ve bilgisayar tarafından değiştirilmiş bir ses, "Bu asla yeterli değil, Delilah. Bir kez asla yeterli değildir."

Kamera kadrajında obsidyen siyahı bir bıçak belirdi ve süslü bir mafsal korumasına ve kameramanın eldivenli sağ elinin parmaklarına doğru sıkıca geriye kıvrıldı. Kötü görünümlü bıçak havada yavaş, sinirli bir dans yapmaya başladı. Göğse monte edilmiş kamera titreyen kadına daha da yaklaşıırken sallanıyordu.

Kadın kafasını kaldırdı, bıçağı gördü, dehşet içinde çığlık attı ve kaçmaya çalıştı. Kamera kadının peşinden çılgınca savruldu ve birkaç dakika boyunca eylemi bulanıklaştırdı.

Sular durulduğunda, eldivenli sol el histerik kadını sarı saçlarından yakalamıştı ve sağ el bıçağı tutuyordu, böylece kesici kenarının kıvrımı başının tepesinin hemen üzerinde duruyordu.

"Sarışınlar daha mı çok eğleniyor, Delilah?" dedi bilgisayar tarafından değiştirilmiş ses. Delilah yanıt veremeden ekran iki elin görüntüsünde dondu, bıçak ve sarışın kafasının arkası. Görüntünün üzerine yerleştirilmiş bir kilit simgesi belirdi.

"Karanlık ağ," dedi Sampson. "Şifrelenmiş. Tamamen bizim ligimizin dışında." "Bütün videolar mı?" diye sordum. "Kriz anında engelleniyor mu?"

"Evet," dedi Sampson.

"Sence onu o mu öldürdü?"

"Mesele de bu zaten. Göğüs kemerine yüksek çözünürlüklü GoPro kamera takmış, eldiven giymiş ve bıçak taşıyan biri var. Çığlık atan kadını serbest bırakıyor, onu kovalıyor ve ekran kilitlenmeden önce onu tam bir dehşet noktasına götürüyor. Filmin sonunu görmek için eliniz kolunuz bağlı kalıyorsunuz."

"Peki bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Sitede görebildiğim kadarıyla herhangi bir promosyon teklifi yok ama Fox hackerlar ve kodlayıcılar için açık bir ilan panosunda siteyle ilgili referanslar ve yorumlar buldu. Bunlar oldukça kapsamlı ve rahatsız edici."

Sampson hackerların web sitesini aradı ve Killingblondechicks4fun için önemli bir tezahürat bölümü olduğu hemen anlaşıldı.

O siteye girmek istiyorum, Lone Star Blondes Must Die'dan bir yorum okudum.

Katkıda bulunabilirim. Yardım edebilirim. Hatta biraz kafatası kırarım.

Tüm sarışınlara ölüm, Esmer Aşık'ın bir yazısını okuyun. Platin beyne zarar verir.

O kaltakların hepsinin kafa derisini yüzün, 1889B1'den bir tane daha okuyun.

Sampson'a göre, bilgisayar korsanlarının panosunda, hepsi de duygusuz, acımasız ve nefret dolu doksan farklı posterden bu yönde iki yüzden fazla mesaj vardı. Neden mi? Bir kadının saç rengi yüzünden mi? Bu da neydi böyle?

Dedim ki, "Kimin dair bir fikrin var mı? Sahibi kim?"

"Yok," dedi Sampson. "Ama FBI'da bir siber büyücü tanımıyor musun?"

"FBI'da bir *siber* cadı tanıyorum," dedim. "Eğer istersen onu arayabilirim-"

Bodrum merdivenlerinin üstündeki kapının açıldığını duydum.

"Alex?" Bree seslendi. "Aşağıda mısın?"

Sampson bilgisayarını kapattı. Hızla ayağa kalktım ve seslendim, "Hâlâ bir müşteriyle birlikteyim tatlım, birazdan gelirim."

"Tanrım, özür dilerim," dedi. "Şimdiye kadar bitirirsin sanmıştım."

Kapı kapandı ve tıkırdadı. Bree'yi hoşuma gitmiyordu ama John'un işteki üçüncü gününde başını belaya sokmak istemiyordum ve onunla tekrar bir davada olmak çok iyi hissettiriyordu.

Sampson ayağa kalkarak, "Buradan kayarak çıkıyorum," diye fısıldadı.

"Dışarısı karanlık, merdiven boşluğunun üzerindeki dış ışığı kapatacağım."

"Sanki hiç burada olmamışım gibi olacak," dedi. Kapıda durup bana baktı. "İçeride iyi hissettim, doğal, sen ve ben."

Gülümsedim. "İyi hissettirdi. Öyle."

"Bunu yeneceksin Alex. Tekrar rutine döneceğiz." "Doğal sen ve doğal ben," dedim ve yumruklarımızı tokuşturduk. Sonra açtım ve sahip olduğum en iyi arkadaş gecenin karanlığına karıştı.

İkinci Bölüm

BİR KATİLİN OĞLU

Ertesi öğleden sonra, Maryland Üniversitesi'nin saha binasının tribünlerinde durmuş, on altı yaşındaki kızım Jannie'nin koşu parkurunda koşup gevşemesini izliyordum. Yanıma geldiğinde onu alkışladım. Bana başparmağıyla onay verdi ve gülümsedi, ancak yüz ifadesinde sıkıntılı bir şey ve bir yarıştan önce yüzünde hiç görmediğim bir şey görebiliyordum: bilinmeyen korkusu.

Bu iyi değildi. Sakatlık nedeniyle uzun bir aradan sonra döndüğü ilk yarış için anlaşılabilir bir durumdu ama iyi değildi. Geçmişte Jannie başlangıç çizgisine her zaman kendinden emin, gevşek ve savaşa hazır bir şekilde giderdi.

Ancak bir yarış sırasında sağ ayağının topundaki iki sesamoid kemikten birini kırmış ve dayanılmaz derecede yavaş iyileşmişti. Sesamoidler ayağın diz kapağı gibi işlev görür, sadece çok daha küçüktür; ayak başparmağından çıkan ana tendonları ve bağları korurlar. Sesamoidler olmadan koşabilmeniz tek yolu yakıcı bir acı çekmektir.

Jannie'nin koçları ve doktorları iyileşene kadar koşmaması konusunda onu uyarmışlardı. Bu bir çitadan kırırdamadan oturmasını istemek gibi bir şeydi ve Jannie'nin moralini bozmuş ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama Jannie dayanmış ve gücünü artırmıştı ve şimdi röntgenler sesamoidin sağlam bir şekilde kaynadığını gösteriyordu.

Bu on hafta önceydi. O zamandan beri koçları antrenmanlarını yavaş yavaş artırıyor, onu daha önce forma sokmaya çalışıyorlardı-

"Alex?"

Sağıma döndüm ve ellili yaşlarında, saçları ağarmış, gümüş rengi ısınma pantolonu, mavi kapüşonlu tişörtü ve beyaz Asics koşu ayakkabılarıyla bana doğru gelen fit bir adam gördüm. Boynunda küçük bir dürbün ve bir kronometre sallanıyordu.

Ted McDonald'ın elini sıkarak, "Gelmene sevindim Koç," dedim. McDonald " harikası kızın dönüşünü kaçıramazdım," dedi. " nasıl?

Bakıyor musun?"

"Açıkçası biraz tutuk ve biraz da korkmuş durumdayım," dedim. Koçun yüzü düştü. "Bu hiç iyi değil."

"Biliyorum," dedim. "Ama nasıl sonuçlanacağını görelim." "Yapabileceğimiz tek şey bu. Sonunda her şey ona bağlı."

McDonald, sakatlanmadan bir yıl önce Jannie ile çalışmaya başlayan Teksaslı özel bir antrenördü. O zamanlar Jannie'nin atletizm potansiyelinden olimpik düzeyde bahsediyordu. Acaba bir saat sonra ya da bir daha böyle bir şey olacak mıydı?

McDonald sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Bu onun için iyi bir test," dedi. "İyi bir yüzey. Kısa pist. Ve dar virajlar. Jannie nasıl koşarsa koşsun, sesamoidi zorlanacaktır."

"Bu nasıl iyi bir şey olabilir?"

McDonald bana karşı her zaman dürüst olmuştu, bu yüzden açık sözlülük bekledim ve bunu aldım.

Koç, "Bu aksaklığı aşıp aşamayacağımızı çabucak öğreneceğiz," dedi. "Ve eğer aşarsak, dikkatimizi onun ayağının altından başka bir şeye verebiliriz."

Jannie'nin kararsız hissetmesine şaşmamalı diye düşündüm. Korkmasına şaşmamalı. Bu sanki bir karar gibiydi.

Aklımın yaklaşan kendi denememe kaymasına izin vermemeye çalıştım ve dört yüz metrelik yarışmacılar çizgiye çağrılmadan önce McDonald ile rahat bir sohbet sürdürdüm. Jannie, kapalı pistte atacağı iki tur için olabildiğince hazır bir şekilde üçüncü kulvarda yerini aldı.

Son yarışından bu yana on kilo kas kazanmıştı ama hâlâ bir ceylan gibi yapıydı, uzun yaylı bacakları ve kolları vardı ve başlangıç bloklarına ilerleyen diğer yaşlı yarışmacılara kıyasla hâlâ oldukça zayıftı.

McDonald beşinci kulvardaki genç bayanı işaret etti. "Bu Claire Mason, Maryland lisesinde bu dalda salon rekoru sahibi. Stanford'da koşmak için ulusal bir niyet mektubu imzaladı."

"Kızımız bunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi McDonald. "O sadece planını uygulamak için orada."

Startçı koşucuları yerlerine çağırırdı. Midem takla atıyordu. Jannie son yarışında bloklardan çıkarken düşmüştü, bu da kırığa katkıda bulunmuş olabilir.

"Hazır," dedi marş motoru, tabancasını havaya kaldırarak. Jannie kıvrıldı.

Çatlakta, temiz bir şekilde kırıldı ve saldırma şekliyle rahat bir nefes aldım, bacakları çalkalanıyor, gövdesi dik durmak için savaşıyor ve kolları ilk viraja ve yaralı kemiğin ilk gerçek testine doğru pompalıyor.

Jannie dar dönemeçten belirgin bir acı çekmeden kolaylıkla geçti ve arka kulvarda hızlandı. Jannie'nin dördüncü sırada olduğu ikinci dönemeçten geçerken koşucuların sendelemeleri buharlaşmaya başladı.

McDonald kronometresine bakarak, "Şimdi disiplinli ol," dedi.

Jannie ön yarıştı, üçüncü sıradaki kızı geçti ve ardından ikinci sıradaki kızı geçti. Bir tur kala liderlikte sadece Claire Mason kalmıştı.

"Lanet , Jannie," dedi McDonald. "Biz böyle yap-"

Kızım Maryland lise şampiyonunun peşinden gürledi ama Mason onu üçüncü virajda durdurdu. Kızımın geçmiş performanslarına bakarak, arka şeritteki ikinci seferin

Jannie'nin dalgalanması, kimsenin tahmin etmediği bir rezerv bulması ve öndeki kızı geçmesi.

Onun yerine Mason, Jannie'den uzaklaştı. Üçüncü sıradaki kız dördüncü turda Jannie'yi geçti. Jannie dişlerini sıkıyor, elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ama finişe kırk metre kala dördüncü sıradaki kız onu geçti. Beşinci sıradaki kız tellere iki adım kala onu geçti.

Jannie yavaşlayarak durdu, şaşkınlıkla etrafına , sonra Koç McDonald'a ve bana baktı.

Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı ve gözyaşlarına boğuldu.

BÖLÜM

12

Washington ve Lincoln Anıtları arasındaki yansıtma havuzu boyunca JOGGED yaptım. Şafak serin, neredeyse berraktı ve hareket etmek ve temiz hava solumak iyi hissettiriyordu.

Sabah koşularım sırasında genellikle bir ayağımı diğerinin önüne atmaktan başka bir şey düşünmemeye çalışırdım. Ama o gün aklımı Jannie'den alamadım.

Koç McDonald yarıştan önce ona liderlere saldırıp kazanmak için orada olmadığını söylemişti; temiz bir başlangıç yapmasını, liderlere yakın kalmasını ve sonunda tekmelemesini istiyordu. Bir antrenman seansı ve ayağının testi.

Bunun yerine Jannie kendini beğenmiş ve McDonald's'ın programına bağlı kalmak kendi istediklerinin peşinden gitmişti. Bu da aralarının açılmasına neden oldu. Koç bana ona ne kadar zaman ayırması gerektiğini yeniden düşündüğünü söyledi.

Yine de ayağı . Acı yok. Rahatsızlık yok.

Saatimi kontrol ettim ve mermer merdivenlerden ülkemizin gelmiş geçmiş en büyük on altıncı başkanının heybetli heykeline doğru neredeyse koşarak çıkana kadar hızımı artırdım. Lincoln figürünün başkanlık ettiği rotundaya girmiş ve onun sözlerini düzinelerce kez okumuştum ama bunlar beni her zaman ürpertmişti.

Bugün onlara bakma fırsatım olmadı çünkü mavi iş kıyafeti ve trençkot giymiş minyon, yoğun, Hint asıllı Amerikalı bir kadın sütunlardan birinin arkasından çıktı. Elinde bir evrak çantası ve büyük bir Starbucks kahve fincanı vardı ve başını eğerek gitmemiz gerektiğini işaret etti.

FBI özel ajanı Henna Batra kısıp bir sesle, "Burada olmamalıydım bile," dedi. "Sampson ya da karınla konuşuyor olmalıydım."

"Ama sen buradasın," dedim anıtın merdivenlerinden inerken. "Sana gönderdiğim web sitesi linkine baktın mı?"

Batra cevap vermedi, sadece sorduğum için bile aptal olduğumu söyleyen bir şekilde başını eğdi.

Benden çok daha zeki erkekler ve kadınlar size tekilliğin eşğinde olduğumuzu söyleyeceklerdir; bu, tüm insan beyinlerinin internetin gücü sayesinde mümkün olan tüm bilgilere erişebileceği bir zaman anıdır. Bana kalırsa Batra *çoktan* internetle bütünleşmişti. Fişi takılıyken uçsuz bucaksız dijital manzaralara ulaşabilir, neredeyse her kapının kilidini açabilir ve web'in en loş saklanma yerlerinden bazılarına göz atabilirdi.

Aynı zamanda tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Batra daha Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden mezun olmadan önce, arama motoru ve sosyal ağlar alanında sekiz yüksek maaşlı iş teklifi almıştı. Bunlardan herhangi birini kabul etmek yerine FBI'a ve onun büyüyen siber suçlar birimine katılmıştı. Onunla, hakkımdaki cinayet suçlamalarına yol soruşturma sırasında tanışmıştım.

Sadece bu bile Batra'nın benimle halka açık bir yerde buluşma konusundaki isteksizliğini açıklıyordu. FBI'dan olmaktan gurur ve itibarını çok önemseyen, kişisel dürüstlüğü yüksek bir kadındı. Ama gelmişti, bu da riske değer olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu, bu da Killingblondechicks4- fun.org.co'ya baktığı anlamına geliyordu.

"Hadi, Batra," dedim. "O videoların kilidini açma şansın var mı?"

"Bir yankesici yankesicilik yapabilir mi?" Batra, Vietnam Anıtı'na doğru ilerlediğini söyledi.

"Ne buldun?"

"Hiçbir şey," dedi. "Videoların hepsi kilitlenme noktasından bir ya da iki saniye sonra bitiyor. Sanırım bir kullanıcı doğru şifreye sahipse, fazladan iki saniye ortaya çıkıyor ve webmaster'a gizli bir onion router mesajı gönderiliyor. Bu noktada webmaster da şifrelenmiş filmin tamamını içeren bir onion router mesajını geri gönderiyor."

"Dur ," dedim. "Bunların çoğu kafamın üzerinden geçti. Soğan ile başla."

Siber suçlar uzmanı kahvesinden bir yudum aldı ve soğanın, bir bilgisayardan çıkan dijital bir mesaj ya da emir olduğunu, bunun da tıpkı bir soğan gibi kat kat şifreleme ve kodlarla çevrili olduğunu söyledi. "Bir e-posta gönderdiğinizde ya da bir web sitesine baktığınızda," dedi, "açık web denilen her yerde dijital izler bırakıyorsunuz. Ancak bir soğan mesaj ya da sipariş gönderildiğinde, etrafındaki kodlar onu derin ya da organize olmayan web üzerindeki düzinelerce yönlendirici üzerinden yönlendirir.

Her yönlendirici, orijinal göndericiyi tanımlayacak şifreleme ve meta veri katmanlarını soyar.

Batra, "Soğanlar anonimliği garanti ediyor," dedi. "Onlara bakamayız. NSA bile onlara bakamaz. Neden mi? Çünkü var olduklarını bile bilmeyeceğiz. Doğru yapıldığında neredeyse sıfır iz bırakıyorlar."

"Şaka yapıyorsun," dedim hayal kırıklığına uğrayarak.

"Şaka yapmıyorum," dedi Batra, Vietnam Anıtı'na girdiğimizde yüzü bulutlanmıştı. "Kendini ciddi bir kara ağ işine bulaştırmışsın Cross. O web sitesiyle ilgili neredeyse her şey onions aracılığıyla yapıldı, bu yüzden onu kimin kurduğu veya kimin sürdürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hackleyemez misin?"

"Hackleyecek ne var?" Batra söyledi. "Web sitesi anonim olarak kurulmuş ve kendi kendini idame ettiriyor. Barındırma URL'si her neyse kapatabilirim, ancak zaten içeriğin bulunduğu düzinelerce yansıtma sitesi olduğunu tahmin ediyorum."

Bunu düşündüm. "Web sitesiyle ilgili *neredeyse* her şeyin onion yönlendiriciler aracılığıyla yapıldığını söylemişsiniz."

Batra kaşlarını kaldırdı ve "Göründüğünden daha zekisin Cross," dedi.

"Benim kurtarıcı niteliklerimden biri. Soğan aracılığıyla yapılmayan neydi?"

"Hacker'ların ilan panosundaki mesajlar. Takip edebildiklerim. Ve ben yaptı."

"Tüm posterler mi?" Etkilendim, dedim.

Batra, "Şimdiye sadece yüksek hacimli olanlar,"

dedi. "Onlar hakkında ne biliyoruz?"

"Sürüngenler," dedi FBI ajanı, kahvesinden bir yudum daha alarak.

Üşümeye başlamıştım, bu yüzden belimdeki kapüşonu çözdüm ve o devam ederken giydim.

Batra, "Açık porno trollüyorlar," dedi. "Onları izleyebildiğim darknet alanlarında ise daha sapıkça şeylerle ilgileniyorlar. Hepsini yazdım."

"?"

"Fiziksel konum mu demek istiyorsunuz? Dünyanın her yerinde, ancak düzenli olarak paylaşım yapan sürüngenlerden biri kesinlikle yerel."

"Ne kadar yerel?" Dedim, durdum.

"Tam burada," dedi kahve fincanını sallayarak. "DC."

"Bir adın var mı? Adresin?"

Batra beni birkaç kez inceledi, şüphesiz bana ne söyleyeceğini hesaplıyordu ve sonra "Yeterince yakın" dedi.

Günün ilerleyen saatlerinde BROOKLAND-CUA Metro durağından ayrılırken, John McCormack Drive'a doğru yürümemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Kafamın içinde Bree'nin burada hiçbir yetkim olmadığını ve zamanımı duruşma için savunmam üzerinde çalışarak geçirmemin daha iyi olacağını söylediğini duyabiliyordum.

Ama oyuna geri dönmüştüm ve Bree'ye ya da başka birine kim söyleyecekti? Sürüngen mi?

Hiç şansı yok. Sürüngen, yasal kolluk kuvvetleriyle herhangi bir temastan kaçınmak isteyecektir. Ayrıca Gretchen Lindel ve diğer kayıp sarışınlar hakkında faydalı bir şeyler öğrenebilirim ki bu da endişeli bir vatandaş olarak yaptıklarımı fazlasıyla haklı çıkarır.

Bunu aklımda tutarak, Amerika Katolik Üniversitesi'nin ana girişindeki güvenlik görevlisine gittim ve mezunlar ofisini nasıl bulacağımı sordum. Görevli bana bir harita verdi. Ona teşekkür ettim ve bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar o yöne doğru ilerledim.

Sonra birinci sınıf erkek öğrencilerin kaldığı, tuğladan yapılmış Flather Hall'a gittim. O cuma dersler bitmişti. Rap ve heavy-metal müzik, açık yatakhane odalarının içinden nabız gibi atıyor ve düello yapıyordu. İkinci kata ve ilk kez tek başına yaşayan çok sayıda genç erkek kokan uzun bir koridora doğru ilerlerken birkaç reşit olmayan içici gördüm ve kenevir yanığı kokusu aldım.

Aradığım kapı, 278 numara, aralıktı. Orada durdum, dinledim, hiçbir şey duymadım ve sonra kapıyı çaldım. Yanıt gelmedi.

Kapıyı iterek açtım, sağımda ranzalar ve odanın karşısında tek kişilik bir ikiz yatak gördüm. Onlu yaşlarının sonlarında iki beyaz erkek, tek kişilik yatakla benim aramdaki koltukta oturuyor, Beats kulaklıklar takıyor ve ellerinde video oyunu kumandaları tutuyorlardı. Duvardaki ekranda oynayan şiddet içerikli bir oyuna dalmışlardı ve benim varlığımdan habersizdiler.

Onların ötesinde, köşeye sıkışmış bir masada, ufak tefek, sıska, yağlı kahverengi saçlı, bol sivilceli üçüncü bir beyaz erkek vardı. Oturduğu küçük masada üç bilgisayar ekranı vardı ve o da kulaklıklarını takmış, ekranlara dalmıştı.

Uzandım ve yatakhane'nin ışığını iki kez kapatıp açtım.

Sanki bir hipnozcu parmaklarını şıklatmış gibi, üçü de sanal translarından çıkıp halsiz bir şekilde etraflarına baktılar. En yakınlarındaki çocuk, tombul bir

Fred Vertze adında bir çekiç kafalı beni ilk fark etti. Çift çenesi geri çekildi ve kulaklıklarını çıkardı.

"Kimsin sen?" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Diğer ikisi kulaklıklarını çıkarana kadar bekledim ve arkamdan kapıyı kilitlediğimi gösterdim. Soğuk dikkatim üzerlerinde gezindiğinde telaşlandılar.

"*Kimsin sen?*" Vertze tekrar sordu. "Kim olduğum önemli değil," dedim.

Video oyununu oynayan diğer genç adam Juan Cyr, "Kesinlikle öyle," dedi. Cyr bir bek gibi yapılıydı ve hafife alınacak biri olmadığını göstermek için ayağa kalktı.

Brian Stetson, sivilceli ve üç bilgisayar ekranı olan çocuk, "Sakın *aptalca* bir şey yapma Juan. Kampüs güvenliğini arayacağım."

"Bunu yaparsan kampüs güvenliğine bu yurt odasında neler olup bittiğine dair bildiklerimi anlatmak zorunda kalırım," dedim.

Birbirlerine kararsızca baktılar.

Bir ya da iki kez düş alması gereken Vertze, "Neden bahsettiğini bilmiyoruz, dostum" dedi.

"Pekâlâ, NSA, FBI ve diğer altı kolluk kuvvetini alarma geçirmeden hemen konuya girelim. Beyler, hanginiz Lone Star Blondes Must Die?"

VERTZE'NİN GÖZ KAPAKLARI NEREDEYSE KAPANACAKTI. Stetson sanki uzaktan söylenen yabancı bir cümle duymuş gibi kaşlarını . Cyr sanki karnına yumruk atmışım gibi davrandı. Sonra iri yarı gencin ifadesi şoktan öfkeye dönüştü. Omuzlarını büktü ve Stetson'a tısladı, "Sana bu tür şeylerle uğraşmanı söylemiştim.

zihin zehiriydi."

"Kapa çeneni Juan," dedi Stetson, beni sakince inceleyerek. "*Kimsin* sen?"

"İtiraf etmediğin sürece en kötü zehir türü," dedim, bu ekibin liderini tanımlamış gibi hissederek. "Kaç yaşındasın Brian?"

"On sekiz," dedi. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Hepinizin adını biliyorum. Karanlık interneti keşfetmekten zevk aldığınızı biliyorum.

Sınırları zorlamak. Kötü yerlere bakmak." "Özgür dünya," dedi Stetson.

"İt dalaşları mı?" Dedim. "Açık saçık savaş klipleri mi? Hardcore S-and-M fantezi siteleri?" "İzlemeye karşı bilmediğim bir yasa mı var?" Stetson söyledi.

"Hayır, ama beş kadının kaçırılmasına yardım etmek ve öldürülmesini savunmakla ilgili çok sayıda suçlama var."

Bu durum çocuğu sarsmışa benziyordu, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, *yataklık* etmek ve bu odadaki hiç kimse hiçbir şeye yataklık etmedi." derken daha az emin görünüyordu.

"Killingblondechicks web sitesi hakkında bir ilan panosuna yorum yazmadınız mı? Alıntı: 'O siteye girmek istiyorum. Katkıda bulunabilirim. Yardım edebilirim. Hatta biraz kafatası kırabilirim.'"

Aptal aptal önce bana, sonra bilgisayarına baktı. "Beni hackledin mi?"

"FBI seni hackledi, Stetson. Her şeyi berbat ettin. Soğan yönlendiricileri kullanmayı unuttun. Bu da dekanın ofisine gidip neler yaptığını anlatmam gerektiği anlamına geliyor ki bu da kesinlikle okuldan atılacağın anlamına geliyor ki bu da ailenin aranacağı anlamına geliyor ki bu da tam bir utanç ve aşağılanma içinde buradan çıkarılacağın anlamına geliyor."

"Ya da benimle konuşabilirsin" demeden önce bunun kafama dank etmesine izin verdim. Birkaç gergin vuruştan sonra Vertze, "Konuşacağım," dedi. "Fred," dedi Stetson. "Yapma."

Vertze sert bir sesle, "Brian, okuldan atılırsam babam derimi yüzer," dedi.

"Ben de konuşacağım," dedi Cyr.

Stetson'ın yüzü kızardı. Bana ters ters baktı, şiddetli bir iç tartışmaya kapıldı ve sonunda somurtkan bir şekilde, "Ne bilmek istiyorsun?" dedi.

Sonraki yirmi dakika hikaye ortaya çıktı.

Stetson Caltech'e gitmesi gereken bir matematik ve bilgisayar dehasıydı ama babası Katolik Üniversitesi'nin mütevellisi ve ateşli bir destekçisiydi. Stetson okuldaki ilk gecesinde Cyr ve Vertze'yi karanlık internetle tanıştırmıştı. Killingblondechicks web sitesini bulmuşlar ve eğlence olsun diye bu konuda paylaşımlar yapmaya başlamışlardı.

"Eğlenceli mi?" Dedim.

"Hadi ama," dedi Stetson. "Kimse o videoların gerçek olduğunu düşünmüyor." "Videoların kilidini açtınız mı?"

"Yapamazsın. Ben denedim. Kilitli dünya, bilinmeyen, sanal gerçeklik fantezisinin sadece bir parçası, dostum, sonuçları olmadan güvenli bir şekilde deneyimlemek ve hayal kırıklıklarını ortaya çıkarmak için bir yer."

On sekiz yaşındakini yeniden değerlendirdim ve kendi iyiliği için fazlasıyla zeki olduğunu düşündüm. "Siz çocuklar sarışınlarla hayal kırıklığı mı yaşıyorsunuz?"

"Dünya üzerindeki her erkek öyle değil mi?" Vertze dedi ki.

Cyr ve Stetson gülmeye başladılar. Komik bir cümle olduğunu kabul etmek zorundaydım ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Sonunda dedim ki, "Geçmişlerinize bakarsam, içinizden birinin kaçırılacak kadar sevmediği bir sarışın bulabilir miyim? Ya da ölü?"

Cyr, "İlk kız arkadaşım bir sarışındı. Onu en iyi arkadaşımın ağabeyiyle oynasırken yakaladım. Şimdi evliler. Kaçırılmadılar. Ölmediler. Sadece mutsuzlar."

Vertze, "Sarışın karşıtlığım, ilk yılımda hiç espri anlayışı olmayan sert bir Almanca öğretmeninden kaynaklanıyor. Kıçına bir iğne batırmayı düşündüm ama vazgeçtim - en azından A alacak kadar uzun bir süre."

Stetson ve Cyr yine güldüler. Kendimi tutamadım ve gülümsedim. "Peki ya sen Brian?" Stetson'a bakarak söyledim.

Stetson ayıldı ve şöyle dedi: "Benim sarışın hikayem de tüm sarışın hikayeleri gibi. Hepsi de onlara her gün satılan prenses kompleksiyle ilgili."

YEMEK TEN SONRA, Jannie ödevini yapmak için yukarı çıktıktan ve Ali de dağcılarla ilgili mükemmel bir belgesel *olan Meru*'yu izlemek için yerleştikten sonra, Bree ve Nana Mama'ya Brian Stetson'dan bahsettim, onu bir müşteri olarak gizledim ve adını açıklamadım.

"Prenses kompleksi mi?" Bree söyledi. "Peki bunu tam olarak nasıl tanımladı?" "Sarışın kızlarla doğumda başladığını söyledi," dedim. "Prenses gibi giyiniyorlar.

beşikteki prensesler. Daha filmlerde, reklamlarda, çevrelerindeki her yerde prenses hikayesi satılıyor, ta ki yeterince güzel olurlarsa Beyaz Atlı Prensi cezbedeceklerine ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanana kadar."

Anneanne, "Bütün bunları sana on sekiz yaşında biri mi söyledi?" dedi.

"Zeki biriydi. Sarışın hikayelerinin kök teorisini."

Bree, "Tıpkı böyle olan, tüm çocukluğu boyunca prenses gibi davranılan bir sarışın tanıyordum. Leanne Long. Dürüst ve iyi bir insandı, hemşire oldu ve gerçekten iyi bir adamla evlendi, yani işler her zaman o çocuğun teorisine göre yürümüyor."

"Bu yaşlı kadının uykuya ihtiyacı var," dedi büyükannem, bastonunu alıp ayağa kalkarken.

"Hemen arkadayız," diye söz verdim. "Sabahleyin buranın senin için tertemiz olmasını sağlayacağız."

"Tanrı seni korusun canım," dedi ve alnımdan öptü.

Nana Mama kulak misafiri olmadığı zaman Bree ciddileşti ve "Alex, benim haberim olmadan Gretchen Lindel soruşturmasına ne kadar süre dahil olabileceğini düşündün?" dedi.

"Müşteri hikayesi işe yaramadı mı?"

"Uh, hayır."

Ona gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyledim. İşim bittiğinde, Bree çılgına dönmüştü.

"Kampüse böyle girerken aklından ne geçiyordu?" diye sordu. "Arama emri olmadan bir yurt odasına girmek mi? Muhtemel tanıkları yetkisiz bir şekilde ve cinayet suçlaması nedeniyle uzaklaştırma almışken tehdit etmek?"

Bunların çoğunun olacağını biliyordum ama yine de acı veriyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Yararlı olmak istedim, Bree," dedim. "Oyuna geri dönmüş gibi hissettim."

"Müşterilerin ve muayenehanen artık senin oyunun. Yapacak bir şeyiniz yok mu? Çalışmak

savunman için. Anita ve Naomi'ye davayı sağlamlaştırmaları için yardım et. Ve bir dahaki sefere yalan söyleme ya da benden bir şeyler saklama ihtiyacı hissettiğinde, Alex? Lütfen yapma."

Midemde bir boşluk hissettim ve "Haklısın. Ben sadece ... haklısın. Bir daha asla olmayacak."

Beni affedeceğini umuyordum. Birimiz diğerine uyumaktan nefret ederdim.

Birkaç dakika sonra Bree içini çekti ve "Yani o üniversiteli çocukların işin içinde olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?" dedi.

Omuzlarım gevşedi. Düz bir zemine geri döndüğümü hissediyordum.

"Direklerin ötesinde, hayır, söyleyebildiğim kadarıyla değil."

"Bilgisayarları için arama izni almamız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Omuzlarında sarışın çipleri olan zeki, meraklı, genç erkek inekler oldukları için hepsini okuldan mı atalım?"

Bree ayağa kalktı ve bana elini uzatarak, "Eh, böyle söyleyince," dedi.

Onu aldım, elinin tersini öptüm ve "Prenses?" dedim. Gülmeye

başladı ve "Büyüleyici mi?" dedi.

Sırıtarak ayağa kalktım. "O benim."

JOHN SAMPSON daha önce hiç böyle toplu bir keder duymamıştı. Ağlama, feryat ve inleme sesleri geçtiği her odadan geliyor gibiydi.

Masumiyet yok oldu, diye düşündü Sampson. *Şimdiye kadar hayatları birbiri ardına kayan yıldızlardan ibaretti ve artık o da yok oldu.*

Georgetown Üniversitesi'nin güvenlik şefi Wally Christian şoka girmiş bir halde Sampson ve Dedektif Ainsley Fox'la birlikte birinci sınıf öğrencilerinin kaldığı Village C West'in birinci katındaki koridorda yürüyordu. Bir DCMF devriye memuru kenara çekildi, böylece çift kapıdan ortak alana geçebildiler.

Sampson kapıların hemen ötesinde durdu ve katliamı uzun, kapsamlı bir bakışla inceledi.

Hoyas sweatshirt'ü giymiş genç bir esmer kanepeye yayılmıştı, boynundan vurulmuştu ve ölmüştü. Kısa kahverengi saçlı ikinci bir genç kadın da halının üzerinde yüzüstü yatıyordu ve ölmüştü. Sağlık görevlileri, göğsünde iki yara olan iri yarı Samoalı Amerikalı bir erkeği taşıyan sedyeyle odadan dışarı fırladı.

"Kaç kişi gördü?" Sampson sordu.

"Yedi," dedi Wally Christian. "Onları üst kattaki ortak odaya taşıdık. Papazlar da onlarla birlikte."

"Kayıp kız kim?" Fox sordu. "Sarışın olan mı?"

"Patsy Mansfield," dedi Christian. "İkinci sınıf öğrencisi.

Gerçek bir yıldız." "Yani insanlar onun kim olduğunu biliyor muydu?" Sampson söyledi.

"Kampüste, emin olabilirsiniz. Lakros oynuyor, birinci sınıf öğrencisiyken Amerikan şampiyonu oldu ve Amber Alert ile birlikte yayınladığım fotoğrafını gördünüz. Çok güzel bir kız."

Hep birlikte yurdun ikinci katına çıkan merdivenleri çıkarken Sampson, Alex'in telefonda kendisine Katolik Üniversitesi'nde sarışınlarla karşı kötü tutumları olan üç birinci sınıf öğrencisi hakkında anlattıklarını düşündü. Bu olaya karışıp karışmadıklarını merak etti ve olay sırasında nerede olduklarını kontrol etmek için bir not aldı.

Esmer kızların öldürülmesi ve Patsy Mansfield'in kaçırılması olaylarının yedi tanığı da hemen hemen aynı hikâyeyi anlattı. Cumartesi akşamı saat yedi sularında on bir öğrenci salonda takılırken dışarıdan iki adam geldi. Siyah kar maskeleri ve arkasında *Georgetown Üniversitesi* yazan zeytin yeşili işçi tulumları giymişlerdi. Susturuculu tabancalarını çektiler ve Patsy Mansfield hariç herkese yere yatmalarını emrettiler.

"Bekle," dedi Dedektif Fox. "Onun adını mı kullandılar?"

"Kesinlikle," dedi birinci sınıf öğrencisi Tina Hall. "Onun kim olduğunu biliyorlardı."

Hall ve diğerleri, iki adamın Mansfield'a onlarla giderse her şeyin daha kolay olacağını söylediğini aktardı. Ancak daha sonra futbol takımında defans oyuncusu ve Patsy'nin yakın arkadaşı olan Keoni Latupa adamlardan birini yere öyle bir fırlatmış ki silahı yere düşmüş. Latupa silahı almak için çabaladı ama silahı alamadan diğer adam onu vurup yaraladı.

Serseri silah, Hoyas tişörtü giymiş esmer Macy Jones'un ayaklarının dibinde durdu. Silahı almaya gitti ve o da vuruldu. O sırada Jones'un oda arkadaşı Denise O'Toole arkadaşına yardım etmeye gitti. Bacağından vuruldu.

Tina Hall, "Sonra ilk adam ayağa kalktı ve tabancasını aldı," dedi. "Keoni'nin yanına gitti ve onu tekrar vurdu. Sonra Denise'in yanına gitti, Denise onu vurmaması için yalvardı, sadece onu alması ama vurmaması için."

Hall durakladı, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve sonra yanaklarından aşağı damladı. Devam etti, "Denise'i öldürmeden önce ne dedi biliyor musunuz? 'Seni neden alalım ki? Artık kimse esmerlere para ödemiyor' dedi."

DC POLİS BİRLİĞİ son müşterimi bana yönlendirmişti. Pazartesi sabahı saat dokuzdan kısa bir süre sonra bodrum kapımı çaldı.

Kapıyı açtım ve otuzlu yaşlarının ortasında, omuzları çökmüş, siyah saçlı bir kadınla karşılaştım. Onu tanıyordum ama o kadar bitkin görünüyordu ki neredeyse tanıyamayacaktım.

"Tess?" Elimi uzattım. "Seni gördüğüme sevindim."

Dedektif Tess Aaliyah başını kaldırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Burada olmaktan utanıyorum ve rahatsızım Dr. Cross, ancak sendika temsilcim kısa sürede müsait olan tek danışmanın siz olduğunu söyledi."

"İçeri gelin ve lütfen utanmayın ya da rahatsız olmayın. Şu anda bir dedektif değilim ve sizi yargılamak için de burada değilim. Konuşmanız gerekiyor. Sizi dinlemeye hazırım. Ve tabii ki söylenen hiçbir şey odadan dışarı çıkmayacak."

Dedektif tereddüt etti ve sonra içeri girdi. Onu ofisime kadar takip ettim ve Marcus Sunday adında çılgın bir adam tarafından kaçırıldıktan sonra ailemi kurtarmama yardım eden kendinden emin, zeki ve çekici kadını hatırladım.

Aaliyah polis bir aileden geliyordu. Babası Bernie, Baltimore'da en iyi dedektiflerden biriydi ve birlikte çalıştığımız zamanlarda mesleği yaşayıp solumuştu. Son zamanlarda yaşadığı bazı travmaları biliyordum ve ofisin kapısını kapatırken ona danışmanlık yapabilecek durumda olduğum için dua ettim.

Ona kahve getirdim ve bir sandalye işaret ettim. Oturdu, başı öne eğikti ve teslim olmuş gibi gövdesinin üst kısmı ve omuzları öne doğru yuvarlanmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Haberleri gördün mü? Nasıl hissetmeliyim?"

"Haberleri unut," dedim. "Çenenizi kaldırın, omuzlarınızı dikleştirin ve bana kendi tarafınızı anlatın."

Bana hikâyeyi anlatmadan önce kamburunda hafif bir değişiklik yapan dedektifin yüzünde çelişkili duygular titreşti.

O ve ortağı Chris Cox, Drago Kovac adında biri hakkında yakalama emri çıkartmak ve onu tutuklamak için Yargı Meydanı'ndaki yüksek kiralı bir apartman kompleksine gitmişlerdi. Kovac dokuz yaşındayken Sırbistan'dan ABD'ye göç etmiş, on beş yaşında Amerikan vatandaşı olmuş ve kısa bir süre sonra da araba hırsızlığı olmuştu. Başlarda seçtiği alanda pek de iyi değildi. Kovac on sekizinci yaş gününden önce iki kez araba hırsızlığından yakalandı ve hüküm giydi. Ondan sonra akıllandı ve sofistike oldu. Bir oto hırsızlık şebekesi kurdu.

Miami-Boston koridoru, talep gören arabaları güçlendiriyor, parçalar için parçalıyor ve sonra parçaları internet üzerinden satıyor.

Kovac artık yirmi yedi yaşındaydı ve yasadışı girişimini DC'deki Üçüncü Cadde'de bulunan lüks dairesinden yürütüyordu. Ford Explorer'ı için yedek parça arayan Aaliyah, diğer site ve mağazaların istediğinin üçte birine "az kullanılmış" parçalar sunan Kovac'ın web sitelerinden birine rastlamıştı. Şirketin ve Kovac'ın DC'de olduğunu öğrendiğinde, olaylar birbirini izledi ve bir yıl süren ek araştırma çalışmaları başladı.

"Onu yakalamıştık," dedi Aaliyah. "Yani, bu büyük bir suç operasyonuydu. Milyonlarca dolar ve onu ölüme terk ettik."

"Yani arama emrini tebliğ etmek için Kovac'ın apartmanına gidiyorsun," dedim ve onu korkunç gerçeğe doğru ittim.

"Evet." Aaliyah içini çekti. "Bu davayla ilgili tutuklamaların tüm Doğu Yakası'nda aynı anda yapılması gerekiyordu. Senkronize, anlıyor musun?"

Ancak Aaliyah ve ortağının haberi olmadan, birkaç arama emri erkenden tebliğ edilmişti. New Jersey'de polis Kovac'a ait bir doğrama dükkanının ön kapısından içeri girdiğinde, adamlarından biri baskınla ilgili bir uyarı mesajı gönderdi.

Aaliyah, "Apartmanın onuncu katına ulaşmamızdan saniyeler önce Kovac ve adamları dairesinden çıktı," dedi. "Cox onları koridorun sonunda gördü ve yere yatmalarını emretti. Kaçtılar ve peşlerinden gittiğimizde ateş ettiler."

"Kesinlikle ilk onlar mı ateş etti?"

"Hiç şüphe yok," dedi Aaliyah, gözlerinde eski ateşten bir parıltı vardı. "Güvenlik kameraları bizi destekliyor."

"Tamam. Önce Kovac ve adamları ateş edecek. Sonra ne olacak?"

Aaliyah'ın gözlerindeki o parlayan kor söndü. "Sonra her şey bir kâbusa dönüştü." demeden önce boyun kasları piyano telleri gibi gerildi.

Silahlı çatışmaya kışkırtılan Aaliyah ve ortağı protokole uyarak ateşe karşılık verdi. İlk atış Kovac'ın kalçasına isabet etti. İkinci ve üçüncü atışları araba hırsızını iskalamış, o da acı içinde inleyerek merdiven boşluğuna doğru hamle yapmıştır.

Aaliyah, "Koridorun sonundaki kapının arkasında feryatlar başladığında peşindeydim," dedi ve hıçkırığa hıçkırığa ağızlamaya başladı.

Gerisini biliyordum. O ve Cox, Kovac'ı ve iki suç ortağını yakalayıp tutukladılar ama bunun bedeli akıl almazdı. Araba hırsızını vuran kurşunlar Phelps ailesine ait dairenin kapısından girmişti - genç ve başarılı bir avukat olan Oliver; genç ve başarılı bir doktor olan Patricia ve ikizleri dört yaşındaki Meagan ve Alice.

Alice ön koridorda oynuyordu. Dadı ilk atışta onu almak için koşmuştu.

" nedir, Dr. Cross?" Aaliyah hâlâ acı acı ağlayarak sordu. "Dadıyı yaralama ve kızı öldürme olasılığı nedir?"

BÖLÜM

18

AALİYAH acısını, kederini, suçluluğunu ve umutsuzluğunu döktükten sonra sandalyede ayaklarını altına çekti, kollarını dizlerine doladı ve uzaklara baktı.

"Sonunda, ben her zaman bir çocuğu öldüren polis olacağım," dedi içi boş bir şekilde. "Önceden kim olursam olayım ya da sonrasında kim olursam olayım, olacağım kişi bu olacak."

"Kime? Sana mı?"

"Tetiği ben çektim, Alex. Ben öldükten sonra bunu yazacaklar."

"Hissettiğiniz acı ve pişmanlığı anlıyorum ama gelecekte sizi nelerin beklediğini bilemezsiniz. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve "Geleceğinizi kesin olarak bilmenin bir yolu var" dedi. Bu benim dikkatimi ve endişemi çekti. "Bunu hiç düşündün mü, Tess?" Aaliyah derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?"

"Hiç de değil. Sadece bunu atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum, anlıyor musun?"

Dedektifin sesinde çok az inanç vardı ve dalgın görünüyordu.

"Uyuyor musun?" diye sordum. "Bazı günler tek yaptığım bu."

"Kendi kendini tedavi etmek mi? Alkol mü? Uyuşturucu mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, keşke çalışsalar ama çalışmıyorlar, ben de ." "Hukuk davası ne zaman görülecek?"

Aaliyah göz temasından kaçınmaya devam etti. "Benden ne almayı beklediklerini bilmiyorum. Bu zaten bana her şeye mal oldu."

Onu izlemeye devam ettim, sesindeki ve ifadesindeki düz etkiyi, dedektifin kendini yenilgiye uğratmış halini ve bazı ifadelerini, özellikle de kendisinden geçmiş zamanda bahsetmesini düşündüm.

"Tess, sanırım kendi güvenliğinin için seni bir yere götürüp mevcut durumunun doğru ve derinlemesine bir değerlendirmesini yaparsak kendimi daha rahat hissedeceğim."

Aaliyah dakikalar sonra ilk kez başını kaldırdı, bana donuk donuk baktı ve "Süngerli odanın yakınında bile değilim" dedi.

"Yaşadıklarının göz önüne alındığında, intihar düşünceleri ciddi bir endişe kaynağıdır, Tess. Bu tıbbi bir sorun olabilir-"

Aaliyah öfkeyle ayağa kalkarak, "Kimse beni akıl hastanesine yatıramaz," dedi. "En azından ben."

"Tess-"

"Üzgünüm," dedi ve kapıya doğru yöneldi. "Sana güvenebileceğimi ama yanılmışım. Güle güle, Dr. Cross."

Duruma uzun uzun baktıktan sonra bir karara vardım, ceketimi kaptığım gibi dışarı çıktım ve bir taksi çağırdım.

Yirmi dakika sonra DC Polis Birliği binasının önünde durduk. Taksiciye parasını ödedim, içeri girdim ve William Roth'u görmek istedim.

Resepsiyonist, Bay Roth ile bir görüşme ayarlamış mıydım? diye sordu. Hayır. Onu aramayı denedim mi? Bay Roth'la yüz yüze konuşmak aşağı inecek kadar vahim bir durum olduğunu düşünmüştüm. Ona bunun bir ölüm kalım meselesi olabileceğini söyleyene kadar üst katı aramadı.

Resepsiyon görevlisi telefonu kapattıktan sonra bana Bay Roth'un önemli bir toplantıda olduğunu söyledi.

"Durumun ciddiyetini açıklamadınız. ara."

Resepsiyonist gözlerini devirdi, telefonu tekrar eline aldı ve çevirdi. "Toplantıya girmemizi söylüyor. O kadar önemli," dedi birine.

Resepsiyonist bekledi, bekledi ve sonra telefonu kapatıp, "Yukarı çıkın, üçüncü kat, sağdan ikinci kapı. Roth mutlu değil."

"değil," dedim ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Kapıyı çaldım ve ardından masasında çok sinirli bir sekreterin bulunduğu bir antreye girdim. "Bay Roth altı aydır bu toplantı için çalışıyor" dedi.

"Değer verdiğin biri tehlikede olsaydı bunun bir önemi olur muydu?" "Şey," dedi telaşla. "Sanırım öyle."

"Roth nerede?"

"Roth burada," dedi sekreterin arkasındaki açık kapı aralığında beliren kızarmış, kel bir adam. "Bu iyi olsa iyi olur. Masada hiç beklemediğim insanlar var-"

"Ben Tess Aaliyah," dedim sekreterin yanından geçip Roth'un ofisine girerken. "Siz onun temsilcisisiniz, değil mi?"

"Aaliyah mı?" Roth hafif bir küçümsemeyle söyledi. "Yüce Tanrım, şimdi ne yaptı?"

"Onu bu sabah bir değerlendirme için bana gönderdiniz. Depresyonda olduğunu ve muhtemelen intihara meyilli olduğunu düşünüyorum."

Roth masasına oturarak, "Hayır," dedi. "Onu geçen hafta gördüm. Çok üzgündü ama ateş açılmadan önce küçük kızın ön koridorda oynamasının kendi hatası olmadığını biliyordu."

"Aaliyah'ın umurunda olduğunu sanmıyorum. Hiçbir şeyi. Bu kimyasal olabilir ve bu yüzden onu üç günlüğüne bir psikiyatri koğuşuna götürmek için yardımınıza ihtiyacım var, böylece tıp uzmanları tarafından değerlendirilebilir."

"Benden Aaliyah'ı öldürmemi mi istiyorsun?" Roth kuşkuyla sordu. "Hayır, kesinlikle olmaz. Böyle bir yetkim olsaydı bile, ki yok, kesinlikle olmazdı."

"Ona göz kulak olman, onu temsil etmen gerekmiyor mu?" "Çatışmada, evet, ama bu? Hayır."

"Depresyon ve intihar düşünceleri vurulma olayından sonra ortaya çıktı," dedim kararlı bir şekilde. "Yardıma ihtiyacı var. Ona verebileceğimden çok daha fazlasına."

"Bunu ona sen mi söyledin?"

"Söyledim."

"Ne dedi?"

"Üzgün ama iyi olduğunu ve süngerli odanın yakınında olmadığını söyledi." Roth ayağa kalkarak, "Al ," dedi. "gereken bir toplantı var."

Kapıyı kapattım ve "Aaliyah'ın iyiliği umurunda değil mi?" dedim. ", " dedi

Roth. "Ama onu akıl hastanesine yatırmak istiyorsan

doktor ya da ailesinden birinin tavsiye etmesini sağlayın. Ya da bakanlığın bunu uzaklaştırma cezasının iptali için bir şart haline getirmesini sağlayın. Herhangi bir yol dener misiniz?"

"Evet?"

"Dövüşmesini bekleyin."

Birkaç başarısız ulaşma girişiminden sonra, polis departmanının avukatı Esther Dodd ile görüştim. Bayan Dodd'un, muhtemelen hakkımdaki cinayet suçlamaları nedeniyle, telefonlarıma çıkmaktan pek de hoşnut olmadığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Beni sabırsızlıkla dinledi ve Aaliyah'ın mümkün olan en kısa sürede psikiyatrik değerlendirmeden geçirilmesi talebimi, teşkilata yeniden katılmasının bir şartı olarak elinin tersiyle itti.

Avukat, "Açılan bir dava nedeniyle açığa ," dedi. "Bu durum Dedektif Aaliyah'ı belirsizlik içinde bırakıyor ve bize çok az seçenek sunuyor, özellikle de değerlendirmeniz polis sendikası adına yapıldığı için. Kusura bakmayın ama hukuki açıdan hiçbir geçerliliği yok. Güle güle, Dr. Cross."

Daha sonra Aaliyah'ın doktorunu bulmaya çalıştım ve insan kaynakları departmanındaki bir arkadaşım bazı eski kayıtları kontrol edip bana Dr. Timothy Cantrell ismini verdiğinde şansım yaver gitti. Cantrell'i araştırdım ve sadece bir dahiliyecisi değil, aynı zamanda GW Tıp Merkezi ve ünlü tropikal tıp bölümüne bağlı olduğunu öğrendim. Cantrell'in ofisini aradım ancak Sınır Tanımayan Doktorlar'ın bir üyesi olan doktorun şu anda ülke dışında olduğunu ve Brezilya'da sarı humma salgınını önlemek için çalıştığını öğrendim.

Hayal kırıklığına uğramıştım ama her türlü çabayı göstermeden pes etmeyi reddettim.

Saat 14:12'de, uzun bir yolculuktan sonra, Baltimore'un bir banliyösü olan küçük Arbutus kasabasındaki Francis Caddesi'nden aşağı döndüm ve kısa süre sonra özenle düzenlenmiş bir bahçesi olan küçük mavi-beyaz bir bungalow buldum.

Sert bir kuzeydoğu rüzgârı başlamıştı ve yürüyüşe çıkıp kapıyı çalarken ürpermeme neden oldu. Kapıyı ellili yaşlarının sonlarında, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın açtı.

Kendimi tanıttım ve yüz hatları yumuşadı.

"Seni haberlerde gördüm," dedi. "Tess ve Bernie senin masum olduğunu, haksız yere suçlandığını söylüyorlar."

Adı Christine Prince'di. Aaliyah'ın babasının kız arkadaşıydı ve bana Bernie'nin emeklilikteki tutkusu olan sörf balıkçılığına gittiğini söylemekten mutluluk duydu. Ne zaman döneceğini sordum, o da Assateague Adası'ndaki favori noktalarından birine gittiğini, dolayısıyla muhtemelen gece yarısına kadar dönmeyeceğini söyledi.

Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra, Assateague'de balık tutmak için nereye gittiğini bilip bilmediğini sordum.

Bana haritayı gösterdikten sonra "Oraya kadar gidecek misin?" dedi.

"Onun tavsiyesine ihtiyacım var ve sanırım bana tavsiyesini bir an önce vermek isteyecektir."

"Tess?" dedi usulca.

"Sen bir zihin okuyucusun, Christine," dedim. "Yardıma için teşekkür ederim."

İki saat sonra Assateague Adası Eyalet Parkı'na girdim. Korucu istasyonu kapalıydı ve Bernie Aaliyah'ın Jeep Wagoneer'ını kız arkadaşının söylediği yere park etmiş halde buldum.

Dışarı çıktığımda rüzgâr beni çarptı ve gökyüzü yağmur püskürttü. Arabamın bagajını karıştırdım ve eski bir yağmur ceketini ile olay yeri çalışmaları için yanımda bulundurduğum bir çift baldır yüksekliğinde lastik çizme buldum. Onları giydim ve rüzgârı engellemek için kapüşonumu kaldırarak patikadan yukarı, kum tepelerinin arasından geçip sahile doğru yürüdüm.

Atlantik gri ve çalkantılıydı. Ama sol tarafımda tepeden tırnağa siyah neopren giymiş sörfçüler, sağ tarafımda ise altı ya da yedi olta balıkçısı vardı. Orada durdum, balıkçılara teker teker baktım, ta ki yaşlı bir adamın hızla dalgalara doğru topalladığını ve sonra güçlü omuzlarını kullanarak büyük pembe bir yemle ağır bir olta çıkardığını görene kadar.

Yemin yayının rüzgârda çabucak kaybolacağını düşünmüştüm ama tam doğru açığa sahipti ve delip geçerek kıydan çok uzakta suya indi. Ben ona doğru ilerlerken oltanın ucunu birkaç kez aşağı yukarı salladı, durakladı ve sonra tekrar salladı. Sandalyesinin, soğutucusunun, olta kutusunun ve henüz yakılmamış iki Coleman fenerinin yanından geçerken oltayı üçüncü kez salladı.

"Bernie Aaliyah?" Dedim.

Yaşlı adam irkildi ve omzunun üzerinden yağmur ceketini ve kapüşonuma sarılmış bana baktı. "Seni tanıyor muyum?" dedi.

Kapüşonu geri ittim. "Alex Cross, efendim."

Tess'in babasının yüzünde dişlek bir gülümseme belirdi. "Demek öylesiniz. Uzun zaman oldu, Dr. Cross. Kariyerinizi çok eskiden beri takip ediyorum."

"Johns Hopkins'teyken sizi takip ediyordum efendim," dedim.

Bernie oltasının ucunu kuma gömülü bir parça beyaz PVC boruya sokarak, "Durun, bunu düzgün yapalım," dedi. "İşte, şimdi."

Baltimore Cinayet Masası'ndaki olağanüstü kariyerini sona erdiren leğen kemiğindeki kurşun yarası nedeniyle beceriksizce döndü, ama yarı yaşındaki bir adamın canlılığıyla elimi sıktı.

"Onca yolu tepip beni görmeye gelme şerefini neye borçluyum?" Bernie sordu.

"Tess'le ilgili," dedim. "Ciddi bir mesele."

Endişelerimi ve bunları destekleyen kanıtları açıkladıktan sonra, Bernie Aaliyah birkaç dakika sessiz kaldı, orada durdu, düşen ışıktaki çarpan dalgalara doğru .

"Kızımı üç gün önce gördüm," dedi sonunda. "Tess hâlâ kederliydi, hâlâ pişmanlık duyuyordu ama intihara meyilli olduğunu görmedim, Dr. Cross. Ve kesinlikle onun istekleri yüzünden mahkemeye gitmeyeceğim."

"Gözlemlerinizi küçümsemiyorum Bay Aaliyah," dedim. "Belki de Tess'i yasal olarak tam bir psikolojik değerlendirmeden geçmeye zorlamak istemezsiniz. Ama onu kendini adamaya ikna edebilirsiniz. Yanılıyorsam yanıliyorumdur ama mezarda yanınızda durmaktansa kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp burada durmayı tercih ederim."

Aaliyah'ın babası buna cevap veremeden keskin bir patlama sesi duyuldu. İkimiz de sörf oltasının sertçe büküldüğünü, misinanın düz ve titretiltiğini görmeyi için döndük.

"Bu iyiydi!" diye bağırarak oltanın yanına gitti ve PVC borudan kurtulmadan önce onu yakaladı.

Bernie oltayı dipten yaklaşık bir metre , ucu hâlâ borunun içinde olacak şekilde sıkıca tuttu. Balığın ağırlığını ve gücünü test etmek için arkasına yaslandı.

"Oh, ," dedi Bernie. "En az kırk, belki de elliye gidecek!"

Makara vınlamaya başladı. Aaliyah'ın babası aşağı uzandı ve görünmeyen balığın koşmasına izin vermek için sürüklemeyi ayarladı. Yüz metre kadar gitmesine izin verdi ve oltayı PVC borudan kapıp sürüklemeyi sıfırlamadan önce misinanın gevşediğini gördü.

"Bernie," diye başladım.

"İki yıldır bu kalitede bir balık bekliyorum Cross. Ya gidersin ya da işim bitene kadar beklersin."

Ellerimi kaldırdım. "Yoluna çıkmama izin verme."

Ben de arkama yaslandım ve emekli cinayet masası dedektifinin sahilde destansı bir mücadeleye girişmesini izledim. Bernie ne zaman balığı kıyıya yaklaştırıp çekmeyi başarsa, balık onu soluk soluğa bırakan bir koşu daha yapıyordu.

Aaliyah'ın babası mücadelenin yirmi homurdanarak, "Altmışa kadar çıkabilir," dedi. "Büyük, büyük bir striptizci."

Dövüşten otuz beş dakika sonra, "Belki yetmiş pound. Tanrım, ne domuz bir balık!"

Mücadelenin elli iki dakikasında, Bernie sörfteki şerit balığı otuz metre önünde yakaladı. Lideri ve büyük bir yüzgecin parıltısını gördük.

Bir balık domuzu yuvarlandı ve olta ile kancanın baskısına karşı başını sallamaya başladı.

Sonra balık koştu, sudan sıçradı, kafası hala titriyordu ve yanlamasına dalgalara çarptı. Büyüklüğü karşısında şok olmuştum. Bernie de öyle.

"Jaysus H," dedi hayretle. "Dünya rekorunu zorluyor olmalı-"

Balık bir kez daha çırpındı. Misina ikiye ayrılırken bir ses duyuldu. Bernie sendeledi ve kumun içine düştü.

Kendimi kötü hissettim ve onun kızmasını, şansına lanet etmesini ya da en azından dehşet içinde ağlamasını bekledim. Ama Aaliyah'ın babası kumda öylece oturmuş, oltasını tutmuş, dalgalara ve olabileceklere bakıyordu.

Birkaç dakika sonra, "Bazı şeylere bu hayatta sadece bir kez şansınız olur ve bazen ellerinizin arasından kayıp giderler. Sizi destekleyeceğim, Dr. Cross. Öyle ya da böyle, Tess'in ihtiyacı olduğunu söylediğiniz yardımı almasını sağlayacağım."

JOHN SAMPSON, Bree Stone'un ofisinin kapı çerçevesine vurdu. "Şef, onu sorguya aldık," dedi.

Bree kağıt yığınının başını kaldırdı, kalemini yere bıraktı ve ayağa kalktı.

Sampson'la birlikte sorgu odasına bakan tek yönlü aynalı bir kabine gittiler. Her iki kolunda da özenle yapılmış papağan dövmeleri olan, yüzünde birden fazla piercing bulunan ve simsiyah saçlarının yarısı kazınmış genç bir kadın masada oturmuş aynaya bakıyordu.

Appalachia'dan fırlamış gibi görünen bir aksanla, "Sally Sweet'in bütün günü yok. Ya bilmek istersiniz ya da istemezsiniz."

Dedektif Ainsley Fox da gözlem kabinindeydi. "Onunla yalnız konuşmama izin verin, Şef. Benimle ilişki kurmasını sağlayın."

Sampson, Fox'un birlikte çalıştığı en yıpratıcı ve iğrenç insanlardan biri olduğu düşünüldüğünde bunun mümkün olup olmadığını merak etti.

Bree de kuşkuluydu ve başını salladı. "Dedektif Sampson liderlik edecek. Bu tür şeylerde yılların deneyimine sahip."

Fox kaşlarını çatı ama Sampson'ı koridora kadar takip ederken herhangi bir itirazda bulunmadı. Sampson durdu ve şöyle dedi: "Dinle. Çalışıyorsun. Öğrenirsin."

Ortağı bundan hoşlanmadı ama başını salladı. Sampson'la birlikte sorgu odasına girdiler ve kadının önüne oturdular.

"Sally Sweet?" dedi kendini tanıttıktan sonra.

"Ehliyetimde öyle yazıyor," dedi gülümseyerek. "Gerçekten. Mahkeme tarafından bile onaylandı."

Fox, "Fuhuşa teşvik suçlamasıyla gözaltına alındı," dedi. "Ve kontrollü uyuşturucu bulundurmak."

Sampson o anda Fox'tan gitmesini istememek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Sweet omuz silkti. "Ahlak polisine de söylediğim gibi, belimdeki fitik nedeniyle aldığım Oxy yasaldı ve her neyse, hapisten kurtulma kartım var ve bunu kullanmak istiyorum."

"Kartı tarif edin," dedi Sampson.

"Bu büyük bir kart."

Fox konuşacakmış gibi masaya doğru eğildi. Sampson elini ortağının kalçasına koydu ve sertçe sıktı. Fox arkasına yaslandı ve önce eline, sonra da öfkeyle ona baktı.

Sampson daha sert sıktı ve sonra bıraktı. Fox'a baktı, sonra başını neler olduğunu anlayamayan Sweet'e çevirdi.

Sampson, Fox'un normalde solgun olan teninin pancar gibi kızardığı gerçeğini görmezden gelerek, "Elinizde ne olduğunu duymadan size bir söz veremem," dedi. "Eğer güçlü bir kanıtla, davanıza bakan savcıyı bilgilendireceğiz. İfadeniz karşılığında bir tür anlaşma yapacaksınız."

Sweet'dudakları sanki kötü bir şey koklamış gibi kıvrıldı. "İfade vermekle ilgili bir şey söylemedim. Bu bir ipucu. İpucunu sana veriyorum. Sen de beni bırakacaksın."

Fox tam ağzını açacaktı ki Sampson masayı iterek ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Sanırım işimiz bitti. Merkez nezarethaneye geri götürüleceksiniz. Dedektif Fox?"

Fox bir süre kıpırdamadı ama sonra sertçe ayağa kalktı.

"Bekle, ne?" dedi fahişe. "Kahretsin, tamam o zaman. Konuşacağım, ama Tatl Sal'in bundan iyi bir şey çıkarması lazım."

Fox'u hâlâ görmezden gelen Sampson tekrar yerine oturdu ve "Konuş bakalım," dedi.

Sweet ona, amcasının kendisini taciz ettiği iddiasıyla kaçıp doğuya gelen Wichita'lı Emily McCabe adlı on yedi yaşındaki bir sarışınla ilgili kayıp ihbarı için Kansas Eyalet Polisi'ne başvurmasını söyledi.

M McCabe, Neal Parks adında bir adamla tanışana kadar sokaklarda yaşadı; Parks onu kokain, metamfetamin ve eroinle tanıştırdı ve bir telekız haline getirdi. Sally Sweet de Parks için çalışıyordu ve Parks bir siberpezevenk gibi kızları ve müşterileriyle akıllı telefon üzerinden buluşmalar ayarlıyordu.

"Emily iyi bir insandı," dedi Sweet. "Bir süre Neal'ın gözdesi haline geldiğinde bile onu sevdim."

Parks belli ki yeni kızlara ilgi gösteriyordu, böylece istediği şeyi yapıyorlardı. Sweet de bir zamanlar kayırlmıştı. Aslında, pezevenğin dairesinin anahtarı hâlâ .

"Neal benden para saklıyordu ve parayı nerede sakladığını biliyordum," dedi Sweet. "Bir saniye geri gidelim. Tam o sıralarda mı? Emily ile eskisi gibi düzenli görüşmüyordum ve Neal onun birkaç haftalığına bir arkadaşının yanında çalışmak için New York'a gittiğini söyledi. Neal bir gece başka bir kızla yemeğe çıkana kadar bekledim ve onun evine girdim."

Sweet, Parks'ın bilgisayar masasının üzerindeki kanalizasyona gizlenmiş bir kilitli kutuyu bulduğunu, anahtarını şifonyerinden aldığını, açtığını ve içinden bin beş yüz nakit para çıkardığını söyledi.

"Sadece bana olan borcunu," dedi. "Gerisini geri koydum."

"Bunun Emily ile ne ilgisi var?" Fox sabırsızca konuştu.

Kendini beğenmiş fahişe, "Kutuyu yerine koymak için yukarı tırmandığımda, yanlışlıkla Neal'ın bilgisayar faresine tekme attım. Masaüstündeki ekran aydınlandı. Monitörde Emily'nin bir resmi vardı."

Sweet görüntünün bir videonun parçası olduğunu fark etti ve klibi oynattı.

"Neal GoPro'suyla çekmiş gibi görünüyordu," dedi. "Onun bakış açısından - ne diyorsunuz buna-?"

Sampson, Killingblondechicks4fun web sitesindeki GoPro videolarını hatırladı ve Sweet'in hikayesinin her şeye rağmen ayakları olabileceğini düşünerek başını salladı.

"Ne gördün?" Fox söyledi.

"Neal tam hakimiyet modundaydı," dedi Sweet, sesi sarsılmış gibiydi. "Emily'ye vuruyor, ona kötü şeyler söylüyor ve yapıyordu. Emily ise tamamen itaatkârdı. Sonra elinde bir ip vardı ve onu Emily'nin boynuna geçirdi."

Durdu, hatırladıkları karşısında dudakları titriyordu.

"Neal onu boğmaya başladı," dedi Sweet sonunda. "Kamerayı yüzüne tuttu. Ekran kararmadan önce ne kadar dehşete düştüğünü görebiliyordunuz."

O akşam saat on buçuk sularında Bree çok yorgun olduğunu ve yatmaya gideceğini söyledi.

"Geliyor musun?"

"Aşağıda bazı notlar yazacağım, saat on bir haberlerini izleyeceğim ve sonra kalkacağım" dedim.

"Bir daha televizyonun karşısında uyuya kalma," dedi ve beni öptü.

"Yapmamaya çalışacağım," dedim ve ben de onu öptüm.

"Jannie ve Ali'ye onlarla erken bir koşuya çıkacağına söz ."

"Hatırlıyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi ve odadan çıkarken elini yorgunca salladı.

Bodrumdaki ofisime gidip koyu renk bir ceket ve beyzbol şapkası giymeden önce Bree'nin merdivenleri çıkıp yatak odamızın kapısını kapatmasını bekledim. Sonra bir saat önce yazdığım mesajı gönder tuşuna bastım.

Dış kapıyı olabildiğince sessizce açtım, gecenin karanlığında dışarı süzıldüm ve evimin yanından geçerek yatak odamızın penceresinin altına girdim. Orada ışık söndü ve ben de kaldırımdan aşağıya, bekleyen bir arabaya doğru koştum.

Yolcu koltuğuna tırmandım. John Sampson direksiyondaydı.

"Gelebilmenize sevindim," dedi ve sonra gülümseyerek arabayı vites taktı.

"Neden gizlice dolaşmamız gerektiğini açıklayacak mısınız?" Dedim.

"Öyleyim," dedi Sampson ve bana Emily McCabe'den, Sally Sweet'ten, Sweet'in Neal Parks'ın bilgisayarında gördüğü videodan ve klibin boğulma tamamlanmadan nasıl sona erdiğinden bahsetti.

"Ona inanıyor musun?"

Dedim. "Buradayız, değil mi?" "Arama emri mi?"

Sampson, "Talebimiz geri tepti," dedi. "Sadece hapis cezasından kurtulmak isteyen bir fahişenin dedikodularına dayanarak arama izni alamayız. Ama sarışınların hayatının önemli olduğunu düşünüyorum ve yaşlı Neal Parks ile bir an önce konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden ben?" Ben sordum. "Peki ya Fox?"

Sampson yorgun bir şekilde başını salladı. "Sorgulamam sırasında beni takip etmeyi reddettiğinde bacağını sertçe sıktığım için beni şikâyet etmekle tehdit ediyor. Rütbesini tamamen hiçe sayıyor. Anlaşmada Bree'ye bile karşı çıktı."

"Yani işler iyi gidiyor mu?"

"Oh, evet, ," dedi. "İşte bu yüzden buradasın." "Konuşmak için mi?"

"Parks'ın kafesini biraz sallarsınız diye düşündüm. Bakalım bir şeyleri miyiz?"

Ondan kenara çekmesini ve eve bir taksi çağırmasını istemem gerektiğini biliyordum. Bree, dedektiflerinden biriyle dışarıda olduğumu ve ikimizin de onun emirlerine karşı geldiğimizi öğrenirse çılgına dönerdi. Ama yine de gece geç saatlerde Sampson'la takılmak o kadar iyi ve tanıdık geliyordu ki Bree'ye verdiğim sözü unuttum.

Şehrin içinden geçerek Neal Parks'ın gece saat on birden sonra gitmeyi sevdiği bir bara doğru yol aldık. The Parrot, DC standartlarına göre ciddi bir batakhaneydi; Maryland eyalet sınırına yakın altı katlı eski püskü bir binanın birinci katını işgal ediyordu. Parks dördüncü katta oturuyordu.

Sampson, "Eğer bir alkolikseniz çok uygun," dedi.

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim.

"Hiçbir fikrim yok," dedi sokağın aşağısına park ederken. "Sally bir kulübede oturduğunu ve Papağan kapanana kadar işleri orada hallettiğini söylüyor. Her şeyi telefonundan yönetiyormuş. Siberpezevenk."

"Emily McCabe'in video klibini nasıl göreceğiz?"

Ekip arabasından inen Sampson, "Oraya gidip kendi gözlerimizle izlemeyi düşündüm," diye itiraf etti. "Ama zehirli ağacın meyvesini yeme riskimiz var. Eğer arama emri çıkartabilirsek, o görüntünün mahkemede yer almasını istemeyiz."

Duruşma, diye düşündüm, diğer taraftan çıkarken. Mahkemede kendi günüm hızla yaklaşıyordu ve yine de konuyla doğrudan yüzleşmekten kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyor gibiydim. Bu da neydi böyle?

"Bir ara sokak çıkışı var, bir de ön kapı," dedi Sampson, barın girişinin üzerinde titreyen neon mavisi papağanı işaret ederek.

"Arkayı alırdım," dedim, "ama silahsızım."

John durdu, arabanın içine eğildi ve küçük bir Ruger dokuz milimetre çıkardı, bana uzattı. "Ben arkadan geliyorum," dedi. "Sen içeri gir, onu yakala ve bekle."

Bir an tabancaya baktım, bunun haftalardır aklıma gelen en kötü fikir olduğunu biliyordum, ama onu bel kemerimin içine soktum ve gömleğimi üzerine çektim.

Ayrıldık. Caddeye doğru yürüdüm ve Parrot'a girdim. Mekan, saati göz önüne alındığında sağlıklı iş yapan hoş bir batakhaneydi. İki bilardo masasının ötesindeki müzik kutusunda Lenny Kravitz "Are You Gonna Go My Way?" şarkısını söylüyordu. Barın kendisi solumdaydı; karşı duvarda bir sıra kabin sıralanmıştı.

Her yerde papağan resimleri, tabloları ve posterleri vardı ve salonun ortasına yakın büyük bir tel kafesin içinde iki canlı Afrika gri papağanı vıraklayıp çırpınıyordu. Papağanlardan biri pençelerini kullanarak kafesin duvarına tırmandı.

ve gagası. Bara giderken yanından geçerken papağan başını eğdi ve ciyaklamadan önce bir an bana baktı, "Five-O! Five-O!"

Kuşun bunu nasıl bildiği bugün bile beni şaşırtıyor, ama ciyak ciyak ötmeye devam etti, "Five- O!" Bara doğru adım attığımda birçok göz üzerimdeydi. Barmen beni görmezden geldi, ben de omzumun üzerinden baktım. Papağan kafesinin diğer tarafında, kısa turuncu saçlı sırık gibi bir adam ön kapıdan üçüncü kabinden çıkıyordu.

Neal Parks bana doğru baktı.

Gözlerimiz buluştu.

Parks kaçtı.

Bir an için doğruca arka kapıya, ara sokağa ve Sampson'a doğru gittiğini düşündüm. Bunun yerine, pezevenk tam önümden atladı ve ben onu yakalayamadan barın üzerinden atladı.

John silahını çekmiş ve rozetini takmış halde odaya daldı. "Parks!" diye bağırdı. "Durun! Polis!"

Parks arka taraftaki perdelerin arasından kayboldu. Müşteriler çığlık atmaya ve bağırmaya başladı ve bilardo oyuncularını güvenlik için dalışa geçti. Barın üzerine atladım, sonra da beni görmezden gelen barmene doğru koştum. Yolumu kesmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu ama "Five-O!" diye bağırdım ve kenara çekildi.

Sampson barın etrafından dolandı ve perdelerle önce ulaştı. Vurulduğu günü hatırlayarak, "Sakin ol kardeşim," dedim.

Tereddüt etti ve sonra perdeleri yırtarak boş fiçilerin, derin dondurucunun ve karanlığa doğru tırmanan bir merdivenin bulunduğu bir odayı ortaya çıkardı. Merdivenlere çıktık ve Parks'ın üstümüzde koştuğunu duyduk.

Sampson onun peşinden koştu, ben de Sampson'ın peşinden koştum. Her katında çelik yangın kapıları olan, çelik basamaklı bir merdiven boşluğuna koştuk. Üçüncü katı geçtiğimizde, üstümüzdeki bir kapı açıldı ve sonra çarparak kapandı.

"Dur," diye fısıldadı
Sampson. Durduk. Hiçbir
şey yapmadık.

Sampson usulca, "Dairesine, bilgisayara ve o video klibe gidiyor," dedi ve tekrar tırmanmaya başladı.

Dördüncü kata ulaştık ve merdiven boşluğunun kapısını açtık. Birkaç hızlı bakış koridorda kimsenin olmadığını gösterdi. Sampson'ın ceketinin kolunu tuttum ve yüksek sesle "Onun yeri" dedim.

Sonra kapının kapanmasına izin verdim ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Sampson başıyla onayladı. Merdiven boşluğunda durup dinledik. On saniye geçti. Sonra yirmi. Parks'ın gerçekten de dairelerine gittiğini kabul etmek üzereydik ki üstümde bir gıcırta duydum, sonra bir tane daha.

"Neal Parks?" Sampson bağırdı. "Burası DC Metro. Etrafınız sarıldı."

Merdivenlere tekrar vurduğunu duyabiliyorduk ve onu takip ettik ve duvara cıvatalanmış bir merdivene tırmandığını gördük. Merdiven açık olan bir kapağa erişim sağlıyordu. Önce John çıktı ve çakıllı çatıya tırmandı. Papağan'ın neon tabelasının yaydığı mavimsi ışık gölgeleri tuhaflaştırıyordu.

Sampson bana sol kanadı almamı işaret ederken o sağı gitti. Maglite'ları yaktık ve ışınları etrafa saçtık. Çatıda sekiz tane klima kompresörü vardı. Parks ya onlardan arkasına saklanıyor ya da yangın merdivenine doğru gidiyordu.

Gölgeleri ve karanlığı delmek için el fenerlerini kullanarak birbirimize paralel bir şekilde, yaklaşık seksen adım aralıklarla ilerledik. Sampson onu dışarı çıkardığında beşinci ve altıncı kompresörlerin yanından geçmiştik.

Parks kalan iki kompresörden birinin arkasından patladı ve çatı boyunca çapraz bir şekilde koştu. Işığımı kapattım ve önünü kesmeye çalıştım.

Çatısı tükeniyordu ve bir sonraki binanın çatısına atlamak istediğini fark ettiğimde zamanım tükeniyordu.

Onu ceketinin ve gömleğinin yakasından yakalamayı başardığımda pezevenk tam da bunu yapmaya üç adım kalmıştı. Onu geriye ve aşağı çekmek istedim. Onun yerine, momentumu beni iki adım ileri çekti.

Alt bacaklarım yükseltilmiş çatı kenarına sertçe çarptı, o kadar sertti ki Parks'la birlikte bizi aşağıdaki ara sokaktaki kaldırımdan ayıran yetmiş metrelik havaya doğru başladım.

Vücudum geriye doğru sarsılırken kafam öne doğru savruldu ve Parks'ın kafasına çarptı. Sampson bir şekilde gömleğimden iki avuç almıştı ve hem beni hem de Parks'ı güvenli bir yere çekti.

Kalbim hızla çarpıyordu, midem ekşimişti ve nefes nefese kalmıştım. Neredeyse altı kat aşağı düşüp ölecektim. Pezevenk de aynı şekilde sarsılmıştı ve Sampson onu kelepçeleyip üstünü aradığında hiçbir direniş göstermedi.

Parks'ın silahsız ve cep telefonsuz olması, Sally Sweet'in Sampson'a Parks'ın tüm siber fuhuş çetesini bu telefonla yönettiğini söylediği düşünüldüğünde şüphe uyandırıcıydı.

"Telefonun nerede?" El fenerimi yüzüne tutarak sordum.

"Geçen gün kaybettim," dedi Parks gözlerini kırpıştırarak ve başını eğerek. "Yarın yeni bir tane alacaktım."

"Hı-hı," dedi Sampson. "Neden ?" "Koşmayı seviyorum," dedi Parks.

"Yani fahişeleri çalıştırmayı seviyorsun," dedim.

"Hayırfitness için," dedi, şimdi sakın ve toparlanmıştı.

"Hayır, fahişeler için," dedi Sampson. "Onlardan bir sürü var."

"Doğru değil," dedi Parks ve güldü. "Şimdi, bunu kim söylüyor?"

"Vice."

Sonra gözlerini kısarak başını kaldırdı ve "Siz ahlak polisi değil misiniz?" dedi. "Biz cinayet masasındanız," dedi Sampson.

"Emily McCabe'i tanıyor musun?" Parks şaşırmış gibi davrandı.

"Hayır, Emily McCabe diye birini tanımıyorum." "Şirin olma," dedim. "Onu tanıdığını kanıtlayabiliriz."

Pezevenk hiçbir şey söylemedi.

Sampson, "Onun cinayetini araştırıyoruz," dedi.

"Onun öldürülmesi mi?" dedi, gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Öldü mü?" "O öldü ve onu sen öldürdün," dedim. "Onu kamera önünde boğdun."

Parks afallamış gibiydi. Ağzı hafifçe açık kaldı ve yere baktı, aklında şüphesiz sorular dönüyordu. Videoyu nasıl ele geçirmiştik? Nasıl karşılık vermeliydi?

Sampson dedi ki, "Bir snuff filmi çektiğini biliyoruz, Neal. Bunun için seni kızartacağız."

" olmaz," dedi. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Emily ile S-and-M seks yaparken boynuna bir ip geçirmişsin" dedim. "Ve sonra onu boğarak öldürdün."

"Hayır," dedi. "I-" "Onu öldürdü," dedi Sampson.

Parks zorlukla, "Hayır," dedi ve sonra görünüşe göre duruma boyun eğdi. "Bak, tamam, Emily'yi tanıyorum ama onu ben öldürmedim, çünkü o ölmedi. O video sadece bir fanteziydi. Bana bir tür veda hediyesi olarak hazırlamıştı."

"Bizi rahat bırakın," dedim.

"Bu doğru," dedi Parks. Emily McCabe'in kendisine işi bırakacak kadar para biriktirdiğini ve Florida'da bir yerde okula gideceğini söylediğini iddia etti.

"Florida'da bir yerde mi?" Sampson söyledi. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Parks o zaman soğukkanlılığını kaybetti ve tersledi, "Sahip olduğum tek şey bu. Bak, Emily'i severdim. Hem de çok. Onu asla öldürmezdim."

"Öyleyse bize ona nasıl ulaşacağımızı söyle," dedim.

"Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," dedi. "Benim bilmemi istemedi. Temiz bir ara ve tamamen yeni bir hayat istiyordu. Buna saygı duydum." "Telefon numarası yok mu?" Ben sordum.

"Telefonumu kaybetmiştim, hatırladın mı?"

"Buna inanmıyorum," dedi Sampson, onu tekrar çatı kapağına doğru yürüterek. "Seni içeri alıyoruz ve dairende arama yapacağız. Çektiğin o snuff film seni hayatının sonuna kadar hapse gönderecek."

"Hayır, bekle," dedi Parks. "Yalan söylemiyorum. Emily yaşıyor.

Bir yerlerde." "Harika bir savunma," dedim.

Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Ben kapaktan aşağı indikten sonra Sampson Parks'ın kelepçelerini çıkardı ve ona silah zoruyla merdivene çıkmasını emretti. Pezevenk yere düştü ve Sampson kelepçeleri geri takhiçbir direniş göstermedi.

Onu merdivenlerden aşağı indirdiğimizde Parks, "Ben sana yardım etsem, sen de bana yardım etsen nasıl olur?" dedi.

Sampson homurdandı. "Bize nasıl yardım edebilirsin, Neal?"

Parks dudaklarını yaladı ve "Bunu söylediğim için öldürülebileceğimi bilmenizi isterim ama size gerçek snuff filmlerden ve bunları yapan çılgın, hasta piçlerden bahsedebilirim" dedi.

"Peki bunun bize ne faydası var?" diye sordum.

Parks yine tereddüt etti ama sonra, "Belki de ortadan kaybolan sarışınlara ne olduğunu anlarsın," dedi.

"Emily McCabe gibi mi?" Sampson söyledi.

"Hayır," dedi Parks. "Pennsylvania'dan iki sarışın lezbiyen sürtük gibi."

İKİ KIZ AĞLIYOR.

Bunlar Gretchen Lindel'in duyduğu son net seslerdi ve bu saatler önceydi.

İki kız ağlıyor, diye düşündü Gretchen ve daha fazlasını duymak için zorladı.

Ama kontrplak duvarların arasından, on yedi yaşındaki çocuk hiçbir şey duymadı. Ses yoktu. Döşeme tahtaları gıcırdamıyordu. Bir zincir şakırtısı bile yoktu. Ya da çaresiz bir hıçkırık.

Bu sessizlik Gretchen'ı çılgına çevirdi. Sol ayak bileğinden duvara uzanan zinciri tekmeleyip salladı ve ulaşamayacağı uzak köşeye monte edilmiş küçük kameraya dik dik baktı.

"Kimsin sen?" diye bağırdı. "Neden buradayım? Ne istiyorsun?"

Gretchen, bir hapishane hücresi büyüklüğündeki kontrplak kutuda ucuz beyaz pazen bir gecelik giymiş, hâlâ ambalajında duran yeni bir şiltenin üzerinde uzanmış ve kalın yün asker battaniyeleriyle örtülmüş olarak uyandığından beri pek çok kez yaptığı gibi hıçkırıklara boğuldu.

Yemek vardı. Büyük bir Kentucky Fried Chicken küveti ve Gatorade şişeleri. Zincirinin ulaşabileceği köşede tuvaletini yapmak için metal bir kova. Ve tepesinde hiç sönmeyen tek bir LED ışık.

Sürekli yanan ışık Gretchen'in zaman kavramını yitirmesine neden olmuştu. Ağlaması dindiğinde ve battaniyeleri üzerine çektiğinde, ne kadar zamandır kutuda olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Üç gün mü? Beş gün mü? Bir hafta mı? Daha uzun mu?

Kaçırılma olayının kendisi bir kabus gibi gelmişti, uyanacağı bir şey gibi. Ama kutuda kaç kez uyursa uyusun ya da ne kadar unutmaya çalışırsa çalışsın, onu yakalayan adamları görmeye devam etti, Bayan Petracek'in öldürüldüğünü görmeye devam etti.

Onu bir gibi vurdular. Bana ne yapacaklar?

Gretchen paniklediğini hissetti ve düşüncelerini başka bir şeye yönlendirmeye çalıştı. Babasının acıdan kurtulmanın bir yolu olarak bunu yapmaktan bahsettiğini birçok kez duymuştu.

Karnına doğru derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi, zihninde babasını ve annesini gördü, birbirlerine çok aşıklardı ama şimdi çok ayrıydılar.

Bu babama ne yapıyor? Anneme?

Gretchen bu sorular karşısında kendini kötü hissetti ve tekrar ağlamak istedi.

O bunu hak etmiyor. O da hak etmiyor. Yeterince acı çekmediler mi, Tanrım? Yeterince acı çekmediler mi?

Sonsuza dek en iyi arkadaşı olan Susan'ı ve bir zamanlar erkek arkadaşı olan Nick'i düşündü. *Ne düşünüyorlardı acaba? Beni bulmaya mı çalışıyorlar? Kimse var mı?*

Cenin pozisyonunda kıvrılan Gretchen, dua ederek ve iyiliğe olan inancıyla güç bulmaya çalıştı. Ancak sorular dönüp dolaşıp düşüncelerine geri dönmeye devam etti.

Ben neden buradayım? Bu bana neden yapılıyor? Tanrım, bunu hak etmek için ne yaptım? Ya babamı ya da annemi bir daha göremezsem?

Metalin metale çarparken çıkardığı yumuşak gıcırta düşüncelerini durdurdu, doğrulmasına ve korku içinde iki sürgülü kaba kapıya bakmasına neden oldu. Daha önce hiç açılmamıştı.

Kapı içeri doğru sallandı.

Genç kızın eli ağzına gitti ve bir çılgılığı bastırdı.

Futbol oyuncusu iriliğindeydi ve motosiklet botlarından yün şapkasına ve renkli paintball siperliğine kadar siyah giyinmişti. Göğsündeki kayışa monte edilmiş, yanıp sönen bir GoPro kamera vardı. Ama kadın dehşet içinde adamın sağ eldivenli eline odaklanmıştı; bu elde kıvrımlı ve hınzır görünümlü süslü bir bıçak vardı.

"Merhaba Gretchen," dedi garip bir elektronik sesle. "Bizim için bir oyun oynamaya hazır mısınız?"

Neal Parks'ın anlattıklarının ne kadarına inandığımdan emin olamadan ve daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun bir halde sabah saat bir buçuğu biraz geçte yatağıma uzandım.

Başımı yastığa koymamla birinin omzumu sarsması arasında sadece dakikalar geçmiş gibi hissettim.

Kendime geldim ve halsiz gözlerimi açtığımda Jannie ve Ali'nin yatağımanın yanında durduğunu gördüm, onlara söz verdiğim sabah koşusu için giyinmişlerdi. Bree'nin vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve onu uyandırmak istemediğim için bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Başlarını salladılar ve odadan çıktılar. Kalktım, biraz başım dönüyordu ve üç, belki de dört saat daha uyumak istiyordum. Ama bu günlerde çocuklarıma verdiğim bir sözü tutmaya çalışıyordum.

Dolapta giyindim ve alt katta demlenen kahvenin kokusunu alarak odadan çıktım. Mutfığa gittim, lacivert geceliği ve bornozuyla anneannem bana küçük bir fincan kahve doldurmaya başlamıştı bile. Jannie ve Ali ayakkabı bağcıklarını bağlıyorlardı.

Fincanı bana uzattığında "Tanrı seni korusun," dedim.

"Yine mi televizyonun karşısında uyuyakaldın?" Anneanne sordu. Başımı salladım ve kahveden canlandırıcı birkaç yudum aldım.

"Bence o televizyonun otomatik kapanma özelliği olmalı," dedi büyükannem.

"Var," dedi Ali. "Ya da kablolu yayın kutusu."

"Gidelim," dedim, konuşmayı bitirmek istiyordum. Boş fincanı yere bıraktım. "Bu sabah yeni bir müşterim gelecek ve geç kalmak istemiyorum."

Dışarı çıktık. Gökyüzünde günün ilk ışıkları belirmişti ve koşmaya başladığımızda hava serindi. Lincoln Park'a giden ve geri dönen bir rotayı takip ettik, gidiş-dönüş yaklaşık dört mil.

Tek başıma koşarken nadiren düşünürdüm ve yine de eve döndüğümde çoğu zaman bir sorunu çözmüş olduğumu görürdüm. Bilinçaltı iş başında falan. Ama Ali'yle düşünmeden koşmak imkansızdı, özellikle de Jannie bir mil sonra hızını artırıp bizi geride bıraktığında.

"Baba?" Ali yanımda koşarken söyledi. "Otuz dakikadan fazla koşmanın beyin hücrelerinin yenilenmesini desteklediğini biliyor muydun?"

Ona baktım, dokuz yaşındaki bir çocuğun, benim dokuz yaşındaki çocuğumun, beyin hücrelerinin yenilenmesi hakkında ne bilebileceğine bir kez daha hayret ettim.

"Yaptığımı söyleyemem," dedim nefes nefese. "Yani, kalbiniz için iyi olduğunu biliyorum."

"Ve beyniniz için de iyi," dedi. "İnternette bununla ilgili bir şey gördüm. Bu yüzden Jannie'ye onunla koşmaya başlamak istediğimi söyledim."

"Yani beyin hücrelerini yenileyebiliyor musun?" Dedim. "Hadi ama dostum, daha dokuz yaşındasın. Hâlâ beyin hücrelerin gelişiyor ve uzun bir süre daha gelişmeye devam edecek."

Ali bana hafif bir kızgınlıkla baktı. "Koşarak daha da büyüyeceğim."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Bu konuda sana güveniyorum."

Gülümsedi ve "Ama çok fazla yok, yoksa beynim çok büyür ve kafam patlar, değil mi baba?" dedi.

Dokuz yaşındaki oğlum oradaydı.

"Baba?"

"Hayır, çok koşmaktan beynin patlamayacak." "Emin misin?"

"Sence Jannie'nin kafası patlayacak mı?"

Göz ucuyla baktım ve bu fikrin onu telaşlandırdığını gördüm. Arboretuma yaklaştığımızda, "Kimsenin kafası fit olmaktan patlamıyor," dedim. "Sıradaki konu."

Parka varıp eve doğru yön değiştirene ve Güney Carolina Caddesi'nde koşmaya başlayana kadar Ali hiçbir şey söylemedi.

Sonra da, "Baba, bizim ülkemizde bazı polisler bazı insanlardan o kadar nefret ediyor ki, onları sebepsiz yere vuruyorlar mı?" dedi.

BU BENİ ŞOK ETTİ ve ellerim kalçalarımdaya, burnumdan ter damlarken yavaşlayarak durdum. "Bunu neden söyledin evlat?"

Ali sesimin tonunu duydu, kararsız görünüyordu ve "Televizyonda bazı insanların siyah çocukların sırf siyah oldukları için vurulduklarını ve senin de o Soneji halkını sırf taptıkları ölü adamdan nefret ettiğin için vurduğunu söylediklerini gördüm" dedi.

Midemde bir boşluk hissettim. Boğazıma yakıcı bir tat geldi ve dilimin arkasını yaktı.

Sonunda dedim ki, "İlk bölümle başlayalım. Derinizin rengi nedeniyle bir polis memurunun *sizi* vurmasından korkuyor musunuz?"

"Korkmalı mıyım?" Ali kollarını kavuşturarak sordu. "Bunun her zaman olduğunu söylediler."

", polis memuru olmak çok zor bir iştir. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım. Evet."

"İkincisi, çok fazla siyah adam vuruluyor" dedim. "da ırkçılar tarafından. Ama genel olarak, bence bu daha çok doğru eğitilmemiş, kurallara ve en güncel kanun uygulama yöntemlerine uymayan polis memurlarıyla ilgili bir sorun."

Ali sakinleşmek yerine daha da sinirlendi ve kaçmaya başladı.

Peşinden koştum, onu durdurdum ve gözyaşları içinde olduğunu gördüm.

Ona sorunun ne olduğunu sormadan, "Kurallara uymuyorsun baba. Televizyondakiler de böyle söyledi. Senin kontrolden çıktığını ve bugün Amerika'da polisle ilgili yanlış olan her şeyi temsil ettiğini söylediler."

Kafama bir tekme yemiş gibi hissettim. "mi düşünüyorsun?"

Ali gözyaşlarını silerek burnunu çekti. "Ama insanlar böyle söylüyor baba. Okulda bile."

Bir dizimi kaldırıma koydum ve yüzümde cevaplar arayan oğluma baktım.

"O gece kontrolden çıkmamıştım Ali," dedim. "O insanları vurdum çünkü beni vurmaya çalışıyorlardı."

"Ama dediler ki-"

"Ne dediklerini biliyorum," dedim sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak. "Tek söyleyebileceğim bunun doğru olmadığı, evlat. Baban soğukkanlı bir katil değil. O bir katildi."

nefsi müdafaa. Bana inanmak zorundasınız. Bana , değil mi?"

Ali yüzümü o kadar uzun süre inceledi ki onu kaybettiğimi sandım ama sonra başını salladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki gözlerimden yaşlar boşandı ve aşk boğazımı düğümledi.

"Teşekkür ederim küçük dostum," dedim kısık sesle. "Sen arkamı kollamadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

SAAT SONRA bodrumdaki ofisimde otururken Ali'yle yaptığım konuşma yüzünden kendimi depresif hissediyordum. Sanırım dokuz yaşındaki çocuğunuzun kişisel ve mesleki dürüstlüğünüzü sorgulaması her zaman hüznü bir gündür.

Neal Parks'ın bir gece önce bize anlattığı şeyleri düşünerek aklımdan çıkarmaya çalıştım. Pezevenk, tamamen indirilmiş bir video gördüğünü söyledi-

Bodrumun dış kapısı sert bir şekilde çalındı. Saatile baktım. Yeni müşterim beş dakika erken gelmişti.

Dış kapıyı açtığımda, hüznü, çökük mavi gözleri ve yaşını tahmin etmeyi zorlaştıran yıpranmış bakışları olan, buruşuk, kumral saçlı bir adamla karşılaştım. Ütülenmiş bir kot pantolon, kolalı beyaz bir gömlek ve çorapsız, cilalı bot mokasenleri giymişti ve boynundaki zincirde çekiçe dövülmüş altın bir alyans, Rolex bir saat ve küçük bir altın haç takıyordu.

"Bay Lindel?" Elimi uzatarak söyledim.

"Alden Lindel," dedi elimi sıkarak ve o çökmüş gözlerini bana dikerek. "Beni görmek için zaman ayırabildiğinize çok sevindim, Dr. Cross."

"Bir boşluk bulabildiğime sevindim," dedim, o günkü tek randevum olmasına rağmen.

Onu ofisime doğru yönlendirdim. "Lindel. Bu alışılmadık bir isim."

"Norveç'te değil," dedi Lindel.

"Hayır, sadece son zamanlarda iki kez duydum ve-"

Lindel, "Gretchen benim kızım, Dr. Cross," diye yutkundu. "Oğlunuzla aynı okula gidiyor, değil mi?"

"Evet," dedim, onu yeni baştan görerek. "Evet, tabii ki öyle. Ali, ben ve tüm ailem, hepimiz onun sağ salim dönmesi için dua ediyoruz."

"Teşekkür ederim Dr. Cross," dedi gözleri kızarmış ve yere doğru bakarken. "İhtiyacımız var... İhtiyacım var..."

Her zaman doğrudan bir soru sorarsanız, doğrudan bir cevap alırsınız diye düşünmüşümdür, bu yüzden "Nasıl yardımcı olabilirim Bay Lindel? Neden buradasınız?"

Lindel tereddüt etti ve sonra avuçlarını yukarı doğru çevirerek bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, suçluluk duygum ve endişem yüzünden psikiyatrist Dr. Cross'u ve kızımın hayatta kalacağına dair azalan inancım yüzünden de dedektif Dr. Cross'u görmeye geldim."

Oturdum. "Duruşmaya kadar uzaklaştırıldığımı biliyorsun değil mi?"

"Bunu okudum," dedi Lindel. "Ayrıca son sorunlarınızdan önce ülkenin en iyi dedektiflerinden biri olduğunuzu da okudum."

"Bunu kim yazdıysa çok nazik davranmış," dedim. "Ve kızınızın davasından sorumlu FBI ajanlarını tanıyorum. Birinci sınıftırlar."

"Annem kek pişirirken her zaman daha fazla krema kullanabileceğini söyler," dedi Lindel. "Lütfen çok geç olmadan Gretchen'i bulmama yardım edeceğini söyle ve

..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O, kızımız, Gretchen'ımız, o bizim her şeyimiz ve şimdi bize bu tarifsiz görüntülerle işkence ediyorlar."

"Kafam karıştı," dedim. "Sana kim işkence ediyor?"

Lindel bir mendil alıp gözyaşlarını sildikten sonra kot pantolonunun cebine uzandı ve plastik bir poşet içinde küçük mavi bir flash bellek çıkardı.

"Bu sabah kahvaltıdan önce kontrol ettiğimde posta kutusunda'ydı," dedi. "Hadi, fişe tak."

Poşeti aldım ve flash belleğe baktım, yüzünde 128 GB yazan bir Toshiba.

"Bunu FBI'a vermedin değil mi?" Torbayı yere bırakıp lateks eldivenler bularak sordum.

"Buraya geliyordum ve önce senin görmeni istedim. Ben... FBI'ın siz olmadan bu işi çözebileceğini sanmıyorum. Benim için bir kopyasını çıkarıp orijinalini onlara verebilir misin? Buradan ayrıldıktan hemen sonra New York'a giden bir uçağa yetişmem gerekiyor. Her şey bir yana, annem hastanede."

İsteksizce ama sürücüde ne olduğunu merak ederek başımı salladım. Lateks eldivenlerimi takarak sürücüyü çıkardım ve dizüstü bilgisayarına taktım. Mide bulandırıcı derecede tanıdık gelen bir video gelmeden önce ekran parlak bir şekilde yanıp söndü.

Beyaz gecelik giymiş sarışın bir kız loş, yapraksız bir ormanda koşarken kameraman da peşinden koşuyordu. Alacakaranlıktı ve onu yakalayıp yere serdiğinde, grenlilik yüzünden kızın yüz hatları seçilemiyordu.

Eldivenli kameraman onu saçlarından tutup dizlerinin üzerine çektiğinde "Lütfen yapma," diye yalvardı.

"Hayır mı?" dedi bilgisayarla değiştirilmiş ses. "O zaman bunun son kez olmasını mı istiyorsun? Artık kedi-fare yok mu? Daha fazla eğlence yok mu?"

"Sadece bunun bitmesini istiyorum," diye inledi, şimdi ekranımda biriken karanlıkta belli belirsiz bir gölge.

"Tamam o zaman," dedi ses. "Dileğin gerçekleşecek."

Boynunda karanlık bir kesik hareketi gördüm. Ekran donmadan ve www.Itsoverblondie.org.co . yazan bir bağlantının üzerinde kilit simgesi belirmeden önce kaygan, kesik bir ses ve rahatsız edici bir *peh* sesi duydum "Bana sahte olup olmadığını söyle," dedi Lindel tekrar ağlayarak "Senden tek istediğim bu. Karımı ve beni çıldırtmadan önce bu işkenceyi durdur."

Özel dedektiflik lisansım yoktu. Duruşmaya kadar askıya alındım. Sempatimi ifade ve onu geri çevirmeliydim.

Ama ben de bir babaydım ve kaçırılma olayının ve şimdi de bu olası snuff filmin onda yarattığı çalkantıyı görebiliyordum.

"Onun Gretchen olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Onun sesini nerede olsa tanırım," dedi, sanki son şansımıymışım gibi bana bakarak.

"geleni yapacağım," dedim.

Yumruklarını sıkan Lindel gözyaşlarının arasından , "Tanrı sizi korusun, Dr. Haç. Tüm kalbimle sizi kutsuyorum."

FBI AJANI HENNA Batra kollarını kavuşturdu ve Quantico'daki ana güvenlik istasyonunun arkasından öfkeyle bana baktı.

Güvenlikten geçtikten sonra, "Üzgünüm ama telefonunuzu açmıyordunuz ve sizinle konuşmam gerekiyordu" dedim.

Ajan Batra cevap vermedi, sadece siyah yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde döndü ve koridorda ilerledi. Ona yetişmek için acele ettim. Ona yetiştiğimde tısladı, "Buraya böyle mi geliyorsun? Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun Cross?"

"Kritik olduğunu söyledim. Ve belli ki izleme listesinde değilim. Sidney ön kapıdan geçmeme izin verdi."

"Sidney seni on sekiz yıldır tanıyor."

"Evet, aynen öyle. Aynı takımdayız."

"Anlamıyorsun, Cross. DC'de cinayetten yargılanıyorsun. Bu da senin davayı Büro'nun yetki alanına sokuyor."

"İnanın bana, anlıyorum. Ama ya bu videoyu analiz etmek Gretchen Lindel'in hayatını kurtarabilirse? Ya da en azından ailesinin korkularını dindirebilirse?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Kafam karıştı. Lindel neden bu sürücüyü kızının kayboluşunu soruşturan ajanlara vermedi?"

"Çok kötü durumdaydı, onu gördüğümde günlerdir uyumamıştı ve New York'a gidiyordu. Annesi hastaneye kaldırılmış."

Batra yorum yapmadan birkaç adım daha yürüdü ve sonra durdu. Dudağını ısırды ve bir süre tavana baktı.

"Video analizi tam olarak bana göre değil," dedi sonunda. "Bunun için bodruma inmemiz gerekiyor. Peki ya Dr. Cross?"

"Ajan Batra?"

Soğuk gözlerle beni süzdü ve "Aşağıya inmeden önce, aşağıda gördüklerini kimseye anlatmayacağına dair yazılı olarak ve iki şahit huzurunda yemin etmen gerekiyor" dedi.

On dakika sonra, siber suçlar biriminin dışındaki güvenli asansöre bindiğimde hayatımın bir kısmından vazgeçmiş gibi hissediyordum. Ajan Batra yanıma geldi, dijital bir anahtar kartı kilide taktı ve sb2'ye bastı.

Kapılar kapanırken "Bu beni oldukça suçlu hissettirdi," dedim.

"Bugünlerde yeterince yakın," dedi Batra.

"Tüm bu gizliliğin nedeni hakkında bana ipucu vermek ister misin?"

Asansör ilk alt bodrumu geçip yavaşlamaya başladığında Batra, "Sen zeki bir adamsın, bir yolunu ," dedi.

İkinci alt bodruma ulaştığımızda daha yüksek ve daha belirgin hale gelen bir zonklama ve gümbürtü sesi fark ettim. Asansörün kapıları açıldı ve elektronik tekno-pop müzikle patlatıldık. Gürültülüydü. Titreşimliydi. Garip bir şekilde bende dans etme isteği uyandırdı.

Belli ki müzik, tam cam duvarlı laboratuvarın içinde twerk yapan ve dönen alev kırmızısı Mohawk'lı adam üzerinde de aynı etkiyi yaratmıştı. Üzerinde kot şort, kolsuz siyah tişört üzerine kot yelek vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. Yalınayaktı ve ritme ayak uydurarak poposunu sallıyor, iki yumruğunu birden sıkıyor ve Mohawk'ıyla havayı kesiyordu.

Gülümsedim. Batra gülmedi.

Asansörden çıktı ve koridoru geçerek laboratuvar kapısına gitti. "Tamam, bu da kim?" diyerek onu takip ettim.

"Keith Karl Rawlins," dedi, sesi acılı geliyordu. "Duruma göre kendisine KK ya da Krazy Kat diyor."

ÖZEL AJAN BATRA laboratuvarın kapısında durdu ve rahatsız bir ifadeyle bana baktı.

Dedim ki, "Büro için mi çalışıyor? Bu yüzden mi ifşa etmedin?"

Batra bana ters ters baktı. "Dijital bir şeyi analiz etmek istiyorsan Rawlins çok zeki biri. Aslına bakarsanız benden çok daha iyi."

Bu beni şaşırttı. Batra'nın hep internetle iç içe olduğunu düşünmüştüm. Sonra Rawlins'in ikinci bodruma sürülmesinin nedenini anladım.

"Muhafazakâr J. Edgar G-man imajına uymuyor, değil mi?" "Hayır," dedi

Batra kapı kolunu çevirerek. "KK kesinlikle uymuyor."

Müzik laboratuvarın içinde daha da yüksek sesle çalışıyordu. Elektronik test ekipmanlarıyla tika basa dolu tezgahların yanından geçip odanın diğer ucuna giden Rawlins, sekiz büyük bilgisayar ekranından oluşan kavisli bir dizinin önünde dans etti. Ekranların hepsinde aynı video gösteriliyordu: şehir sokaklarında dans eden insanlar, müziğin bağımlılık yaratan ritmiyle kışkırtılarak sallıyorlardı.

Batra Rawlins'in önüne geçti ve ona çılgınca el salladı.

Rawlins ellerini Batra'ya doğrulttuğu sahte silahlara dönüştürdü ve ardından bir kayıt stüdyosuna aitmiş gibi görünen bir kontrol panosundaki bir tuşa bastı. Laboratuvar sessizleşti. Rawlins dans etmeyi bıraktı.

Parmaklarını Batra'ya doğru şakacı bir şekilde salladı ve New Orleans kokan yumuşak bir sesle, "Günlük Diplo keyfimi böldüğün için bu seferlik seni affediyorum. Zaten beyin hücrelerimi yenilemeyi bitirmek üzereydim."

Batra cevap vermeden önce, "Oğlum bana bundan bahsetti," dedim. "Beyin rejenerasyonu için egzersiz."

Rawlins beni gördü, inceledi ve sonra gülümsedi. Sandalyeden bir el havlusu aldı ve yanımıza geldi, hala gülümsüyor ve Mohawk'ın iki yanında terleyen kafatasını okşuyordu. Sol burun deliğinde altın bir halka vardı ve kulak memelerinde gerilmiş piercingler bulunuyordu. Tişörtünün göğsünde parlak pullarla GODDESS DANCES yazıyordu.

Rawlins çekingen bir tavırla, "Söylemeliyim ki insan olarak daha irisin," dedi. "Ve oğlunuz da aynı makaleyi okumuş olmalı. Bunun olasılığı nedir, Dr. Cross?"

"Bilmiyorum."

," dedi Rawlins. "Bir nokta altı dört milyarda iki, eğer olaya sicim teorisi perspektifinden , bu durumda beyin dalgalarının titreşerek diğerleriyle kesişme ihtimali bu makaleyi okuyan her kişiyle birlikte katlanarak artar."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

"Yazık olmuş," dedi Rawlins asarak. "Tek bir pakette ateşli beyinleri ve dalgalı kasları çok severim."

KIKIRDADIM. "Her iki konuda da şansınız yok, Özel Ajan Rawlins, bu yüzden sizi görmeye geldim."

Rawlins Batra'ya baktı ve güldü. "*Özel* bir şey ya da *ajan* falan yok, Dr. Cross. Sadece KK ya da Krazy Kat. Ben bir müteahhidim. Federal Soruşturma Bürosu beni asla yeminli ajan yapamaz. Haksız mıyım, Koca Bebek B.?"

Batra gözlerini devirdi ve "Çalışmak için buradayız Kat, için değil" dedi.

"Sanırım çok sıkı bir suç savaşçısı olurdum." Rawlins burnunu çekti. "Görünüşün aksine, hataya yer vermeyecek kadar dürüstüm ve birlikte çalıştığım de aynısını beklerim. Söyleyin bana Dr. Cross, o Soneji müritlerini spor olsun diye mi öldürdünüz?"

"Hayır."

"Yoksa bir yanlışı

düzeltilmek için mi?" "Nefsi

müdafaaydı."

Tiklerimi ve söylemlerimi inceledi ama hiçbirini görmedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Önce biraz bilgi vereyim."

Ona siberpezevenk Neal Parks'ın Sampson ve bana anlattığı hikayenin özetini verdim. Parks birkaç hafta önce Newport News, Virginia'ya gittiğini ve işini büyütme için askeri kenti araştırdığını söylemişti. Orada bir striptiz kulübünde eğlenen pezevenk, Billy Ray ve Carver adlarını kullanan otuzlu yaşlarının başında iki adamla tanışmış.

Üç adam çok iyi anlaştı ve gece geç saatlere kadar içip içip sızdılar. Carver'dan daha konuşkan olan Billy Ray, Neal Parks'a dark web'deki birkaç kârlı site için ürettikleri filmlerde kullanmak üzere sarışın aradıklarını söyledi. Billy Ray'in söylediğine göre en son ve en başarılı olanlardan birinde Pennsylvania'dan iki genç sarışın lezbiyen yer alıyordu. Parks'a sitelerden birinin URL adresini verdi: www.Itsoverblondie.org.co. Cebimi karıştırdım ve Toshiba flash belleğin bulunduğu Ziploc'u buldum "Aynı URL bu bellekteki videoda da yer alıyor. Videonun gerçek olup olmadığını bilmek istiyorum."

Rawlins o noktada tamamen işle ilgilenmeye başladı. Çantayı aldı ve sürücüyü nereden aldığını sordu, ben de ona Gretchen Lindel'in babasından bahsettim.

Rawlins çalışma masalarından birine doğru ilerleyerek, "Bunu doğrudan kızının davasına bakan ajanlara götürmeliydi," dedi.

"Karmaşık bir durum," dedim.

"Sürücüde ne olduğunu izledin mi?"

"Eğer gerçekse, bu gördüğüm ilk gerçek snuff filmi."

"Sadece sahte olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi ve her şeyi bilmek istiyor," dedi Batra. "Ben de öyle."

Rawlins, "Bir kopyasını çıkardın mı?" dedi.

"Evdeki dizüstü bilgisayarımda"

dedim. "Çökme yok mu?"

"İyi çalıştı."

"Yine de kontrol edeceğim," dedi ve bir bilgisayarın başına oturdu. Lateks eldivenler giydi, sürücüyü çıkardı ve bir USB portuna taktı.

Birkaç dakika sonra, bir tarama simgesinin flash sürücünün tam bir incelemesini yapmak için gereken dakika ve kırk beş saniyeyi geri saymasını izledim. Taramanın sonunda bir mesaj belirdi: *Bilinen bir anormallik tespit edilmedi.*

Rawlins, "Pekâlâ o zaman," dedi.

Flaşı çıkardı, sekiz büyük ekranın altındaki daha büyük kontrol panosuna götürdü ve dahili FBI ağına bağlı bir sunucuya taktı.

Ortadaki büyük ekranda sürücünün dijital bir dizini belirdi; tek bir MPEG film dosyasının simgesini gösteriyordu. Rawlins üzerine tıkladı. Parlak bir flaş patladı ve ardından klip oynamaya başladı; histerik sarışının ormanda koştuğu ve kameramanın da peşinde olduğu grenli video.

"Neydi o?" Batra sordu. "Şu baştaki flaş mı?" "Bilmiyorum," dedi

Rawlins, videoyu dondurarak.

"Düşündüm de, dizüstü bilgisayarımdaki simgeye bastığımda da aynı şeyi yapıyordu ama benim ekranım çok daha küçük ve eski olduğu için o kadar parlak değildi" dedim.

Rawlins homurdandı ve bilgisayarına çalışan tüm işlemleri ve uygulamaları listelemesi için emir verdi. Dizin açıldı ve en yeni uygulamadan başlayarak her birinin başlatılma zamanına göre sıralanmış bir yığın halinde gösterdi.

"Az önce orada parlayan şey bu muydu?" Batra kaşlarını kaldırarak söyledi. "Porngrinder mı?"

RAWLINS GÜLDÜ VE umursamaz bir tavırla şöyle dedi: "Hayır, Porngrinder benden. Ne diyebilirim ki? Bazen bodrumda yalnız bir hayat oluyor."

"Tanrım," dedi Batra, tiksinierek. "Büro bu tür şeylerden hoşlanmaz."

"Beni dava , olur mu?" Rawlins söyledi. "Flaş neydi?" Batra söyledi.

"Bilmiyorum. Bir blip, bir ekran hıçkırığı. Olur böyle şeyler, bilirsiniz." "Ya da video oynatıcıyı çalıştıran eklentide bir hata mı var?" Batra söyledi.

Rawlins bir parmağını kaldırdı. "Önemli bir olay. Özel Ajan Henna B. ve ben aynı fikirde olabiliriz."

Batra gözlerini devirdi. "Bize videodan bahset."

Rawlins'in teknolojik zekâsı ve içgüdülerinin ayrıntılarıyla kimseyi sıkmayacağı, ancak bunlar zekice ve sonuçları da kesin. İlk başta, video dosyasının karanlık veri olarak adlandırılan kısmına erişmek için sıradan bir yazılım kullandı. Ama olmadı. Video, Killingblondechicks4fun web sitesini oluşturmak için kullanılabilecek bir onion sisteminden geçirilmişti. Karanlık veri ortadan kaldırılmıştı.

"Hiç şaşırtıcı değil." Rawlins burnunu çekti. "Ama toz bezi hâlâ bende."

"Toz bezi" Rawlins'in kendi tasarladığı ve kodladığı, eski karanlık ve meta verilerin en silik izlerini ortaya çıkaran bir yazılımdı. Yazılımı, bir kuyruklu yıldızın uzun kuyruğunun binlerce mil gerisinde kozmik enkaz arayan Hubble Uzay Teleskobu ile karşılaştırdı.

Elbette, ekranı kısa süre içinde videoyla senkronize bir şekilde oynayan kod parçalarıyla doldu. Rawlins, ışığın en sönük olduğu ve iddia edilen cinayetin gürültüsünün en belirgin olduğu anlara odaklanarak, veri tozunda ses parçasında yaklaşık altı saniye uzunluğunda bir ses eklemesi olduğunu gösteren kanıtlar buldu. Bu altı saniye, bıçakla boğazın kesilmesi sesini ve korkmuş ve ölmekte olan bir göğüsten çıkan hava patlaması sesini içeriyordu.

Rawlins incelemeye başladıktan ancak on beş dakika sonra, "Yaşıyor," dedi. "Ya da en azından bu sesler *onun* öldürülme sesi değildi."

Rahatlayarak iç çekti. Alden Lindel'e ya da karısına daha fazla üzücü haber vermek zorunda kalmayacaktım. "Nasıl bildiğini açıkla. Ailesi soracaktır."

Rawlins, "Ses yamasının kendisi oldukça sofistike bir CGA. Bilgisayarda üretilmiş ses. Yani birisi ses konusunda ileri düzeyde eğitim almış.

efektler. Film okulu mezunu ya da Hollywood'da özel efekt şirketinde çalışmış birini arıyorsunuz, yazılımcı değil."

"Nedenmiş o?" Batra sordu.

Rawlins bilgisayarına bir komut verdi ve ortadaki ekrandaki video altı saniyelik ekin başına geri sarıldı. İkinci bir ekran karanlık verinin kalıntılarını gösterdi. Neredeyse yukarıdan aşağıya birleşen pürüzlü bir veri çizgisini işaret etti.

"Bu senin dijital ekin," dedi Rawlins. "Daha usta bir kodlayıcı bunu daha iyi gizler, bir plastik cerrah kadar temiz dikerdi. En ufak bir yara izi bile kalmazdı."

"Yani bu temel ses düzenleme işi mi?" Dedim ki.

Rawlins Mohawk'ına son moda bir saç modeliymiş gibi dokundu ve "Kasaplığın üç adım ötesinde. Ve şu anda yapabileceğim tek şey bu. Tanrıça açılmadan önce yapmam gereken çok şey var."

Şaşırmıştım.

"En sevdiği dans kulübü," diye açıkladı

Batra. "Dans eder misiniz, Dr. Cross?"

Rawlins söyledi.

Cevap veremeden cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve numarayı gördüm.

"Oğlumun okulu," dedim. "Bunu almak zorundayım."

ALI CROSS, Washington Latin'deki ortalama bir çocuktan daha zeki olduğuna inanıyordu ama zeki değildi, bir dahi değildi. Süper zeki olduğunu düşündüğü çocuklar aynı zamanda en utangaç ve en beceriksiz olanlardı. Sözleşmeli okula başladıktan bir ay sonra parlaklığın abartıldığına karar verdi. Haftanın her günü çok zeki, çok çalışkan ve çok meraklı olmayı tercih ederdi.

Ali, Latince beşinci sınıftaki en küçük çocuktaydı, en az bir yaş farkla. Tavırları ve espri anlayışıyla kendinden büyük sınıf arkadaşlarının çoğuna uyum sağlıyordu. Ama babasının her zaman söylediği gibi, her kalabalığın içinde pislikler vardı.

Ali, derslerin bittiğini bildiren zil çaldıktan kısa bir süre sonra onlardan ikisiyle karşılaştı. Münazara provasından önce on beş dakikası vardı ve dışarıda oturmaya karar verdi. Güneşli güzel bir öğleden sonraydı, çok soğuk değildi.

Ali ön basamaklarda durdu ve plazaya doğru baktı, Gretchen Lindel'i yakalayan ve Bayan Petracek'i vuran kapüşonlu adamları hatırladı. Bu şiddet olayları üzerinde durmak yerine, merdivenlerin üstündeki duvara oturdu ve telefonunda bir oyun oynamaya başladı.

geçen bir grup çocuğun farkındaydı ve konuşmalarından bazı kesitler yakaladı. Birden biri onu yakasından, çenesinin hemen altından yakaladı ve sanki duvardan geriye doğru itecekmiş gibi itti. Sonra her kimse onu tekrar öne doğru çekti.

Şoke olan ve şaşırان Ali, daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan adrenalin ve korkudan midesinin bulandığını hissetti. İri yarı bir altıncı sınıf öğrencisi olan George Putnam, Ali'yi hâlâ yakasından öyle sıkı tutuyordu ki, Ali nefes almakta zorlanıyordu. Büyük çocuk onun tepkisine güldü.

"Hayatını kurtardım," dedi Putnam. "Seni küçük pislik,

Cross." "Bırak beni!" Ali dedi ki. "Beni boğuyorsun!"

Putnam'ın arkadaşı Coulter Tate daha uzundu ve şimdiden sivilcelerle savaşıyordu. Tate eğildi, Ali'nin yüzüne doğru geldi ve ona çılgınca, sivilceli bir bakış attı.

"Bir katilin oğlu olmak nasıl bir duygu, Cross?" Tate söyledi. "Genlerinde cinayet olması nasıl bir duygu?"

Putnam tutuşunu sıkılaştırdı ve Ali'nin gözlerinin şiştiğini hissetmesine neden oldu. Bundan sonra Ali'nin ne düşündüğü ne de dikkate aldığı bir şey vardı. Sadece başını geriye çekti ve sonra öne doğru çarptı. Alnı Tate'in burnuna değdi ve belirgin bir çıtırtı sesi duydu.

Tate ılgılık attı ve tökezleyerek geri çekildi, elini kan fışkıran burnuna götürdü.

"O kırdı!" İnanamayarak hıçkırarak hıçkırarak ağladı. "Burnumu kırdı!"

Putnam hâlâ tutunmaya çalışıyordu, kanlar içindeki arkadaşına bakarken şok olmuş gibiydi ve Ali onun boğazına bir yumruk attı. Putnam, Ali'nin yakasını bıraktı ve ellerini boynuna götürmüş, gözleri faltaşı gibi açılmış ve öksürerek merdivenlerden aşağı indi.

Washington Latin'in müdiresi Bayan Dalton koşarak okuldan çıktığında Ali hâlâ dövüş pozisyonundaydı ve tepeden tırnağa titriyordu.

"Tanrım, neler oluyor?" diye bağırdı.

Ali cevap vermedi ya da hareket etmedi. Sanki kalkmaları için onlara meydan okurcasına dikkatini iki altıncı sınıf öğrencisinin üzerinde tuttu.

"Burnumu kırdı, Bayan D.!" Tate parmaklarının arasından kan damladığını söyledi. "Ve o küçük deli George'un boğazına vurdu!"

"Ali?" Bayan Dalton dedi ki. "Neden sen-"

Ali sakın kalmaya çalışarak, "Babam gelene kadar konuşmayacağım," dedi.

"Bana şimdi söyleyeceksin, genç adam," dedi, sesi kızgın ve otorite doluydu. "Hemen şimdi."

"Özür dilerim Bayan Dalton," dedi Ali, yumruklarını indirip yüzünü ona dönerken kendini güçsüz hissediyordu. "Lütfen babamı ya da bir avukatı buraya getirin, sonra size tam olarak ne olduğunu anlatacağım."

Bölgeye geri döndüğümde trafik kesilmişti ve Ali'nin kendisini acil bir toplantıyı hak edecek kadar kötü bir duruma nasıl soktuğunu merak ediyordum. Müdire hanım bana hiçbir şey söylemedi.

Theodore Roosevelt Köprüsü'nden geçerken Alden Lindel'i aramaya karar verdim. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Ben Alex Cross, Bay Lindel. Size Gretchen'in bir şey *yapmadığını* söylemekten mutluluk duyuyorum. o videoda öldü. Sahteydi."

Babası öksürmekle ağlamak arasında bir ses çıkardı.

"Oh, güzel!" Nefes nefese kaldı. "Oh, Tanrı'ya şükür! Emin misiniz? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü çok yetenekli bir FBI bilgisayar sihirbazı videonun sesinin değiştirildiğini söyledi. Sesler gerçek değildi."

"Ama bu Gretchen'in sesiydi," dedi. Yemin ederim."

"Size inanıyorum Bay Lindel. Ama bu onun ölüm sesi değildi. Bilmenizi istedim. Lütfen karınıza söyleyin."

"Evet. Evet, ."

"Daha fazlasını duyarsam sizinle temasa geçeceğim."

"Yine de konuşacak birine ihtiyacım var, Dr. Cross," dedi. "Eliza, Gretchen'in annesi ve ben... Gretchen kaçırılmadan önce ayrılmıştık ve bu durum bizi daha da . Annem de iyi değil ve sonumuzu düşünüyoruz."

"Tüm bunları duyduğuma üzıldüm Bay Lindel. Yarın ofisimi arayın. Bir randevu ayarlayacağız."

"Teşekkür ederim, Dr.

Cross."

"ederim," dedim ve telefonu kapattım.

Nihayet trafik hareketlenmişti. On beş dakika sonra Washington Latin'e yakın bir yere park ettim ve aceleyle içeri girerek okul müdiresi ve diğer okul yöneticilerinin ofislerinin önündeki bekleme alanına yöneldim.

Koridorun epey aşağısından Coulter Tate'in bekleme odasının sağ tarafında oturduğunu görebiliyordum. Yüzüne bir buz torbası tutuyordu. Annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın kolunu omuzlarına dolamış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. İki ya da üç sandalye ötede George Putnam boğazına bir torba buz bastırıyordu.

Yanında babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam oturuyordu, beş bin dolarlık bir takım elbisenin içine tıktırılmış güreşçi yapılı iri bir adamdı. Odanın öbür ucundaki mermilere bakıyordu, gözleri kapalı oturan Ali'ye.

"Dr. Cross?"

Arkama baktım ve Bayan Dalton'un aceleyle gördüm.

"Dr. Cross," dedi müdire bıkkın bir iç çekişle. "Kavgaya geçmeden önce, oğlunuzun asi davranışları hakkında sizinle konuşmalıyım. Latin gibi bir okul-"

"Lütfen, oğlumla hemen şimdi özel olarak konuşmak istiyorum." "Dr. Cross," dedi çenesini kaldırarak. "Sanırım siz-"

"Bana kalırsa ve tüm saygımla, Ali'nin konuşmayarak doğru şeyi yaptığını düşünüyorum, Bayan Dalton. O reşit değil ama bazı hakları var. Bunların arasında sorgulama sırasında yanında bir ebeveyn bulundurma hakkı da var."

"Bu polisle ilgili," dedi. "Ben bir okul işletiyorum ve olayları ilk kez kendi açısından anlattığımda orada olmak istiyorum."

"Ebeveyn hakları konusunda gerçekten benimle savaşmak mı istiyorsun? Çünkü avukatlara bir sürü para harcayacaksın ve kaybedeceksin."

Bayan Dalton istediğini elde etmeye alışkın, kaybetmekten nefret eden akıllı bir kadındı. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Ama o dedi ki, ", Dr. Cross. Ofisimi kullanabilirsiniz. On dakika sonra. Düşünülmesi gereken başka veliler ve öğrenciler de var."

"Teşekkür ederim, Bayan Dalton. Zor bir durumda olduğunuzu biliyorum ve bunu bu kadar zarif bir şekilde ele almanızı takdir ediyorum."

Tereddüt etti, ama sonra başını eğdi ve bekleme odasına doğru işaret etti. Ben de içeri girdim. İçeri girdiğimde burnu kırık çocuk Coulter Tate büzüldü, kıvrıldı ve korkuyla mızımızlandı.

"Neyin var senin tatlım?" dedi annesi, başını omzunun üzerinden kaldırıp bana bakarak.

"O insanları öldürüyor anne," dedi Tate. "Çocuğuna da öldürmeyi öğretiyor." "Kapa çeneni, Coulter," dedi Ali gözlerini açarak. "Tam bir pisliksin." "Dil," dedim.

Ali rahatlamış görünüyordu, ayağa kalktı ve bana sarıldı. Bayan Dalton'a baktım ve diğerlerini görmezden geldim. Bizi koridordan geçirerek ofisine götürdü ve içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

"İyi misin, dostum?"

"Alnım ağrıyor," dedi ve bana tekrar sarıldı.

"Bayan Dalton mutlu değil," dedim. "O yüzden bana gerçeği söyle, her şeyi."

BÖLÜM

37

On dakika sonra kapıyı açtım ve Bayan Dalton'ı telaşlı bir şekilde orada dikilirken buldum.

"Kapıyı çalmak üzereydim," dedi.

Ya da çalıştığını düşündüm ama "Diğerlerini çağır" dedim.

Olayları Ali'nin tarafından dinlemek isteyeceklerdir." "Neden?"

"Çünkü o çocuklar sana yalan söylüyor. Ve Ali bunu kanıtlayabilir."

Beş dakika sonra, üç çocuk ve üç ebeveyn Mrs.

Dalton'ın ofisi. Hiçbirimiz mutlu görünmüyorduk.

George Putnam'ın babası bana kocaman bir parmak sallayarak, "Tazminat davası bekle, ahabap," dedi. "Ben bir avukatım."

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Asla tahmin edemezdim."

"Saygılı olalım, olur mu?" Bayan Dalton dedi ki. "Ali'nin duydunuz mu?"

George Putnam boğuk bir sesle, "O bir yalancı," dedi.

Ali başını salladı. "Seni ahmak Putnam, daha hiçbir şey söylemedim."

Elimi Ali'nin omzuna koydum ve sıktım.

"Gerçeklere bağlı kalın," dedim. "İsim takmak yok. Bayan Dalton'a hitap edin."

Ali mutlu değildi ama başını salladı ve Bayan Dalton'a Putnam'ın onu duvarın üzerinde otururken yakaladığını ve sertçe geriye ittiğini söyledi. Eğer Putnam bıraksaydı, Ali bir metreye yakın yükseklikten betona düşecek ve muhtemelen ağır yaralanacaktı.

"Ama bırakmadım," dedi Putnam. "Seni geri çektim. Bu bir şakaydı. Hayatını kurtardım. Tanrım."

Ali, "Beni geri çekti ve 'Hayatını kurtardım' dedi. Ama sonra Coulter suratını benim suratıma yapıştırdı ve babam hakkında ileri geri konuşmaya başladı."

"Yani ona kafa mı attın?" Tate'in annesi acı acı konuştu. "Bunu yapamazsın. Onlar şakalaşıyorlardı ama sen bunu birini gerçekten incitmek için bir fırsat olarak gördün."

Tate, "Baba gibi, oğul gibi," dedi.

Putnam'ın babası, "Bu doğru," dedi. "Ali'nin George'un boğazına yumruk atmasına gerek yoktu. Oyun bitmişti ve oğlumu enayi yerine koydu."

"Coulter'e kafa attıktan sonra George hâlâ beni boğuyordu," dedi Ali, Bayan Dalton'ın gözlerinin içine bakarak. "Hayatımdan endişe ediyordum. Yüzüne doğru savurdum ama boğazından vurdum."

"Hayatından mı korktun?" Putnam törpüledi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Sana vurduğumda yakamı tuttun mu George?" dedi Ali. "Diğer çocukların hepsi eve gitti ama biliyorum ki birileri görmüş olmalı. Eninde sonunda beni destekleyecekler, o yüzden şimdi doğruyu söyle."

Putnam ağzını öfkeyle, acıyla açtı. Tereddüt etti, zorlukla yutkundu ve "Yakanı tutuyor olabilirdim ama seni asla boğmadım" dedi.

"Asla mı?"

"Hayır."

Ali gömleğinin birkaç düğmesini açtı ve sonra yakalarını araladı. Boynunun etrafında kabarık yaralar vardı.

"Boğulmaya çalışıldığına dair açık bir işaret var" dedim.

"Ne?" Putnam'ın babası ağladı. "Bu saçmalık. Bunu onunla konuşurken de yapabilirdin!"

Ali telefonunu uzattı, "Dokuz yaşında olabilirim ama aptal değilim. Bir saat önce banyoda fotoğraf çektim. Bir sürü, hepsi zaman damgalı. Yani dava kapandı. Bu nefsi müdafaa mıydı, yoksa hepinizi mahkemeye verip darp davası mı açalım?"

Gülümsememi gizledim ve "Bu birden fazla darp suçu demek" dedim. "Oh," dedi Ali sırtarak. "Doğru."

Odada uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Bayan Dalton, "George? Coulter? Beş gün uzaklaştırma."

"Ciddi misin sen?" Coulter'in annesi sızlandı.

Putnam'ın babası "Hayır," dedi.

"Evet," dedi Bayan Dalton. "Ve eğer bir daha böyle bir şeye karışırlarsa Washington Latin'den atılacaklar."

Putnam'ın babası, "Gözetmenler kuruluna bu konuyu yazacağım," dedi. "Onlar için beş gün ve hasarı yapan çocuk için hiçbir şey yok mu? Hiç sanmıyorum."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Bayan Dalton ve önce bana, sonra da oğluma baktı. "Ali, üç gün uzaklaştırma."

"Ne?" diye bağırdı. "Nefsi müdafaaydı."

Müdire hiç oralı olmadı. "Washington Latince'ye kaydolduğunuzda bir davranış kuralı imzladınız. Bu kurallar, diğer şeylerin yanı sıra, 'Hiçbir koşulda kavgaya müsamaha gösterilmeyecektir. Hiçbir şekilde. Hatırladınız mı?'"

"Evet, ama-"

"Aması yok," dedi bana bakarak. "Sözleşmeyi imzaladı. Siz de öyle, Dr. Cross ve karın."

"Evet, yaptık," dedim. "Ve buna uyacağız."

"Baba?"

"Dava kapandı," dedim.

ERTESİ SABAH, Jannie ile uzun bir koşudan ve mükemmel bir duştan sonra, Nana Mama ile mutfığa indim ve Bree için bir fincan kahve doldurdum. Esneye esneye ve dumanlar çıkararak masaya doğru yürüdü. Bir önceki akşam bir çete kavgası olmuş, zaten birikmiş olan cinayet dosyasının üzerine üç ölü daha eklenmişti. Eve ancak saat ikide gelebilmişti ve şimdi geri dönüp saat dokuzda şefle yapacağı toplantıya gitmesi gerekiyordu.

Kahveyi önüne koydum.

Bree zayıf bir gülümsemeyle, "Tanrı seni korusun, bebeğim," dedi.

Kahveyi yudumladı. "Her zaman baristanız olurum," dedim.

"Bana Ali'den bahset."

"Hımm," dedi Nana Mama ve çırpamak için yumurta karıştırmaya geri döndü.

Karımın karşısındaki koltuğa oturdum. "Orada savunmasını küçük bir profesyonel gibiydi. Çok mantıklıydı. Boynundaki yaralardan Bayan Dalton'a daha önce bahsetmeyerek onlara tuzak kurmak da onun fikriydi."

"Sıradan bir Perry Mason," dedi Nana Mama ve bunu iyi söylememiştii. "Okul merdivenlerinde kavga. Ben müdür yardımcısıyken böyle bir şey olmazdı. Asla."

Kapitone mavi bornozunu giymiş olan büyükannem hâlâ bize sırtını dönmüştü ve yumurtaları hararetle çırpıyordu. Bree dudaklarıyla bir O şekli verdi ve gülümsememeye çalıştı.

"Nine," dedim, "Ali'nin ne yapması gerekiyordu? Boğulup ölmesine izin mi verseydi?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi sertçe ve bana döndü. "Ben sadece oğlunuzun itibarı için endişeleniyorum, ki bu itibarın oluşması uzun zaman alır."

Yıllar boyunca bana söylediği benzer şeylerin yankılarını duyarak, "Evet hanımefendi. Bu bir gerçek."

"İnşa etmesi ne kadar uzun sürerse sürsün, bir itibar iki saniyede ölebilir Alex," dedi ve tiksinti dolu bir şşş sesi çıkardı.

"Bunu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, Nana, bence Ali koşullar göz önüne alındığında doğru olanı yaptı ve bunun için cezalandırılıyor, böylece dünyanın bazen adil olmayabileceğini öğreniyor."

"Katılıyorum," dedi Bree. "Birçok açıdan Ali'nin itibarı bundan sonra daha da güçlenecek. Demek istediğim, o daha dokuz yaşında ve kendisine zorbalık edenlere karşı

On iki. Onunla gurur duy, Nana. Uzaklaştırma cezası olsa bile iyi bir şey yaptı."

Büyükannem şaşkın görünüyordu. Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Bazen kuralları çiğnemelisin. Bazen kendini koruman gerekir."

Nana Mama önce kendini tuttu ama sonra eridi ve bana sarıldı. "Kavga etmeyi sevmediğimi biliyorsun."

""

"dövüşmeyi nereden öğrendi?"

"İsrail dövüş sistemi Krav Maga ile ilgili YouTube videolarını izlediğini söylüyor." "Belki de internette geçirdiği zaman sınırlandırılmalı?"

"Katılıyorum," dedim ve onun tatlı, yaşlı başını öptüm.

Cep telefonum çaldı. Büyükannemi bıraktım ve cevap verdim. "Alex Cross."

"Bernie Aaliyah, Dr. Cross," dedi hoyratça. "Bu Tess. Yatak odasına barikat kurmuş. Bir silahı var ve korkarım gelip onunla konuşmazsanız kendini öldürecek."

GÖREVDEN ALINAN DC METRO Dedektifi Tess Aaliyah, şehir merkezine yakın, yenilenmeden soylulaştırmaya doğru giden bir sokakta, dubleks bir sıra evde yaşıyordu. Bloktaki diğer üç ya da dört sıra evin önünde çöplükler vardı; içlerinde çekiçler ve testereler patlıyor ve vınlıyordu.

Yakındaki bir daire testere gıcırdayarak Tess'in verandasına tırmanırken çıkardığı sesi maskeleydi. Ben zili çalamadan babası kapıyı açtı ve elimi sıkmak için topallayarak dışarı çıktı. Bernie Aaliyah solgundu, yüzü çizilmiş ve morarmıştı. Gözlerinde korkudan öfkeye kadar her şeyi görebiliyordum.

Bernie alçak ve tedirgin bir sesle, "Size Tess'e ihtiyacı olan yardımı sağlayacağımı söylemiştim, Dr. Cross," dedi. "Ve bildiğim en iyi şekilde denedim. Ama değerlendirmeyi önerdiğimde gerçekten savunmaya geçti. Ona bunun kendi iyiliği için, sadece neyin ne olduğunu bilmek için olduğunu söylediğimde, aklını kaçırdı. Bana saldırdı, tırmaladı ve kıcıma bir şeyle vurarak beni yere serdi."

İnançsızlık ve üzüntüyle başını salladı. "Tess her zaman annesi gibiydi, küçük bir kızken bile her zaman akli başındaydı."

"O hâlâ senin küçük kızın," dedim. "Ama yaralandı." "Onunla konuş. Bunun onun hatası olmadığını görmesini sağla."

Çaresizliğini hissederek derin bir nefes aldım ve "Deneyebilirim. Yatak odası nerede?"

"Merdivenlerin üstünde, sağda."

"Silah mı?"

"Desteği. Beylik tabancasını teslim etti." "Hangi reçeteleri aldığını biliyor musun?"

"Neyi almıyor? Mutfak tezgahı onlarla dolu." "O zaman önce oraya bir göz atmak istiyorum."

Beni içeri götürdü, dik bir merdiveni geçip küçük, modern bir mutfığa girdi. Tezgâhta bir dizi reçeteli ilaç vardı.

Kutuları teker teker elime aldım ve inceledim. Bazı isimleri tanıdım. Akıllı telefonumu çıkardım ve Drugs.com'a bilmediğim ilaçların isimlerini yazdım. Tüm ilaçların terapötik etkilerini taradım, birkaç not karaladım ve ardından olası etkileşimleri aramak için siteyi kullandım.

Bitirdiğimde üzgündüm ve fısıldadım, "Bernie? Tess bunların hepsini alıyor mu? Yoksa sadece bir kısmını mı?"

"Bana söylemiyor ve lanet olası doktorlarına telefonla ulaşamıyorum."

Şişeleri aldım ve reçete edenlerin isimlerine baktım. Toplamda beş doktor son altı hafta içinde Tess Aaliyah için on iki farklı ilaç reçete etmişti.

Babası "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu ilaçların yarısını aynı anda alıyorsa, şimdiden psikotik davranış nedeniyle hastaneye yatırılmamış olması bir mucize."

"Yüce İsa." Bernie inledi. "Biliyordum. Kız arkadaşıma bir şeylerin ters gittiğini söyledim. Ama, Tanrım, ben... ben sadece zorlamadım."

"Tess yetişkin bir kadın," dedim ve kolunu okşadım. "Geliyor musun? Bir noktada seni isteyecektir ama lütfen ben onay vermedikçe bir şey söyleme. Tamam mı?"

Bundan hoşlanmadı. "İnsanlarla konuşarak onları uçurumdan düşürme konusunda payıma düşeni yaptım."

"Eminim öyledir, Bernie. Ama bu bir cerrahın yakın bir akrabasını ameliyat etmesi ya da bir adamın mahkemede kendi avukatı gibi davranması gibi bir şey. Asla iyi bir hareket değildir."

Tess'in babası yüzünü ekşitti ama "Bana yeşil ışık yakmazsan konuşmayacağım" dedi.

"O zaman yukarı çıkalım."

Dar sahanlığa tırmanırken halı kaplı merdivenler hiç ses çıkarmadı. Sağa döndüm ve tırabzanın etrafından dolanarak Tess Aaliyah'ın yatak odasının kapısına gittim. Kapıyı çalamadan içeride konuştuğunu duydum.

"Fareler," dedi Tess şaşkınlık dolu yumuşak bir sesle. "Fareler gördüm. Burada mı? Buna inanın. Gördüm... duydum... duvarları tırmalıyorlardı... ve çığlık atıyorlardı. Annem çığlık atıyor. Annem hep çığlık atar." Tess sessizce ağladı. "Hep çığlık atıyor."

Sesi çok yakındı, çömeldim ve kapıya sırtı dönük bir şekilde yerde oturduğunu gösteren bir gölge gördüm.

Ayağa kalktım, derin bir nefes aldım, kapıyı çaldım ve usulca

"Tess?" dedim. "Git buradan," dedi fısıltıyla, duymak için kendimi zorlamam gerekti.

"Ben Alex Cross," dedim biraz daha yüksek sesle. "Konuşabilir miyiz diye soracaktım." "Sessiz ol!" diye hırladı. "Haklarımı biliyorum. Başka biriyle görüşmeyeceğim.

küçülmek. Artık dolaplarımda fareler ötmeyecek, asla."

Ben daha cevap veremedim Tess, "Alex, büyük sıçan sensin. Bir çene çaldın ve tüm bu dramayı başlattın... babamın kafasına kötü düşünceler soktun. "Zavallı Tess. Artık yeterince delirdi. Onu bir deliğe tıkın."

"Buraya seni bir deliğe tıkmaya gelmedim." Tess kıs kıs güldü. "Tabii ki öylesin."

". Sadece bazı şeyleri konuşmak istiyorum."

Birkaç saniye boyunca cevap gelmedi. Kapıya yaslandığında kapı gıcırdadı. Yerde pozisyon değiştirdiğini duydum.

Merdivenlerin başında , boğulmakta olan birini dinliyormuş gibi görünen babasına baktım.

"Tess?" Dedim ki. "O zaman sadece konuşabilir miyim? Sorun olur mu?"

"Nasıl istersen," dedi, o şaşkın sesine geri dönerek. "Sadece güzel ve sessiz yap. Seni gayet iyi duyuyorum."

Durakladım, ileriye düşünmeye çalıştım, onu dışarı çıkarmanın ve-
Saa-chunk.

SES düşüncelerimi dondurdu. Hayatım boyunca binlerce kez duymuştum, belki de daha fazla, çift hareketli bir tabancanın başparmağım horozu ateşleme pozisyonuna getirdiğinde çıkardığı o özel sesi.

"Tess," dedim, sessizce kapının yanına doğru adım atıp olası ateş hattından uzaklaşarak. "İçeride silahın var mı?"

O kısık sesiyle, "Dolabımdaki farelerden nefret ederim." dedi.

Babasına baktım, sabırlı olmasını işaret ettim ve şöyle dedim: "Birçok insan seni önemsiyor Tess. Sana yardım etmek istiyorlar. Ben de gelip sana yardım etmek isterim. Baban da isterdi."

"Gerek yok," dedi Tess yorgun bir sesle, sanki uykuya dalacakmış gibi. "Babama sor. Tessie sabırsız bir kızdır, haşere kontrolünün işini yapmasını bekleyemez."

"Bana bir iyilik yapar mısın? En azından silahını yanına indirir misin?"

"Hayır, Alex," diye fısıldadı. "Bunun ne anlamı olabilir ki?"

Onu biraz sarsmaya karar verdim. "Sana daha önce kendi kendine ilaç kullanıp kullanmadığını sormuştum. Hayır demiştin. Ama baban az önce bana mutfağınızda on iki farklı ilaç gösterdi."

Bir süre durakladıktan sonra, "Lisanslı doktorların yazdığı yasal reçeteler" dedi. "Ama diğer doktorların senin bu zamana kadar geçirdiğin her şeyi bildiğini sanmıyorum."

Tess," dedim. "Aşağıda birkaç ilaç var - antidepresanlar ve antipsikotikler - bunlar bir araya geldiğinde önemli bir risk oluşturuyor. Kalbinizi durdurabilecek, felci tetikleyebilecek, beyninize zarar verebilecek, uzun süreli hafızanızı silebilecek çok ciddi bir ilaç etkileşimi yaşayabilirsiniz."

Tess, yavaşça fısıldayarak, "İşe yaramadı. İşe yaramadı. Henüz."

Silah havladı.

Öyle bir irkildim ki, içimdeki dehşet ve inançsızlığı hissetmeden önce geri sıçradım. Tess kendini vurmuştu. Ölmüştü, tam orada, kapının diğer tarafında. Dizlerimin bağı çözüldü ve hasta olacakmışım gibi hissederek tırabzana tutundum. Bernie Aaliyah panik ve çaresizlik içinde kükredi, "Hayır!"

Hızlı kadının kapısına gitti ve kapıyı yumrukladı. "Tess! Cevap ver bana! Tessbana hemen cevap ver!"

Ardından gelen kısa sessizlikte, "Bernie?" dedim.

Tess'in babası öfkeyle başını çevirip bana baktı. "Kapa . Seni hiç aramamalıydım, Cross. Onu öldürdün, yaptığın bu!"

Üçüncü Bölüm

ALEX CROSS'UN KOVUŞTURULMASI

Dört hafta sonra...

Yargıç Priscilla Larch kalın camlı gözlüklerinin arkasından baktı ve tok bir sesle, "Alex Cross'a karşı halk. Mahkeme düzene girecektir. Çavuş Holm, jüriyi oturtabilirsiniz."

"Evet, Sayın Yargıç," dedi mübaşir ve dışarı çıktı.

Yeğenim Naomi, "Doğru seçimi yapmış olmamız için dua ediyorum," dedi.

Anita Marley sertçe başını salladı ve açılış konuşmasına baktı, kaderimi ellerinde tutan beş erkek ve yedi kadının mahkeme salonuna girip jüri locasındaki yerlerini almalarını izleme zahmetine katlanmadı. Nedenini anlamıştım. Anita jüri seçimi konusunda bana hâlâ kızgındı.

Jüri seçimi öncesinde savcılık ve savunma tarafından potansiyel jüri üyelerinin sorgulandığı voir dire sırasında iki seçim konusunda anlaşmazlığa düşmüştük: jüri üyesi beş ve jüri üyesi on bir. Beşinci jüri üyesi yetmişli yaşlarında, omurgasında bir sorun olan bir adamdı. Sırtının üst kısmı bükülmüş ve kamburlaşmıştı. Bastonla yavaş yürüyor ve size bakmak için omuzlarını ve göğüs kafesini çevirmek zorunda kalıyordu.

Beş numaralı jüri üyesi de cevaplarında, özellikle de hayattaki neredeyse her şeye karşı genel şüpheciliğini anlatırken, oldukça netti. Emekli olmadan önce elektrik mühendisi olan jüri üyesi, karar verirken acele etmediğini, harekete geçmeden önce gerçeğe ulaşmaya çalıştığını ve inançlarına sıkı sıkıya bağlı olduğunu söyledi.

Anita, oğlu Baltimore polisi tarafından vurulan bir arkadaşı olduğu için jüri üyesi beşi görevden almak istemişti. Ancak o da "polislere karşı olmadığını" söyledi. Zor bir işleri var. Bunu göz önünde bulundurarak yasaları adil bir şekilde uygulayabilirim."

Anita'nın beşinci jüri üyesine yaptığı itirazı reddettim ve ona gerçekleri duyacak kadar şüpheli ve onlarla adil bir şekilde ilgilenecek kadar dürüst insanlar istediğimizi söyledim.

On bir numaralı jüri üyesi gri Chanel takım elbiseli, iri yarı, şık ve güzel bir kadındı. Pırıl pırıl bir kızıl saçlı olan bu kadının gülümsemesi, bulaşıcı bir kahkahası ve Batı Teksas balı kadar yumuşak bir aksanı vardı. Başkentte büyük bir halkla ilişkiler firmasında ve birkaç ABD Kongre Binası Polis memuruyla arkadaştı. Anita onun jüriden çıkarılmasını istiyordu çünkü Austin'deki bir müzik festivalinde çıkan kargaşa sırasında bir polis memuru kardeşine copla vurmuştu.

Ancak on bir numaralı jüri üyesi, kardeşinin "sarhoş ve deli olduğu ve iki polise yumruk attığı için dayağı hak ettiğini" de söylemişti. Anita'ya bunu hatırlattım ve onu reddettim.

Diğerleri üzerinde anlaştık. Genel olarak, jürim başkentten bir kesit gibi görünüyordu. Beş ve on bir numaralı jüri üyelerine ek olarak, ABD Senatosu'nda yardımcı olarak çalışan ve alınmadığı için öfkeli olan zayıf, hiper bir kadın, vergi bülteni yazan iri yarı bir adam, tarım ticareti için lobi yapan bir kişi ve Adams Morgan'dan genç bir anne vardı. Ayrıca GW Tıp Merkezi'nde çalışan bir erkek hemşire, emekli bir öğretmen ve Four Seasons Otel'de çalışan bir barmen de vardı. İki büyükanne ve eski bir denizci tüccar, hayatıma devam edip etmeyeceğime ya da federal cezaevine doğru çok uzun bir yol alıp almayacağıma karar verecek olan bir düzine insanı tamamladı.

Oturduklarında Yargıç Larch, "Söz sizindir Bay Wills," dedi.

"TEŞEKKÜRLER, YARGIÇ," dedi ABD avukat yardımcısı ve ayağa kalktı. Wills gömleğini koca göbeğinin üzerine soktu, mahcup bir şekilde gülümsedi, kürsünün ortasına doğru ilerledi ve durdu.

Federal savcı bir nefes aldı, bir süre sessizliği oynadı ve sonra şöyle dedi: "Amerika'daki bazı polis memurları yargı sisteminin çöktüğüne inanıyor. O kadar sinirleniyorlar ki, kendilerini yargıç, jüri ve sonra da cellat olarak görmeye başlıyorlar. Öyle de yapıyorlar. Ben ABD Adalet Bakanlığı'nda çalışıyorum ve size söylüyorum, bu ülkedeki her büyük polis gücünde, yasaların üstünde olduğuna inanan bir ya da bir çift, hatta bir avuç polis var."

Wills durakladı ve dikkatini bana yöneltti. "Sanık Alex Cross, yasaların üstünde olduğunu düşünen bir polis memurunun en iyi örneğidir; kötülüğü yalnızca kendisinin tespit edebileceğine ve bu süreçte birini öldürmesi anlamına gelse bile bunu durdurma yeteneğine sahip olduğuna inanan bir polis."

Savcı, yardımcı avukatı Athena Carlisle'a başıyla işaret etti ve o da bilgisayarındaki bir düğmeye basarak jürinin karşısındaki ekranda bir kadın ve bir erkek olmak üzere iki resim gösterdi.

Wells, "Virginia Winslow bir anne, bir kaynakçı ve Gary Soneji- ile evli olduğu yıllar boyunca korkunç bir istismardan kurtulan biriydi" dedi.

Mahkeme salonundan biri "Virginia bir şehit!" diye bağırdı.

Sandalyemde döndüğümde koridorda duran ve yumruğunu havaya kaldıran sakallı, vahşi gözlü bir adam gördüm. "Lenny Diggs de öyle!" diye bağırdı.

Yargıç Larch tokmağını vurdu. "Mübaşir, bu adamı mahkememden uzaklaştırın. Herhangi bir taşkınlığa müsamaha göstermeyeceğimi söylemişim ve bunda ciddi dim."

"İkisi de zulme uğradı!" diye bağırdı adam. "İkisi de baş zalim Alex Cross tarafından öldürüldü!"

İki ABD polisi, direniş göstermeyen ve dışarı çıkarılırken başka bir şey söylemeyen adamı yakaladı. Sanırım amacına ulaştığını düşündü.

Yargıç Larch, "Jüri bu patlamayı görmezden gelecektir," dedi. "Bay Wills, çabuk olun. Ele almamız gereken çok konu var."

"Evet, Yargıç," dedi savcı ve jüri locasına doğru yürüdü. "Bayanlar ve baylar, Virginia Winslow hakkında bilmeniz gereken çok önemli bir şey var. Sırf bilmeden azılı bir suçluyla evli olduğu için kolluk kuvvetleri tarafından hedef alınmaktan bıkmış ve usanmıştı.

"Virginia, Gary Soneji'den boşandıktan sonra soyadını değiştirdi. Polisler yine de onun için geldi. Taşındı. Onu buldular. Genç oğlunu saklamaya çalıştı,

Dylan, babasının mirasından. Ancak bu davada, sanık Cross, bunu acımasızca değiştirmek için harekete geçti, çocuğu arayıp buldu ve ona babasının yaptıklarını korkunç ayrıntılarla anlattı ve genç adama sanki kendisi de suçluymuş gibi hissettirdi."

Wills dönüp bana baktı. "Alex Cross ona böyle hissettirdi çünkü Alex gerçekten de Gary Soneji'nin oğlunu, eski karısını ve merhum katille ilişkisi olan herkesi adamın işlediği suçlardan kısmen sorumlu tutuyordu. Alex Cross Gary Soneji'ye kafayı takmıştı. Soneji'ye dair her şeyden öylesine büyük bir tutkuyla nefret ediyordu ki, kanunların üstüne çıkması gerektiğine karar verdi. Bu Soneji halkının ölmesi, yeryüzünden silinmesi gerektiğine karar verdi. Her birini öldürecekti."

Wills durdu ve etrafına bakındı. Ali'nin fısıldadığını duydum, "Yalan söylüyor, değil mi Damon? O adam orada duruyor ve babam hakkında yalan söylüyor. Nasıl oluyor da kimse bir şey söylemiyor?"

"Şşşt," dedi Damon. "Şansımız olacak."

ABD savcı yardımcısı devam etti. "Kanıtlar, Dedektif Cross'un merhum Gary Soneji'nin bir hayranını, kendisini ölü katille ilgilenen bir grubun lideriyle görüşmeye götürmek için korkutma taktikleri kullandığını gösterecek. Alex Cross yerleşik polis protokolüne karşı geldi. Destek olmadan tek başına gitti. Dedektif Cross'un tepkisini çekmek için tasarlanmış bir performansın parçası olarak Gary Soneji'ye benzeyen maskeler ve kıyafetler giyen insanların bulunduğu bir tuzağa doğru yürüdü."

"Beklediklerinden daha fazla tepki aldılar," dedi Wills kasvetli bir sesle. "Alex Cross üçünü soğukkanlılıkla vurdu. Önce Virginia Winslow öldü. Cross daha sonra bir kameraman olan Leonard Diggs'i vurup öldürdü. Sonra da Claude Watkins'i öldürmeye çalıştı. Watkins yaşadı ama felç oldu ve tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Şimdi, savunmanın üç kurbanın da silahlı olduğunu ve dedektif onları vurduğunda tehdit ettiğini iddia ettiğini duyacaksınız. Bu yanlış bir ifadedir ve kanıtlar bunu kanıtlayacaktır."

Savcı iki elini de jüri kutusunun parmaklıklarına koydu ve sırayla her bir jüri üyesine baktı.

"Dr. Cross ve ülkenin dört bir yanındaki diğer haydut polisler yasaları çiğneyerek işledikleri cinayetlerden defalarca paçayı kurtardılar. Ulus olarak, halk olarak 'Durun' demenin zamanı mı? Bu kadar yeter. Artık polis tarafından öldürülmek yok' demenin zamanı gelmedi mi?"

Wills dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve ardından sesine sinirlenerek şöyle dedi: "Sizden, jürideki bayanlar ve baylar, kanıtlara bakmanızı istiyorum. Ve sizden 'Artık yeter' demenizi istiyorum. Sizden 'Bu kadar yeter Alex Cross' demenizi istiyorum. Harika bir dedektif olabilirsin. Birçok davayı çözmüş olabilirsin. Ama bir daha asla yargı sistemimizi hiçe sayarak cinayet işlemeyeceksin. Mahkemede gerçeklere göre yargılanacaksın. Suçlu bulunacaksın ve soğukkanlı eylemlerin için cezalandırılacaksın."

WILLS yerine oturduğunda, Yargıç Larch tokmağını vurarak on dakika ara verdi ve kürsüden aceleyle indi.

Jüriye bir göz attım ve beş ve on bir numaralı jüri üyelerinin bana sanki daha aşağı bir türmüştüm gibi baktıklarını gördüm.

"İyi gitti," dedi Anita Marley.

"Eğer bu iyi gittiyse, senin çarmıha gerilme versiyonunu da görmek isterim," dedim. "Nefes al Alex Amca," dedi Naomi. "O kadar da kötü değil."

"Oldukça lanetleyici."

"Hayır, Naomi haklı," dedi Anita. "Bahsedilen çok fazla bomba gibi gerçek olmadığını fark ettiniz mi? Birkaç tane var ama yeterli değil. Yeterince olsaydı, bunu söylerlerdi. Bu yüzden savcılar davalarını ulusal bir trende bağlamaya çalışırlar. Her şey bir yana, bu, davayı esastan yargılamak için ellerinde yeterli delil olmadığı anlamına geliyor."

Cevap veremeden, "Alex?" diye duydum.

Baktım ve barda Bree'yi gördüm. Cep telefonunu bana doğru salladı. "Gitmem gerek."

Yanına gittim ve ona sarıldım. "Burada olduğun için teşekkürler."

"Her dakika burada olmak istiyorum," dedi ve yanağımdan öptü.

"Biliyorum. Ama işine git. Benim için savaştan iyi insanlar var."

Ayrıldığımızda Bree gözyaşlarını sildi, başını salladı ve parmaklarını sallayarak Anneanne, Damon ve Ali'ye baktı. Oğullarıma ve büyükanneme göz kırptım. Ali de göz kırptı. Damon zayıfça gülümsedi. Nana başını inanmadan salladı ve yanında getirdiği küçük tespah dizisini endişeyle salladı.

"Herkes ayağa kalsın," diye icra memuru.

Yargıç Larch mahkemeye geri döndü.

Kokusunu alamayacak kadar uzaktaydım ama onda Marlboro sigarası kokusu olduğunu biliyordum. Larch sürekli sigarayı bırakmaya çalışır ve asla başaramazdı, bu da onun kürsüdeki genel somurtkanlığına katkıda bulunurdu. En azından bir keresinde katibi bana böyle söylemişti.

Yargıç Larch, "Bayan Marley, devam edebilirsiniz," dedi ve ağzına bir nane şekeri attı.

Savunma avukatım bana baktı ve gülümsedi. Sonra elini omzuma koydu. Ayağa kalktı ve elini orada tutarak jüriye baktı, gözlerini her birinin üzerinde gezdirdi.

"Bu adam *değil*," dedi Anita ve birkaç dakika durakladı.

"Bu adam Bay Wills'in az önce tarif ettiği yaratık değil. Bu iyi adam Alex Cross ve izin verin size Dr. Cross hakkında birkaç acı gerçek söyleyeyim, inkar edilemeyecek ya da çamur gibi gerçeklerden başka bir şeye dönüştürülemeyecek gerçekler."

Yanımdan ayrıldı. "Alex Cross, Johns Hopkins Üniversitesi'nde burs kazandı ve buradan yüksek onur derecesiyle mezun oldu. Orada suç psikolojisi alanında da doktora yaptı. Yedi yıl boyunca FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'nde, yani seri katillerin profilini çıkararak onları avlayan birimde çalıştı. Toplamda on beş yılı aşkın bir süredir Washington DC Metropolitan Polis Departmanı'nda cinayet masası dedektifliği yapmaktadır.

"FBI ve DC Metro'da çalıştığı tüm bu süre boyunca Dr. Cross, diğerlerinin yanı sıra, polis memurlarını savunurken gösterdiği cesaret, bombacıları tutuklama, kaçırılan kurbanları kurtarma, toplu katliamcıları yakalama ve Union İstasyonu'nu havaya uçurmaya yönelik bir terörist planını bozguna uğratma gibi konularda defalarca takdir edilmiştir. Son atının Birleşik Devletler Başkanı tarafından imzalandığından bahsetmiş miydim? Evet, öyle."

JÜRİ ÜYESİ BEŞ boynunu ve omuzlarını bükerek bana bakıyordu ve jüri üyesi on bir not defterine bir şeyler not edecek kadar etkilenmiş görünüyordu.

Anita Marley yanıma dönerek, "Ne yazık ki ABD Savcılığı'nın bu davayı açmasının nedeni de bu," dedi. "Gördüğünüz gibi, ülke çapında polis tarafından vurulma olaylarının artmasıyla birlikte, Adalet Bakanlığı'nın, hükümetin polis şiddeti konusunda gerçekten bir şeyler yaptığını öfkeli kitlelere göstermenin bir yolu olarak dava açmak için önde gelen bir kişiye ihtiyacı var."

Elini tekrar omzuma koydu ve şöyle dedi: "Ancak, jürideki bayanlar ve baylar, sizden hükümetin taktiklerinden etkilenmemenizi rica ediyorum çünkü bu davanın gerçekleri bu iyi adamın tarafında ve onun masum olduğunu makul bir şüphenin çok çok ötesinde kanıtlıyorlar. İzin verin bunları size açıklayayım."

Anita, jüri üyelerine, Gary Soneji'nin üç takipçisini nefsi müdafaa amacıyla vurmama neden olan olayların basit bir özetini sundu ve onlara Soneji'yi anlatarak başladı; Soneji, merhum adam kaçırان ve bombalayan kişinin efsanesi etrafında yükselen şiddet yanlısı bir tarikattı.

Anita, "Tarikat, Gary Soneji'nin peşine düşen müfettişleri hedef aldı," dedi. "Dedektif John Sampson'ı ve Alex Cross'u hedef aldılar. Dr. Cross'a ve ailesine ölüm tehditleri savurdular."

Ardından FBI Siber Bölümünün Kimiko Binx adlı bir kadının tarikata adanmış bir web sitesinin gizli kurucusu olduğunu nasıl tespit ettiğini anlattı. Kayıtlar Binx'in web sitesinde Claude Watkins adında bir ortağı olduğunu gösteriyordu. Watkins on altı yaşındayken yetişkin olarak yargılanmış ve küçük bir kızın parmaklarının derisini yüzmekten hüküm giymişti.

Anita, "Bayan Binx, Dr. Cross'a onu, cezasını çekmiş ve artık başarılı bir sanatçı olan Watkins'i görmeye götürebileceğini söyledi," dedi. "Bayan Binx, Dr. Cross'u Watkins ve bir grup takipçisinin Hollywood kalitesinde maskeler kullanarak Soneji gibi giyindikleri ve bekledikleri terk edilmiş bir fabrikaya götürdü."

Dizüstü bilgisayarındaki bir düğmeye basan Naomi'ye başıyla işaret etti. Gary Soneji'nin eski bir sabıka fotoğrafı, maskelerden birinin olay yeri fotoğrafıyla birlikte mahkeme salonunun ekranında belirdi.

"Bunun gibi maskeler takan tarikat üyelerinden üçü silahlıydı," dedi Anita. "Nikel kaplama tabancalar taşıyorlardı ve bu tabancalarla Dedektif Cross'u, yani görevini yapan bir memuru tehdit ettiler. Dr. Cross onları adil bir şekilde uyardı ve sonra kendini savundu."

"Fabrikaya çağırdığı polis ve ambulanslarla buluşmak üzere olay yerinden ayrıldığında, birisi üç tabancayı aldı. Savunma makamı, tarikatın bir üyesinin bunu Dr. Cross'u suçlamak ve onu uçuruma yuvarlanmış bir başka polis olarak göstermek için yaptığına inanıyor."

Anita durakladı ve sonra öfkelenildiğini gösterdi. "ABD Savcılığı uydurma olduğu aşikar olan bir hikayeye inandığı için utanmalıdır. Adalet Bakanlığı ve başsavcı da utanmalı. Alex Cross'un FBI'daki örnek sicili umurlarında değil. Kariyeri boyunca defalarca yaptığı büyük iyilikler de umurlarında değil. Onlar sadece yüksek profilli bir günah keçisi arıyorlar ve Dr. Cross da buna uyuyor."

Bana doğru döndü, elini omzuma koydu ve düzgün, güçlü bir ses tonuyla, "Ama jürideki bayanlar ve baylar, size söylüyorum: Alex Cross olmaz. Bu iyi adam olmaz. Bu iyi adam günah keçisi yapılmayacak. Bu iyi adamın ülkenin en iyi dedektiflerinden biri olarak sahip olduğu ün çamura bulanmayacak. Dr. Cross'un olağanüstü kariyeri mahvolmayacak ve asla bir hapisane hücresinin içini görmeyecek, çünkü bu iyi adam bu suçlamalardan tamamen masumdur."

PRISCILLA LARCH, Anita Marley'in açılış konuşmasının sonunda öğle yemeği için ara verdi ve jüri odasına giderken beş ve on bir numaralı jüri üyelerinin vücut dillerine bakılırsa, avukatının açıklamaları skoru eşitlemiş gibi görünüyordu.

Anneannem Anita'nın konuşmasının da güçlü olduğunu düşünüyordu. Ancak büyükannem stresli sabahın ardından yorulmuştu ve eve gidip biraz kestireceğini söyledi.

Çocukları onunla gitmeleri için cesaretlendirdim. İki oğlan da reddetti. Jannie, Nana'ya eşlik etmeye, biraz ders çalıştıktan sonra antrenmana gitmeye karar verdi.

Damon ve Ali öğle yemeği için dışarı çıktılar. Anita, Naomi ve ben mahkeme salonunun koridorunun sonundaki konferans odasında Çin yemeği yerken, davama özellikle düşman olabilecek birkaç tanığın ifadesini gözden geçirdik.

ABD Savcı Yardımcısı Wills, duruşmalarda geri adım atmamasıyla ünlüydü. Jüri üzerinde derin bir etki bırakmak için en güçlü kanıtlarıyla hemen saldırmayı severdi. Zorlu bir öğleden sonraya hazırlanıyorduk.

Ne kadar zor bilmiyorduk.

Savcılık öğle yemeğinden sonraki duruşmaya, silahlı saldırıdan sonra fabrikaya gelen ilk soruşturmacı olan DC Metro dedektifi Harry Chan'i çağırarak başladı. Chan'den beş dakika önce iki devriye polisi otoparka gelmişti ama dedektifler ve kriminologlar gelene kadar onları dışarıda tutmuştum.

Chan, "Olay yerini mümkün olduğunca kirletmemek istiyordu," dedi.

"Sanıkla o gün ilk karşılaştığınızda onu tarif edebilir misiniz?"

Wills sordu.

"Heyecanlıydı, hızlı konuşuyordu," dedi dedektif. "Terliyor ve volta atıyordu. Başının döndüğünden ve baş ağrısı çektiğinden şikayet ediyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Ambulanslar ve Şef Stone geldi," dedi. "Kocası Dr. Cross'un olay yerinden uzak tutulmasını istedi ve onu sorgulamam için bana fazla zaman vermeden evine götürdü. Acil yardım görevlileri ve ortağım Dedektif Lorraine Magee ile birlikte fabrikaya girdim. Birinci kurban, Virginia Winslow'a ulaştığımızda, kurşun yarasından ölmüştü. İkinci kurban, Leonard Diggs, hayata zar zor tutunuyordu. Üçüncü kurban Claude Watkins daha uyanıktı ama ağır yaralıydı. Diggs hastaneye götürülürken yolda öldü."

Savcı bunu düşünmek istercesine durakladı ve ardından "Üç kurbandan herhangi birinin elinde ya da çevresinde nikel kaplı bir tabanca gördünüz mü?" diye sordu.

"Biz ."

"Peki olay yeri inceleme ekipleri fabrikada gizlenmiş tabancalar buldu mu?" "Hayır," dedi Chan.

"Kurbanların yakınında ayak izi var mı?"

," dedi. "Watkins ve takipçilerinden bazıları bir süredir orada yaşıyordu."

"Kesin bir şey yok mu?"

"Benim kitabımda yok."

"Kurbanlardan herhangi birinin elinde barut kalıntısı var mı?"

"Hayır."

Savcı, Anita Marley'e "Tanık sizin," dedi.

Anita gülümsedi ve ayağa kalktı. "Söyler misiniz Dedektif Chan, hiç üç saldırganın olduğu bir silahlı çatışmaya girdiniz mi?"

"Hayır."

"Ancak, yılların deneyimi göz önüne alındığında, Dr. Cross'un böyle bir badireyi atlattıktan sonra heyecanlandığını, terlediğini, hızlı konuştuğunu, sinirsel enerjiyle volta attığını ve hatta silah seslerinden dolayı başının döndüğünü veya baş ağrısı çektiğini söylemek mantıklı olur mu?"

Chan, "Sanırım bu, Dr. Cross'un kendi çıkarları için üç kişiyi vurduğunu ve beni kandıracak kadar iyi yapıp yapmadığını anlamaya çalıştığı için böyle davrandığını söylemek kadar mantıklı" dedi.

Anita sinirlenmiş görünüyordu. "İtiraz ediyorum, Yargıç. Mahkeme tanığa soruma cevap vermesini söyler mi?"

"Soruldu ve cevaplandı, Avukat Bey," dedi Larch. "Talep reddedildi."

Avukatım, "Savunma, Dedektif Chan'i daha sonra çağırma hakkını saklı tutar," dedi ve yerine oturdu.

"Birleşik Devletler Norman Nixon'ı kürsüye çağırıyor," dedi Wills.

"Tanrım, dalga geçmiyorlar," diye mırıldandı Naomi nefesinin altından.

NORMAN NIXON ellili yaşlarında, temiz bir cilde sahip, bakımlı, demir grisi saçları olan, işinin ehli ve ciddi bir ifadeye sahip doyurucu görünümlü bir adamdı. Haki bir takım elbise giymiş, mavi çizgili bir kravat takmış ve tanık kürsüsüne bir dosya klasörü taşımıştı.

Nixon yemin ettikten sonra, Wills tanığın polis cinayetleri konusunda bir uzman olarak iyi niyetini çabucak kanıtladı. Nixon, FBI'a katılmadan önce Chicago'da madalyalı bir polisti ve burada sivil haklar bölümünde araştırmacı olarak çalışmıştı. ABD hükümetinin polis cinayetleriyle ilgili soruşturmasında yer aldı. Bürodan emekli olduktan sonra Nixon, vatandaşların polis tarafından öldürülmesine katkıda bulunan güçleri incelemeye devam etti.

Nixon, "Bazen memur bir ırkçıdır," dedi. "Bazen memur işin günlük baskısından bunalmıştır ve kendini aşırı derecede tehdit altında hisseder. Bazen de, düşündüğünüzden çok daha sık olarak, polis memuru yasaların üstünde olduğuna inandığı için ateş eder."

Wills jüriye baktı. "Sizce Bay Nixon, Alex Cross yasaların üstünde olduğuna inanan bir polis memuru profiline uyuyor mu?"

Anita, "İtiraz ediyorum, tartışmaya açık," dedi.

"Reddedildi," dedi Yargıç Larch. "Soruya cevap verin, Bay Nixon."

"Profile uyuyor," dedi Nixon. "Aslında bu fenomenin en iyi örneklerinden biri."

"En iyi örnek," dedi Wills. "Bu ne anlama geliyor?"

Nixon ciddiyetle bana doğru bakarak, "Bu onu uzun uzadıya incelediğim anlamına geliyor," dedi. "Bu, Dr. Cross'un karıştığı her çatışmayı araştırdığım anlamına geliyor."

Savcı, "Bir dakika," dedi. "Dr. Cross bugün söz konusu olan üç olaydan başka olaylara da mı karıştı?"

Anita ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Alaka mı?"

Wills, "Jüriye bu üç silahlı saldırının hangi bağlamda gerçekleştiğini anlatmaya çalışıyoruz" dedi.

"Reddedildi," dedi Larch.

"Yargıç!"

"Reddedildi!"

Wills, "Alex Cross söz konusu üç silahlı saldırıdan önce başka silahlı saldırılara da karıştı mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Nixon.

"Amerika'da ortalama bir polis memuru kariyeri boyunca kaç kez silahını ateşliyor?"

"Sıfır," dedi Nixon. "Polis memurlarının büyük çoğunluğu görev sırasında asla silahlarını ateşlemezler."

"Sıfır," dedi Wills. "Peki Dr. Cross FBI ve DC Metro Polisi'ndeki kariyeri boyunca kaç kez silahını ateşledi?"

Tanık sandalyesinde kaydıldı ve "*Tüm* kayıtlar bende değil. Bazıları mühürlü. Ama sadece baktığım kamu belgelerine göre Alex Cross silahını en az otuz bir kez ateşlemiş."

Gözlerimi kırptım ve midemin ekşidiğini hissettim. İzleyicilerden daha yüksek bir tepki geldi ve bu da Yargıç Larch'ın tokmağına vurmasına neden oldu. "Sessizlik."

Beş ve on bir numaralı jüri üyelerinin ifadeleri yine bana karşı dönmüştü. Ve hiç . Numarayı duyunca onlar kadar ben de şok oldum.

Otuz bir kez. Bu doğru mu? Bundan daha fazla ateş ettim mi? En azından dedi, değil mi?

Wills, "Atışları bizim için anlamlı bir şekilde ayırabilir misin?" diye sordu.

Nixon başını salladı. "Gördüğüm kayıtlar Dr. Cross'un on dört kez ıskaladığını ve sekiz kez birini yaraladığını gösteriyor."

"Peki ya Dr. Cross'un görev sırasında tetiği çektiği diğer dokuz sefer?"

"Atışları mükemmeldi," dedi Nixon. "Tüm kurbanları öldü."

Duruşmanın ilk gününün sonunda kendimi Rocky Balboa'nın kum torbası olarak kullandığı et parçası gibi hissettim.

Wills ve Nixon tam üç saat boyunca, dokuz ölümcül vurulma olayıyla ilgili olarak, beni yasaların üstünde olduğuna inanan bir polis olarak gösterdiklerini söyledikleri gerçekleri durmaksızın anlattılar.

Mahkeme akşam için ertelendikten sonra, "Neredeyse beni buna inandıracaklar," dedim. Eve gitmeden önce yeniden değerlendirmek için bir konferans odasına gitmiştik.

Anita, "Buna kesinlikle inanmamalısın" dedi.

Naomi başını salladı. "O haklı. Masumiyetinize olan inancınız vücut dilinizden de belli olmalı. Jüri hissettiğiniz en ufak bir şüpheyi bile anlayacaktır."

Baş avukatım elini koluma koydu. "Anladığım kadarıyla bu klasik Nathan Wills ve hala elimizde birkaç karttan fazlası var. Evine git, Alex. Ailenle birlikte ol. Haberleri izleme. Sabah görüşürüz."

Başımı salladım. "Sampson beni garajdan alacak."

"Mükemmel," dedi Naomi. "Peki Gayle King'den gelen röportaj talebini düşündün mü?"

"Ben bir terslik göremiyorum."

Yeğenim, "İyi tarafı, hikayenizi ulusal bir kitleye anlatma ve insanların hakkınızda söylediği tüm korkunç şeylere karşı koyma şansınız var" dedi.

"Bunu düşüneceğim," dedim ve ayrıldım.

Sampson garajda Jeep Grand Cherokee'sinin içinde beni bekliyordu. Ben kapıyı kapattıktan sonra "Nasıl gitti?" diye sordu.

"İspanyol Engizisyonu'ndan biraz daha iyi."

"Kahretsin. Ben de demir kızın ve askının hukuk sistemimize geri döneceğini umuyordum."

Ona baktım, sırtıttığını gördüm ve güldüm. "Evet, anlıyorum. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum."

Adliye garajından çıktık, binadan çıkmamı bekleyen medya kalabalığını atlattık ve eve doğru yola koyulduk.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Sampson söyledi.

"Laboratuvar çalışmalarını Bree'den daha hızlı sürece olmaz."

Bana baktı, şaşkıındı.

"Anita'nın yapılmasını istediği bazı tükürük testleri. Yardımcı olabilirler." "Neye?"

"Bu konuda konuşamam."

"Anlıyorum," dedi ama ses tonundan anlamadığı anlaşılıyordu ve yolculuğun geri kalanında aramızda gergin bir sessizlik oldu.

Sampson evimin önünde kamp kurmuş olan küçük gazeteci kalabalığının bulunduğu sokağın aşağısında kenara çekti. "En iyisi ara sokaktan eve git."

"Daha kolay olurdu," dedim. "Dik duran bir adam olduğun için teşekkürler John." Durakladı, sonra başını salladı ve "Harika bir rol modelim var" dedi.

Arabayla uzaklaştı. Sampson'ın hâlâ arkamı kolladığını bildiğimden, oturduğum bloğun arkasındaki ara sokakta yürürken kendimi iyi hissediyordum. Daha da iyisi, arka kapıdan geçip yan kapıdan içeri girdiğimde hava sarımsak ve fesleğen gibi kokuyordu.

Ben içeri girdiğimde Ali ve Jannie büyük odadaki kanepede oturmuş, Lester Holt'un sunduğu NBC akşam haberlerini izliyorlardı.

"Baba!" Ali koşarak yanıma geldi ve bana sarıldı.

Jannie'nin gözleri benimkilerden kaçtı. Yalınayaktı ama hâlâ ısınma kıyafetlerini giymiş, ekranı izliyordu. Holt, Kongre'deki son bütçe çıkmazıyla ilgili bir haberi tamamladıktan sonra yüzünü ekşitti ve "Otuz bir kez" dedi.

Arkasında karanlık bir adam silueti belirdi. Elinde bir tabanca tutuyordu. Resmin altında bir başlıkta POLİS KÖTÜ MÜ OLDU?

Holt şunları söyledi: "Ünlü dedektif Alex Cross'un davası bugün Washington DC'de, savcıların Amerika'da uzun zamandır ihtiyaç duyulan bir tartışma olduğunu söylediğı, polisin kötüleştiğı ve şiddete başvurduğu, yasaların üstüne çıktığı bir ortamda başladı."

Ekran benim ve Anita'nın o sabah adliyeye giriş görüntülerine geçti, Holt dış sesle konuşuyordu. "Açılış konuşmalarından sonra, savcılık yıldız tanık Norman Nixon'ı getirdi ve neredeyse anında havai fişekler ve sert suçlamalar oldu, Dedektif Cross'un görev sırasında silahını en az otuz bir kez ateşlediğı, ortalama bir polis memurunun silahını hiç ateşlemediğı gibi çarpıcı haberler de dahil. Yargılandığı iki cinayetten önce Cross'un atışlarının dokuz kez ölümcül olduğu kanıtlandı."

Ekran, kitaplarla dolu bir duvarın önünde oturan ve sosyoloji profesörü olduğu anlaşılan kıvrıcık saçlı bir kadına sıçradı. "Otuz bir kez mi?" dedi. "Bu ikisinden önce dokuz kişiyi mi öldürdü? Üzgünüm ama bu önce ateş edip sonra soru soran bir polis."

"şunu," dedim.

Jannie .

"Jannie," dedi Ali, yanına gidip kumandayı kaparak. "Yapma," dedi. "Gerçekten ne kadar kötü olduğunu bilmek istiyorum."

Ali güç düğmesine bastı ve ekran karardı. Jannie ayağa fırlayıp odadan çıkmadan önce önce ona, sonra da bana ters ters baktı.

"Onun nesi var?" Ali söyledi.

Jannie mutfağa doğru hışımla ilerlerken arkasından bakakaldım. Büyükanmem tezgahın arkasından fırladı.

"Sonra sorarım," dedim ve Anneannemin yemek hazırlıklarını bitirdiği mutfağa gittim.

Sırtımı sıvazladı. "Dayan . Gerçek ortaya çıkacak, evlat. Her zaman öyle olur."

"Biliyorum," dedim ama pek inandırıcı değildi.

Nana Mama beni kollarının arasına aldı. Bu kadar küçük ve yaşlı bir kadının nasıl bu kadar pozitif enerji yayabildiği benim için hala bir mucizeydi.

"Seni üzmelerine izin verme," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Olanları senin ağzından dinlediklerinde, yaşlı Lester Dolt ve Chuck Fraud farklı bir şarkı söyleyecekler."

Güldüm ve ona baktım. "Lester Dolt ve Chuck Fraud mu?" "Ben ona ve siyasi muhabir adama öyle diyorum."

"Ama Lester Holt aptal değil."

"Chuck Todd da sahtekâr değil," dedi Nana Mama. "Ama tüm haberler iç karartıcıyken onlara böyle demek bana gülümsemek için bir neden veriyor."

Büyükanmemin gözlerinin içine baktım ve hem güven hem de korku gördüm. "Sen karmaşık bir yaşlı kadınsın," dedim yanağına dokunarak.

"Umarım öyledir," diyerek uzaklaştı. "Akşam yemeği on beş dakika içinde mi?" "Ne pişiyor?"

"Nana'nın özel otlu ovmasıyla kızarmış tavuk. Hadi, elini yüzünü yıka. Bree mesaj attı, her an eve gelebilir."

Merdivenlerden çıkmak üzereydim ki Bree ön kapıdan içeri girdi. Her yerinde gerginlik vardı ve kollarıma gelmeden önce bakışlarını indirdi ve tereddüt etti.

"Orada olamadığım için üzgünüm," dedi Bree. "Korkunç olmalı."

"Sobering," dedim. "Otuz bir kez. Hiçbir fikrim yoktu."

Bree başını kaldırıp gözlerimin içine soğuk bir merakla baktı. "Peki ya dokuz ölü ve sekiz yaralı?"

"Her birini tek tek hatırlıyorum," dedim. "Böyle şeyleri unutamazsın. Asla. Doğru atışlar olsalar bile."

Beni inceledi, gözleri yaşlarla doldu, sonra bana sıkıca sarıldı.

"Tanrım," dedi kısık sesle. "Seni parçalara ayırmak istiyorlar."

"Sert çekseler iyi olur," dedim ve başını öptüm.

GRETCHEN LINDEL pis yatağında kıvrılmış yatıyor, başını kaşıyor, onu hapseden kontrplak duvarlara bakıyor ve işkencesinin hiç bitip bitmeyeceğini merak ediyordu.

Kir içindeydi, geceliği lime lime olmuştu, Gretchen leş gibi kokuyordu ve ayakları kesilmiş ve şişmişti. Saçları çapaklar, yapraklar ve dallarla dolanmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları seçemiyordu ve günlerdir, en azından onun için geldikleri son seferden beri uğraşmamıştı.

Ne kadar oldu? Beş gün önce mi? Altı mı?

Söyleyemiyordu ve sonuçta bunun bir önemi yoktu.

Gretchen, *olmayana kadar buradayım*, diye düşündü. *Sanki artık ben bile değilim. Son adım ne kadar kötü olabilir ki?*

Siyahlar içindeki iri adam, renkli paintball siperliği takan ve bıçak taşıyan adam, kaçırıldığından beri dört kez onun için gelmişti. Her seferinde göz bağıni çözdüğünde hava kararmıştı ve kız kendini ormanda bulmuştu.

Orada iki ya da üç kişi daha vardı, hepsi de benzer şekilde giyinmişti ve büyük olanı ona gülerken, "Koş şimdi. Kendine bir şans ver ve çocuklara bir gösteri yap."

Gretchen rekabetçi bir voleybol oynuyordu ve ilk seferinde sert koştu, çıplak ayaklarına batan taşları ve sopaları umursamadan havalandı. Onların önüne geçmiş ve onları kaybettiğini düşünmüştü.

Hava kararmadan önce.

Sonra hepsi birden etrafını sardı, ormanda bağırıp çağırdılar, alay ettiler "Neredesin sarışın? Neredesin, şehirli kız?"

Gece görüş gözlüğü ya da onun bir şey takıyor olmalıydılar, çünkü onu her seferinde yakalamışlardı ve her seferinde onu öldüreceklerine, boğazını keseceklerine ve kan kaybından ölmesini izleyeceklerine tüm hücreleriyle inandığı noktaya kadar götürmüşlerdi.

Onu avladıkları ilk üç seferde Gretchen arkadaşlarına, ailesine ve onları, özellikle de babasını tekrar görmeyi ne kadar çok istediğine odaklanarak hayatta kalmıştı. Onunla özel bir ilişkisi vardı; saygı ve sevginin yanı sıra gerçek bir dostluk.

Bu onu öldürür, diye düşünmüştü pes etmek ve onlardan bunu bitirmelerini istemek istediğinde. *Bu onu öldürür ve ben bunu ona yapamam. İkisine de.*

Gretchen'i dördüncü kez avladıklarında, onu son kez avladıklarında durum farklıydı. Onu yakalamadan önce kaçmasına bile izin vermemişlerdi. Onu ormandaki bir binaya sürüklemişlerdi. Diğerleri onu tutarken büyük olan külotunu yırtmıştı. Onlar-

O zaman zihninde uzak bir yere gitmişti, hiçbir acının, hiçbir duygunun olmadığı, sanki ölümü çoktan bulmuş gibi. Bu geçip gitme, bedeninden çoktan gitmiş olma hissi, işleri bittikten sonra bile, onu kontrplak kutusuna geri attıktan sonra bile, yemek yemeden geçirdiği günlerden sonra bile onunla kalmıştı.

Birisi kapının sürgülerini fırlatmış.

Gretchen irkildi ve kontrplak duvara bakmaya devam etmeye çalıştı.

"Yemek yemiyorsun, oyunu oynamayı hak etmiyorsun," dedi garip elektronik ses. "Yemiyorsun, içmiyorsun, gücünü korumuyorsun, yaşamayı hak etmiyorsun."

"Bu şekilde yaşamak istemiyorum." "Biz de öyle düşünmüştük."

GoPro kamera ve paintball siperliği takan siyahlı iri adama baktı ve hiçlik duygularını yarıp geçen, geri çekilmesine neden olan bir şey gördü.

Oyunu oynadıkları ilk dört seferde yanında getirdiği bıçağı taşııyordu.

Bu kez bir ucundan cellat ilmiğine bağlanmış bir ip bobini taşıyordu.

Yargıç LARCH, Norman Nixon'a tanık kürsüsüne döndüğünde hala yemin altında olduğunu hatırlatmadan önce birkaç idari meseleyle ilgilendi.

"Bayan Marley," dedi Larch. "Çapraz sorgunuz, lütfen."

Anita kalçamı okşadı, ayağa kalktı ve "Bay Nixon, müvekkilimin karıştığı dokuz ölümcül vurulma olayından kaçında polisin hatalı davrandığına karar verdiniz?" diye sordu.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Yok. Bu bir-"

"Yani bu vakaların her birinde Alex Cross'un soruşturulduğunu ve polis ve FBI protokolüne uygun olarak ihtiyatlı bir şekilde hareket ettiğinin tespit edildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Elinizde ölü bir şüpheli varken ne kadar ihtiyatlı davranabilirsiniz bilemiyorum." "İtiraz ediyorum," dedi Anita.

"Kabul edildi," dedi Yargıç Larch. "Ama tekrar ifade edin, Bayan Marley."

Anita bir an için şaşırılmış görünüyor. Sonra, "Dr. Cross'un bu dokuz vurulma olayının her birinde polis ve FBI protokollerine uygun davrandığı tespit edildi mi?" diye sordu.

Nixon dışlerinin arasına bir şey sıkışmış gibi davrandı ama sonunda "Öyleydi" dedi.

"Dokuzu

da mı?"

"Dokuzunu

n da."

"Peki ya yaralama vakalarında?"

"Evet, ama-"

"Basit bir evet yeterli olacaktır, Bay Nixon. Dr. Cross'un siciline bu kadar detaylı bakma şansınız olduğuna göre, olaya karışan suçluların tehlikeli insanlar olduğunu söylemek doğru olur mu? Şiddet yanlısı insanlar?"

Nixon, "Bu onların polis kurşunuyla ölmeleri gerektiği anlamına gelmiyor," dedi. "Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Evet, tehlikeliydiler." "Katiller mi?"

"Sık sık."

"Bombacılar

mı?"

"Burada söz konusu olan onların suçları değil."

"Sorun kesinlikle onlar," dedi Anita. "Dr. Cross en kötü suçluların peşine düşmekle, en büyük davaları almakla ünlüdür, öyle değil mi?"

"Bir araştırmacı olarak çok saygı görüyor."

"Dr. Cross baktığınız vakaları çözmek için kendini tehlikeye attı mı?"

"Amerika'daki her polis her gün tehlike altında."

"Anladım," dedi Anita. "Ama Dr. Cross'un FBI ve DC Metro için çalıştığı davalar göz önüne alındığında, ortalama bir polisten daha fazla şiddet şüphelisiyle karşılaşması gerekmiyor muydu?"

Nixon durakladı ve ardından şöyle dedi: "Muhtemelen bu tür suçlularla temas oranı daha yüksektir, ancak bunun istatistiksel olarak ne olduğunu size söyleyemem."

Anita, "Daha yüksek bir temas oranı yeterli olacaktır," dedi ve savunma masasına geri dönerken jüriye gülümsedi. Okuma gözlüklerini taktı ve bir süre notlarını taradı.

İşini bitirdiğinde dönüp tanığa baktı. "Özetlemek gerekirse, Bay Nixon, incelediğiniz dokuz ölümcül vakanın her birinde Dr. Cross işi gereği azılı bir suçluyla yakın temasta bulundu, doğru mu?"

Bunu düşündü ve sonra "Doğru" dedi. "Ve şiddet ortaya çıktı," dedi.

"Şiddet ortaya çıktı ve birisi Cross'un eliyle öldü."

Anita gözlüklerini çıkardı ve başını ona doğru eğdi. "Bu dokuz ölümcül olayda, Bay Nixon, Alex Cross kaç kez önce ateş etti?"

Boğazını temizledi. "Olayların tırmanışına bakmak daha anlamlı Bayan Marley." "Dr. Cross kaç kez ateş etti?"

Nixon tartışmaya hazır görünüyordu ama sonra "Sıfır" dedi.

"Sıfır mı?" dedi jüriye bakarak. "Peki Alex Cross yaralama olaylarında kaç kez ilk ateş eden kişi oldu?"

"Sıfır."

"Sıfır," dedi Anita, beş ve on bir numaralı jüri üyelerine bakarak. "Dr. Cross'un kariyeri boyunca bir kez bile nefsi müdafaa dışında silahını ateşlediği görülmemiştir. En kötünün de en kötüsüyle uğraşıyor. Çatışmadan kaçınmaya çalışıyor ama bu insanlar şiddet yanlısı ve kendini savunma hakkı var, öyle değil mi Bay Nixon?"

"Hayır," dedi Nixon. "Bu doğru değil. Cross çatışma arıyor. ." "Bana işini yapan cesur bir polis gibi geldi."

"İtiraz ediyorum," dedi Wills.

Yargıç Larch, "Kabul edildi," dedi. "Jüri bunu görmezden gelecektir."

Ama tabii ki yapamadılar. Beş ve on bir numaralı jüri üyelerinde Anita'nın sorgulama tarzının etkili ve açıklayıcı olduğunu görebiliyordum. En azından bu ikisi için, belki de savcılığın daha önce tarif ettiği gibi kontrolden çıkmış bir polis değildim.

Anita, "Bu tanık için söyleyecek başka bir şeyim yok, Sayın Yargıç," dedi. Wills ayağa kalktı ve "Savcılık Kimiko Binx'i çağırıyor" dedi.

KIMIKO BINX sağ kolunu ve yemin etti. Yirmili yaşlarının sonlarında, fit bir Asya kökenli Amerikalı kadın olan Binx şık bir gri pantolon takım giyiyordu. Onu son gördüğümünden beri saçlarını uzatmış ve geometrik bir tarzda kestirmişti.

Tanık sandalyesine oturdu ve bakışlarını yavaşça mahkeme salonunda gezdirdi, görünüşe göre ben hariç herkese bakıyordu.

"Devam edebilirsiniz Bay Wills," dedi Yargıç Larch ve öksürdü.

ABD savcı yardımcısı pantolonunu düzeltti, jüriye tekrar mahcup bir şekilde sırtıttı ve ardından "Bayan Binx, tam olarak ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Web tasarımı ve kodlama," dedi.

"Bunda iyi misin?"

"Çok."

"Pekala," dedi Wills ve jüriye bir kez daha gülümsedi. "Yirmi dokuz Mart günü öğleden sonra ve akşamın erken saatlerini hatırlıyor musunuz?"

"Sanki dünmüş gibi."

Savcı Binx'e olayların kendi versiyonunu anlattı. Koşudan döndüğünde beni apartman kapısının önünde beklerken bulduğunu, Gary Soneji için tasarladığı bir web sitesi aracılığıyla onu takip ettiğimi ve beni web sitesindeki ortağı Claude Watkins'i görmeye götürmesini istediğimi anlattı.

"Gary Soneji'ye olan büyük ilgin nedir?" Wills sordu.

Binx omuz silkti. "Suikaste uğramış başkanların mezarlarını ziyaret ettiği kitabı yazan kadın gibi bir dönemdi. Biraz ürkütücü ama o an için ilginç, anlıyor musun?"

"Yani Gary Soneji'ye takıntılı değilsin?"

"Artık değil. Arkadaşlarımdan entelektüel çıkarları için öldürüldüğünü görmek beni bu işten soğuttu."

"İtiraz ediyorum!" Anita dedi ki.

"Kabul edildi," dedi Yargıç Larch. "Jüri son ifadeyi dikkate almayacaktır."

Wills başını eğdi ve jüri locasına doğru ilerledi. "Yani Dr. Cross'u Bay Watkins'i görmesi için terk edilmiş bir fabrikaya götürdünüz, doğru mu?"

Binx başını salladı ve Claude Watkins ile bazı arkadaşlarının eski fabrikayı bir sanat stüdyosu ve yaşam alanı olarak kullandıklarını söyledi.

"Watkins'i bulması için Dr. Cross'u herhangi bir şekilde zorladınız mı?"

Mikrofona doğru eğildi. "zorunda değildim. O gitmek istedi." "Ama siz de onun orada olmasını istediniz, doğru mu?"

"Şey, Claude yaptı, bu doğru."

"Nedenmiş o?"

"Claude görsel ve performans sanatçısıdır. Birbiri ardına Soneji ile karşılaştığında Cross'un ne yapacağını görmenin ilginç ve etkileyici olacağını düşündü."

Daha fazla sorgulama altında Binx, bizi fabrikanın derinliklerine götürene ve büyük dikdörtgen bir odaya ulaşana kadar hikayesini çoğunlukla doğru bir şekilde sürdürdü. O noktada dişlerinin arasından yalan söylemeye başladı.

Wills, "İçeri girdiğinizde Claude Watkins o uzun odanın en ucunda Soneji kılığına girmiş miydi?" diye sordu.

"Evet," dedi Binx.

"Bay Watkins silahlı

miydi?" "Hayır."

"Elinde nikel kaplama tabanca yok mu?"

"Hayır. Claude ellerini açmıştı ve Cross'u göstermek için avuçlarını çevirdi."

Naomi'ye doğru eğildim ve "Bu kesinlikle yanlış" diye fısıldadım.

Yeğenim kolumu okşadı. "Merak etme. Şansımız olacak." Wills,

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Cross silahını Claude'a doğrulttu ve ona silahını bırakıp yere yatmasını söyledi."

"mi yaptı?"

"Silahı yoktu ama Cross'un umurunda değil gibiydi. Claude'u vuracağını biliyordum, o yüzden Cross'un silah tutan eline vurdum. Claude kaçtı ve saklanmaya çalıştı."

"Siz ona vurmadan önce Dr. Cross'un durumu neydi?" "Garip ve ürkütücü davranıyordu."

"Ne şekilde?"

"Terliyordu, Claude'a nişan almaktan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu, bilirsiniz, sanki hoşuna gidiyordu."

Wills fabrika katının şişirilmiş bir diyagramına geçti ve dikdörtgenin en sol ucunu işaret etti. "Watkins kaçmadan önce burada mıydı?"

"Evet, şu oyuğun önünde."

"Sonra ne oldu?"

Binx ilk kez bana doğru baktı. "Cross çıldırdı." "İtiraz ediyorum!" Anita bağırdı.

"Reddedildi," dedi Yargıç Larch. "Devam edin."

Binx, Virginia Winslow'un fabrika odasının uzun kenarının ortasındaki bir oyuktaki gölgelerden çıktığını ve bunun üzerine Soneji'nin dul eşine tahrik olmaksızın ateş ettiğini ifade etmiştir.

"Bayan Winslow silahlı mıydı?" Wills sordu. "Asla," dedi Binx. "Silahlardan nefret ederdi."

"Bize en neden bu gösterinin bir parçası olduğunu söyleyin."

"Virginia bana Soneji'nin mirasından kaçamadığını, bu yüzden ondan sanat yapmaya karar verdiğini söyledi, acı bir yorum, anlıyor musun?"

"Ve Dr. Cross onu vurdu mu?"

"Tam göğsünden. İnanamadım. Çılgılık atmaya başladım ama umurunda değildi. Ateş etmeye devam etti, Claude, ve sonra Lenny Diggs."

"Hepsi silahsız mı?"

"Evet. Lenny'yi vurduktan sonra tabancasını sağa sola sallıyor ve daha fazlası için bağıırıyordu."

"Dr. Cross tam olarak ne diye bağıırıyordu?"

"Sırada kim var?" gibi. Hadi, sizi piçler! İşim bitmeden her bir Soneji'yi öldüreceğim."

Wills jüriye baktı. "İşim bitmeden önce bütün Soneji'leri öldüreceğim."

Beş numaralı jüri üyesi başını sallıyordu. On bir numaralı jüri üyesi de kendi başını sallıyordu.

Wills ellerini yıkar gibi birbirine sürttü ve "Teşekkür ederim Bayan Binx, bu zor olmuş olmalı. Tanık sizin, Bayan Marley."

ANITA hukuk defterine notlar karalıyordu. Başını kaldırdı ve "Sayın Yargıç, savunma makamı, takip etmekte olduğumuz bir soruşturma kapsamında Bayan Binx'in çapraz sorgusunu ertelemek için Mahkeme'den izin istiyor" dedi.

"Devam eden bir soruşturma hattı mı?" Wills sordu.

"Doğru," dedi Anita.

Yargıç Larch bundan hoşlanmadı. "Ne kadarlık bir gecikme?" "Yarın öğleden sonra uygun olur diye düşünüyorum, Sayın Yargıç."

Larch'ın yüzünde ekşi bir ifade belirdi ama sonra aklına ruh halini düzeltecek bir şey geldi. "Bayan Binx, bugün için izinizsiniz. Bay Wills bir sonraki tanığınızı çağırmadan önce on dakika ara veriyorum."

Yargıç tokmağını vurdu, hızla ayağa kalktı ve hiç şüphesiz o ilk nefesi hayal ederek kapıya doğru koştu.

Larch tam on dakika sonra çok daha iyi bir ruh haliyle geri geldi. Bankına döndü, bir nane şekeri patlattı ve "Bay Wills?" dedi.

"Savcılık Claude Watkins'i kürsüye çağırıyor."

Mahkeme salonunun çift kapısı açılırken bir gıcırta duydum. Döndüğümde tekerlekli sandalyedeki bir adamın Gary Soneji'nin oğlu Dylan tarafından itildiğini gördüm. Claude Watkins kırklı yaşlarının sonlarında, tuzlu ve biberli saçları, kirli sakalı ve devetüyü gibi bir vücudu vardı. Bir battaniye solmuş bacaklarını gizliyordu.

Dylan onu barda bıraktı ve Claude Watkins sandalyeyi tanık kürsüsünün önüne yuvarladı.

Savcı, Yargıç Larch'a ve "Tanığa düşmanca davranmak istiyorum. Kendisi son derece işbiriksiz davranıyor."

Larch tekerlekli sandalyedeki adama baktı, adam öfkeden deliye dönmüş görünüyordu. "Yemin altında sorulara cevap verecek misin?" diye sordu.

Watkins ona bakmadan, "Ne sorulduğuna bağlı," dedi.

Mübaşire yemin etmesini emretti ve o da hiç heyecanlanmadan yemin etti.

"Nasılsınız Bay Watkins?" Wills sordu.

Watkins onunla alay etti. "Tekerlekli sandalyeye mahkûmken ve işemek için sonda kullanmak zorundayken ancak bu kadar iyi olabilirsiniz."

"O sandalyeye nasıl oturdun?"

Watkins'in yüzü nefretle gerildi ve beni işaret ederek, "Beni içine koydu. Cross. Beni sebepsiz yere vurdu."

"İtiraz ediyorum," dedi Anita.

"Reddedildi," dedi Yargıç Larch. Ağzına bir nane şekeri daha attı. Wills, "Bize yirmi dokuz Mart olaylarını anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Watkins isteksizce Soneji'yle ve sonra da benimle tesadüfen ilgilendiğini söyledi. Ancak hakkımda daha fazla şey okudukça, konu seri katil olduğunda "kontrolden çıkma sınırında" olduğuma daha fazla ikna oldu.

İfadesinde beni "ilginç ve açıklayıcı bir performans sanatı" ile sonuçlanabilecek bir duruma ikna etmeye karar verdiğini söyledi. Beni terk edilmiş bir fabrikaya çekecek ve orada birbiri ardına Soneji'lerle yüzleştirecekti.

"Yani tepkisini görebildiniz mi?" Wills sordu.

"Oh, kesinlikle hayır. Dünyadaki *herkesin* Cross'un tepkisini görmesini istedim." Yanımdaki Anita başını iki yana eğdi.

Wills tanıktan yeni bir şey duymuş gibi gözlerini kıstı ve "Bunu nasıl yapacaktın?" dedi.

Watkins, "Elbette filme çekerek," dedi.

"Ne?" Wills dedi ki.

"Ne?" Naomi fısıldadı. Anita,

"Bu da ne-" dedi.

"Onları bulmuş olmanız gerekirdi," dedi Watkins. "Yani, fabrikayı aramış ve eklenti lensli akıllı telefonları bulmuş olmalıydınız, değil mi?"

Anita ve savcının asistanı ayağa fırladı.

Anita, "Yargıç, keşif sırasında böyle bir kamera ya da telefonda bahsedilmedi" dedi.

Wills, "Çünkü hiç kamera ya da telefon bulamadık," dedi.

Watkins tiksintiyle tükürmek ister gibi baktı. "Onları oraya ben koydum. Ne bu şimdi? Örtbas mı? Başından beri neden beni bu konuda rahatsız etmediğinizi merak ediyordum. Size söylüyorum, her şeyi üç farklı açıdan gördük!"

MAHKEME SALONU PATLADI. Yargıç Larch tokmağını vurarak düzen istedi. Jüriye Bay Watkins'in ifadesini şimdilik görmezden gelmelerini söyledi ve hem iddia makamının hem de savunmanın, mahkeme salonunda görev yapan ABD polisleriyle birlikte odalara girmesini emretti.

Wills, "Yargıç, hükümet Bay Watkins'in fabrikada olduğunu iddia ettiği telefonları bulmak için kendisine süre verilmesini talep ediyor," dedi.

Anita, "Yargıç, bu telefonların, eğer , Bay Watkins tarafından bir hile olarak sonradan oraya konulup konulmadığını bilmenin bir yolu yok," dedi. " her ne varsa hariç tutulmalı."

Wills, "O fabrika aylardır mühürlü," dedi. "Ama korunmuyordu."

Yargıç Larch, "Telefonların var olup olmadığını bile bilmiyoruz, Bayan Marley," dedi. Polis memurlarından birine baktı. "Collins, sen ve Avery, lütfen gidip Bay Watkins'le konuşun. Telefonları sakladığını söylediği yeri öğrenin, bir adli tıp ekibi çağırın ve gidip bakın. Eğer onları bulursanız, mükemmel bir gözetim zinciri oluşturun ve buraya getirin."

Wills, "Yargıç, bu hükümetin haklı rolüdür," dedi.

"Biz burada hızlı bir şekilde gerçeği ve adaleti arıyoruz, Bay Wills," dedi Larch. "Eğer kameralar oradaysa ve o gün neler olduğunu gösterirlerse, bunu hep birlikte göreceğiz. Aynı anda. Burada. Benim odamda."

Polisler gitti. Yargıç jürinin tecrit edilmesini ve öğle yemeği verilmesini emretti. Koridorda yemeğimizi yedik, hepimiz kameraların nasıl gözden kaçmış merak ediyorduk ve ben Watkins'in onları nasıl bir güvenle ortaya çıkardığı konusunda endişeleniyordum. Ne göstereceklerdi?

Bir saat sonra, uzatıcı lensli üç akıllı telefonun Watkins'in söylediği yerde bulunduğu haberi geldi: fabrikanın destek kirişlerine oyulmuş girintilerde, ince sac parçalarıyla gizlenmiş.

Bundan bir saat sonra Larch'ın şerifi, her birinde iPhone 6s bulunan üç kanıt torbasıyla odasına girdi. Tozluydular ve pilleri bitmişti. Aramızdaki grupta cihazları şarj etmeye yetecek kadar kablo vardı.

Teker teker yanıp sönmeye başladılar. Claude Watkins'ten telefonların güvenlik kodlarını vermesi istendi, o da verdi. Hepsi onun doğum gününü kullandı.

Zayıf bir kadın olan ve gergin bir duruşu olan ABD Şerifi Avery, şifreleri girmek için eldiven giydi. Ardından ilk telefonu bir dizüstü bilgisayara, dizüstü bilgisayarı da Yargıç Larch'ın odasının duvarındaki bir ekrana bağladı.

On beş dakika sonra, üç videodan sonuncusu oynatıldığında, Yargıç Larch'ın odasında ölüm sessizliği vardı. Kendimi ezilmiş hissediyordum ve uzun, çok uzun bir süre için federal hapishaneye gideceğimden hiç şüphem yoktu.

Wills muzaffer bir edayla, "ikna edici, Yargıç," dedi. "Hükümet bunları derhal kanıt olarak sunmak istiyor"

Anita, "Sayın Yargıç, bu videoları analiz etmek için zamanımız olana kadar sunulmalarına izin veremezsiniz" dedi.

"Videoların kendi adlarına konuştuklarını söyleyebilirim," dedi Wills. "En azından önemli kısımları. Onları görmezden gelmek adalete saygısızlık olur, Sayın Yargıç."

Naomi, "Bunları incelememize fırsat vermeden kanıt olarak kabul etmek adalete büyük bir haksızlık olur, Sayın Yargıç," dedi.

Yargıç Larch sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve elektronik sigarasından bir nefes çekti.

"Sayın Yargıç?" Wills dedi ki.

"Düşünüyorum," dedi Larch. "Bunu duymuştunuz, değil mi Danışman?"

Savcı şaşırdı ama "Elbette Sayın Yargıç. Arada bir kendimi de düşündüğüm olmuştur."

Yargıç tek gözünü açtı ve Wills'e dikti. "Videoların gösterilmesine izin veriyorum."

"Ne?" Anita ağladı. "Yargıç-"

"Bayan Marley," dedi Larch sert bir sesle. "Savcılık videoların gösterilmesini istiyor. Eğer videoların değerini ve güvenilirliğini kanıtlayabilirsiniz, uygun bir zamanda bunu yapmakta özgürsünüz."

"Tüm saygımla, Sayın Yargıç," diye başladı Anita, "bunlar-" "Belki birkaç günlüğüne," dedi Larch, e-sigarasını masasına koyarak. "Eğer Sahte olduklarını yakında anlayacaksın, değil mi? Ve belki de Bay Wills'i bu kadar aceleci olduğu için aptal durumuna düşüreceksiniz."

"Sayın Yargıç?" dedi savcı, sanki hoş olmayan bir şey koklamış gibi bakarak.

"Size bir sürü ip verdim Bay Wills," dedi. "Onunla kendinizi asmamaya çalışın."

Wills gözlerini kırıştırdı ve "Evet, Sayın Yargıç" dedi.

Mahkeme salonuna döndüğümüzde NANA MAMA yüzümdeki yıkılmış ifadeyi gördü. Demiryoluna geldi.

"İyi misin oğlum?"

"Kötü, Nana."

"Gerçek ortaya çıkacaktır. Sadece buna odaklanın."

Başımı salladım ama Yargıç Larch mahkemeyi tekrar toplantıya çağırıp jüriye videoları kabul ettiğini açıkladığında dünyanın yükü üzerimdeymiş gibi hissettim. Ayrıca hükümetin jüriye gösterilmeden önce videoları analiz etmemeye karar verdiği konusunda onları uyardı.

"Bu bağlamda, açık ve şüpheli bir zihinle hareket edin," dedi. "Savunmanın bu videolar hakkında söyleyecekleri olacaktır, eminim."

Müfettiş Avery jüriye bakan ekrandaki videoları gösterdiğinde, Nathan Wills o kadar memnun olmuştu ki tanık sandalyesine geçerken biraz sallanmıştı. Claude Watkins yine tekerlekli sandalyesinde oturuyordu.

"Bay Watkins," dedi Wills. "Bu görüntüleri izlediniz mi?"

"Hayır."

"Hepsi siyah-beyaz, üç ya da dört dakika uzunluğunda. Onları aynı anda izleyeceğiz. Sahneyi aynı anda üç açıdan göreceksiniz."

Şerif yardımcısı bilgisayarında bir tuşa bastı. Üç donmuş yayına bölünmüş ekran aydınlandı.

Sol tarafta, çatışmanın meydana geldiği fabrikanın loş ışıklı arka tarafına yukarıdan ve aşağıdan bakan bir perspektif vardı. Burası uzun ve büyük ölçüde boş bir montaj hattı alanıydı ve dört tarafında da karanlık depolar vardı.

Bakış açısından akıllı telefonun odanın uzun güney duvarının ortasındaki bir oyuğun üzerine yerleştirildiğini anladım. Karşı duvarda, yumuşak spot ışıklarıyla aydınlatılmış bir duvar resmi vardı.

Ekranın ortasında, odanın neredeyse tam karşısına, karşıdaki kuzey oyuğunun üzerine gizlenmiş ve üç spot ışığının alt görebilmenize rağmen zemin alanına geri dönmeyi hedefleyen bir akıllı telefon kamerasından gelen yayın gösteriliyordu.

Ekranın en sağında, batı bölmelerinin üstünden bir görüntü vardı. Bu açı fabrika katının tüm uzunluğunu ve onu sağdan sola ikiye bölen spot ışığı girişlerini gösteriyordu.

Şerif yardımcısı Play tuşuna bastı ve üç yayın da başladı. Mahkeme salonundaki insanlar beni fabrika katının doğu ucundaki boşluğa girerken gördüler.

Binx'i kelepçelerinden tutup götürüyordu. Tam olarak hatırladığım gibi.

Odanın batı ucunda Claude Watkins dışarı çıktı. Gary Soneji gibi giyinmişti ve çatlayan, boğuk bir sesle, "Dr. Cross. Asla yetişemeyeceğinizi düşünmüştüm."

"Dondur onları," dedi Wills. "Sadece üç tanesini besleyin."

Bir an sonra ekran, avuçlarını açmış, kılık değiştirmiş Watkins'le doldu.

"Silah yok," dedi Wills. "Kesinlikle silah yok."

Bu görüntüyü ikinci kez görüyordum ve ikinci kez, eğer suçlu değilsem, profesyoneller tarafından oyuna getirildiğimi düşünerek öfkelen dim.

"Bu sahte," diye fısıldadım Naomi'ye. "Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama bu yanlış."

Yeğenim cevap veremed en ekran dondu. Üç videoda da beylik tabancamı kald ır d ır d ım, Soneji'ye nişan ald ım ve ona doğru ilerleyerek "Silah ın ı hemen bırak yoksa ateş ederim!" diye bağırd ım görölüyordu.

Watkins'in sağ eli hareket etti ama hiçbir şey yoktu ve hatırlad ım silah ın düşme sesine de benzemiyordu.

"Yüzüstü yere yat!" diye bağırdım. "Eller arkaya!"

Soneji emirlerimi yerine getirmeye başladı ama o sırada Binx arkamdan yaklaştı ve iki yumruğuyla silahıma vurdu. Darbe dengemi bozdu ve dördüncü bir spot ışığı yanarak beni kör etmeden önce silahım boşaldı.

Sonra ışıklar söndü. Kendimi fabrikanın zeminine attım. Ayağa fırlamadan önce birkaç dakika orada kalıp etrafıma bakındım. Silahımı doğrultup kuzey duvarındaki en yakın oyuğa doğru koştum.

Bağırdım, "Destegim var, Gary. sarıyorlar!"

Girintiyi terk ederek fabrikanın kuzey duvar ı boyunca batıya, duvar resminin hemen altındaki bir sonraki antreye doğru ilerledim. Karşı çatıdaki kamera beni arkadan yakaladı ve izleyiciye, kontrplak ve testerele rden yapılmış masaların üzerinde büyük tuval rulolarının istiflendiği kuzey oyuğunun içine düzgün bir bakış sağladı.

O oyuğun derinliklerinden, rahmetli kocasının kılığına girmiş olan Virginia Winslow karanlıktan tökezleyerek çıktı. Kambur duruyordu ve ayaklarının üzerinde öne doğru eğilmişti, önce iki keskin, duraksamalı adım attı. Kamera bize yakınlaştı. Sağ eli kalkmaya başladı.

"Dur," dedi Wills.

Ekran Gary Soneji'nin avuçlarını neredeyse yukarı kald ır mış dul eşinde dondu. Wills, "Silah yok," dedi.

Videolar yeniden başladı.

Bayan Winslow ağzını açtı ve elini kald ır d ı. Onu vurdum. O düştü ve Binx çığlık attı.

Birkaç dakika daha bu Şekilde devam etti, Wills videoyu durdurarak Watkins'in Soneji kılığına girdiğini ve benim onu vurduğumu, sonra da iki eski yağ varilinin arkasına saklandiğımı gösterdi. Savcı videoyu son bir kez daha dondurarak Leonard Diggs'in silahsız olduğunu ve ben onu vurmada n hemen önce kuzey oyuğunun üstündeki çatıya çıktığını gösterdi. Görüntüler merhametli bir Şekilde sona ermeden önce Binx'in hıkır  hıkır  ağladığını duyabiliyordunuz.

Biraz hava  fledim ve jüriye baktım. Beş numaralı jüri  yesi sandalyesinde geri çekilmiş ve beni bir savaş sulusuymuŐum gibi inceliyordu. On bir numaralı jüri  yesi bakımlı eliyle ağzını kapattı ve dehşet içinde başını salladı.

Ertesi öğleden sonra, CBS sabah haberlerinin eş sunucusu Gayle King'in normalde temkinli olan yüzünde açık bir şüphe görebiliyordum.

Bir ses teknisyeni beni evimizdeki mikrofona bağlarken King geldi ve "Beş dakika, Dr. Cross?" dedi.

"Dört gözle bekliyorum Bayan King."

"Bana Gayle de. Anlaştık mı? Temel kurallar yok mu?"

"İstediğinizi sorun," dedim. "Saklayacak bir şeyim yok."

"Büyükannen mi?" King söyledi. "O bir şey." "Öyledir."

Gülümsedi ama ben biraz acıma gördüm. Uzaklaştı.

Bree yanıma geldi ve bana su uzattı. "Bundan emin misin?"

"Anita ve Naomi bunun beni insanlaştıracığını düşünüyorlar. Ve Anita'nın uzmanları o videoları inceleyene kadar yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Duruşma sona erdiğinde, Yargıç Larch Anita'nın talebini kabul ederek duruşmayı bir sonraki Pazartesi sabahına erteledi.

"FBI arkadaşların mı?" Bree kravatımı düzelterek sordu.

"Anne," dedim. "Şaşırtıcı değil. ABD Savcılığı'nın Rawlins'e savcılık için videoları analiz ettirdiğini düşünürdüm."

"Bu iyi olur, değil mi? Kusurları bulacaktır." Ben cevap veremedim King, "Dr. Cross?" dedi.

"İyi şanslar," dedi Bree ve beni yanağımdan öptü.

Gazeteci karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Ben de onun duruşunu taklit sandalyenin ilk üçte birlik kısmına oturdum, sırtım dik, çenem yukarıda ve ellerim rahat, açık ve üzerinde ona dönüktü. İki küçük spot ışığı bizi aydınlatıyordu. King okuma gözlüklerini taktı.

Kamera operatörlerinden biri "Sıra sende," dedi.

Sabah haberleri sunucusu hemen konuya girdi ve videonun bir gün önce mahkemeye sunulmasının yıkıcı bir darbe olduğunu belirtti.

"Anlaşılr bir şekilde, bundan memnun olmadık Gayle," dedim. "Ama videonun üzerinde oynandığından eminiz ve bunu kanıtlamak niyetindeyiz."

"Kariyeriniz boyunca beylik tabancanızı kaç kez çekip ateşlediniz, Dr. Cross?"

"Norman Nixon bu davayı da sayarsak en az otuz dört kez diyor," dedim.

"Ve şimdi de görev başında on bir kişiyi mi öldürdü?"

"Tüm bu vakalarda uygun polis protokolüne göre hareket ettim. Yargılandığım vurulma olayına kadar hiçbir zaman ilk tetiği ben çekmemiştim. Ama o durumda yakın mesafedeydim. Silahları gördüğümde onlara silahlarını bırakmaları için bir şans verdim ve ardından kendi hayatımı kurtarmak için ateş ettim."

"Hâlâ üç kurbanın silahlı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Evet."

King, "Savcılık sizi 'kontrolden çıkmış' bir polis olarak resmediyor" dedi.

Öfkemi kontrol ettim ve şöyle dedim: "Bir memur görevi sırasında silahını her ateşlediğinde, titiz bir soruşturma yapılır. Bu süreçten çoğu memurdan daha fazla geçtim ama her seferinde aklandım."

"Daha önce aklanan davaları aklanmış olarak nitelendirenlere ne diyorsunuz?"

Kırmızı ışık yanan kameraya DOĞRUDAN BAKTIM ve dedim ki, "Soruşturma belgelerini kendin oku Gayle. Onları sana vereceğim ve sen de herkesin okuyabileceği CBS web sitesinde yayınlatabilirsin. Eminim ki çekim kurullarının değerlendirmelerine katılacaksın."

"Bunu sevdim," dedi King ve durakladı. "Siz yasaların üstünde misiniz, Dr. Cross?"

Ellerimi yumruk yapmamak için kendimi zor tuttum ve "Hayır Gayle, ben kanunların üstünde değilim ve açıkçası bu niteleme beni aşağıladı. Hayatımı bir cinayet masası polisi ve bir FBI ajanı olarak yasalara hizmet ederek geçirdim. Her iki kurumdaki eylemlerim için yirmiden fazla takdirnamem var ve aşırı şiddet ya da başka bir disiplin cezası nedeniyle tek bir kınama cezası almadım. Bir tane bile."

King'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Gary Soneji on yıl önce ölmeyi hak etti mi?" dedi.

Bunu düşündüm ve "Kişisel görüş mü?" dedim.

"Başka türlü mü var mı?"

"O zaman benim fikrim evet."

King'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet mi?"

"Soneji cezasızlıkla insanları bombaladı. Başkalarını kaçırdı ve işkence etti. Times Meydanı'nı bombalamaya çalışırken bir bebeği canlı kalkan olarak kullandı. Üzerinde patlayıcı yelek varken onu New York metrosunda kovaladım. Beni öldürmeye çalıştı. Onu öldürmek de dahil olmak üzere yeleğin patlamaması için elimden gelen her şeyi yaptım. Yani evet, eğer ölmeyi hak eden biriyle tanıştıysam, bu Gary Soneji'ydi."

"Ona kafayı mı taktın?"

"Bir sonraki hikayenize geçtiğinizde bana takıntılı olacağınızdan daha fazla değil. Bakın, dedektiflik benim işim, bir haçlı seferi ya da kan davası değil. Elimden geleni yaparım. Hayatıma devam ederim."

"Elimden geleni yapıyorum. Hayatıma devam ederim. Bunu sevdim," dedi ve gülümseyerek gözlüklerini çıkardı. "Virginia Winslow ve Leonard Diggs. Ölmeyi hak ettiler mi?"

"Hayır," dedim. "Ama bir polis memuru olarak benim onların hayatlarını sona erdiren kararlar vermeme yol açan kararlar verdiler. Bana komplo kurmak istemeleri dışında eylemleri için hala kristal netliğinde bir gerekçem yok."

"Videoda kurbanlarınızın hiçbirisi silah taşırken görülüyor."

"Şahsen hepsinin elinde nikel kaplama tabancalar vardı," dedim.

Okuma gözlüğünün bir kolunu çiğnedi. "Ve sen, Claude Watkins'in takipçilerinin bir şekilde onların görüntülerini sildiğine mi inanıyorsun?"

"Onun gibi bir şey, evet."

"O videoyu izlerseniz, en soğuk katil gibi görünüyorsunuz, Dr. Cross."

"Ya da en büyük kurbana."

King gözlüklerini tekrar taktı ve notlarına başvurdu. "Ülke genelinde beyaz polislerin siyah çocukları öldürdüğü onca silahlı saldırı varken, ABD Adalet Bakanlığı siyah bir polisi yargılayana kadar bu konuya gerçek bir federal müdahalenin olmaması ironik değil mi?"

"Bu kartı oynamayı hiç istemedim ama insanı düşündürüyor, değil mi?" derken yüz ifademini sertleştiğini hissettim.

King bitirene kadar yirmi dakika daha devam etti. Kameralar kapandığında ayağa kalktım ve King yapımcısıyla konuşurken teknisyenin mikrofonu çıkarmasına izin verdim.

Daha sonra yanıma geldi, elimi ikinci kez sıktı ve "Bazı zor sorular için özür dilerim. Dediğiniz gibi, işim bu."

"Tarafsız oldukları sürece zor sorulara aldırmam."

"Nasıldım?"

"Adil olduğunu düşünmüştüm. ?"

King, "Ya patolojik bir yalancı ve katilsin ya da gerçekten zeki insanlar tarafından suçlanıyorsun," demeden önce bakışlarımı tuttu.

"Bunu böyle mi çevireceksin?"

King, "Çarpıtma yok Dr. Cross," dedi. "Her iki tarafı da açıklayacağız ve kararı izleyicilere bırakacağız."

BREE, ANITA VE Naomi bu röportajla kendime büyük bir iyilik yaptığıma ikna olmuşlardı. Nana Mama ise hala Oprah'ın en iyi arkadaşıyla sonsuza dek tanışacak olmanın heyecanını yaşıyordu ki bence bu çok tatlı ve komikti.

Ama saatler ilerledikçe daha da endişelendim. Ya Anita'nın analistleri yeterince iyi değilse? Ya videonun üzerinde oynandığını kanıtlayamazsak?

O akşam dokuz civarında klostrofobik hissediyordum. Ali beni mutfakta volta atarken buldu.

"Baba?" diye sordu. "Herkesin şu videoları görebilir miyim?" "Neden böyle şeyler görmek isteyesin ki?"

Omuz silkti. "Avukatınız Bayan Marley onlarda bir sorun olduğunu düşünüyor. Görebilir miyim diye bakmak istedim."

Bunu birkaç dakika düşündüm ve sonra şöyle dedim: "Dokuz yaşındaki bir çocuğun insanların gereksiz yere öldüğü bir kaydı izlemesine izin verirsem iyi bir baba olacağımı sanmıyorum."

"Oh," dedi oğlum, şaşırılmış bir sesle. "Sadece yardım etmek istedim." "Biliyorum dostum," dedim ve ona sarıldım.

Ali beni hayal kırıklığına uğramış bir halde bıraktı, bu da kendimi daha da klostrofobik hissetmeme neden oldu. Yukarı çıktım ve eşofman altımı, eski bir FBI kapüşonlumu ve koşu ayakkabılarımı giydim. Bree'yi ön odada *The Voice* izlerken buldum ve koşuya çıkacağımı söyledim.

"Arkadaş ister misin?"

"Bu sefer olmaz," dedim. "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam lazım yoksa uyuyamayacağım."

Bree bana eşit bir bakış attı. "Bilgin olsun diye söylüyorum Alex, bence bunu yaşıyor olman berbat bir şey. Bu beni çok üzüyor."

"Berbat bir durum," dedim. "Ama Nana Mama'nın dediği gibi, gerçek ortaya çıkacak." "Bu gerçekleşmeden önce hapisanede bir gün bile geçirmeni istemiyorum." "Ben de öyle," dedim.

"Jannie'nin sabahki yarışını unutma."

"Olmam gerekenden daha uzun kalmayacağım," dedim, sonra onu öptüm ve kapıdan çıktım. Yavaşlayıp bir taksi çağırmadan önce bir blok aşağı koşarak gözden kayboldum.

Arkaya bindim ve şoföre bir adres verdim. Yirmi dakika sonra I-95'in dışındaki hafif sanayi bölgesinde kalabalık bir otoparka giriyordum.

Dumfries, Virginia'dan çok uzakta. Quantico'da görev yaptığım süre boyunca muhtemelen oradaki çelik binanın yanından binlerce kez geçmiş ve hiç fark etmemiştim.

Yine de, on yıl önce yola bakan tarafta üzerinde TANRIÇA yazan büyük ve ışıltılı bir tabela yoktu!

Binadan zonklayan elektronik müzik sesi geliyordu. Bir an için iki tıraşlı fedainin giydiklerim yüzünden beni içeri almayacağını düşündüm ama müdür yanıma uğradı ve "FBI'a her zaman kapımız açık. Siz cesurların sayısı her geçen gün artıyor."

Yirmi beş dolarlık giriş ücretini ödedim ve siyah duvarları, çok sayıda aynası ve dans pistinin üzerinde dönüp duran yanıp sönen toplarıyla 1970'lerin diskosuna bir saygı duruşu niteliğindeki kulübe girdim; dans pisti smokinlerden deri esaret kıyafetlerine kadar her türden kıyafet içinde dönüp duran gey erkeklerle doluydu.

Etrafta dolaşırken, görmeye geldiğim adamı fark etmeden önce iki dans teklifini geri çevirdim. Krazy Kat Rawlins terleyen dansçı kalabalığının tam ortasındaydı, poposunu sallıyor, kırmızı Mohawk'ını sağa sola savuruyor ve dövme kollarını sanki eski zaman dinlerinden birinin ayinindeymiş gibi başının üzerinde sallıyordu.

Şarkı değiştiğinde Rawlins dans pistinden terleyerek, nefesi kesilerek, sırtarak çıktı ve beni görmeden önce birkaç arkadaşıyla flört etti. Birdenbire FBI'ın en iyi dijital analisti artık o kadar da heyecanlı değildi.

"Otoyolun benim tarafımdan geçmiyorsan, burada ne işin var?"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

Rawlins Mohawk'ını okşayıp sertliğini ölçtükten sonra, "Artık benimle ya da Batra'yla konuşmayı hak ettiğine inanmıyorum," dedi.

"Affedersiniz?"

Kollarını kavuşturdu. "Videolara baktım, Dr. Cross. Meta verilerin hepsi orada ve kurbanların ellerini gösteren bölümlerin herhangi bir şekilde değiştirildiğine dair bir kanıt görmüyorum."

Kelimelerin aklımda yer etmesi biraz zaman aldı ve sonra kendimi bedenimden kopmuş hissettim. Sanki garip bir rüyanın parçasıymış gibi dans kulübünün etrafına bakındım.

"Silahlar, tabancalar gördüm," dedim.

Rawlins, "Veriler yalan söylemez," dedi.

"Hayır, bu doğru değil. Sana söylüyorum, Krazy Kat, bu-

"Size yardım edemem."

Ellerimi başıma koydum. "Sanki alternatif bir evrendeymişim, aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

Kaşlarını çattı. "O zaman gidip biriyle konuşmalısın, mesela bir terapistle, ne yaptığını anlamana yardımcı olabilecek biriyle."

"Ama ben-"

Rawlins, "Videolar olduğunu söylüyor," dedi. "Videolar Winslow ve Diggs'in silahsız olduğunu söylüyor. Onları soğukkanlılıkla öldürdün, nefsi müdafaa değil."

"Silahlar gördüm!"

"Sonra beynin, yaptığın şeyle başa çıkabilmek için silahları icat etti. Daha önce de kaçmıştın. Yine yaparsın."

FBI teknoloji gurusu uzaklaştı ve dans pistinde kıvranan bedenlerin arasında kayboldu, ben de aptal aptal arkasından bakakaldım.

Hayatım boyunca ASLA pes eden biri olmadım, sorumluluklarım ve görevlerimle yüzleşmekten başka bir şey yapmaya çalışmadım. Ama Rawlins kulüpte dans pistine geri döndükten yirmi dakika sonra başka bir takside otururken, şoföre beni ev yerine Ulusal Havaalanı'na ya da Union İstasyonu'na götürmesini söylemek geldi içimden.

Kaçmak, yeni bir kimlik edinmek ve Güney Denizi'ndeki bir adada saklanmak, eve gidip Bree'ye, Nana Mama'ya ve çocuklara Rawlins'in söylediklerini anlatmak dışında her şeyi yapmak istedim. Silah falan yoktu. En iyi ihtimalle kandırılmışım, en kötü ihtimalle de düpedüz şeytandım. Her iki durumda da federal hapis haneye gidecektim, muhtemelen ömür boyu.

Gözlerimi kapadım, tüm olayı hatırlamaya çalıştım, Watkins'in, Virginia Winslow'un ve Leonard Diggs'in elindeki silahı açıkça gördüm. Ateş etmeden önce silah olmadığı açıkça görülen videoları düşündüğümde midem bulandı.

Tanrı aşkına, bu nasıl mümkün olabilir?

Tekrar düşündüm, her anı hatırlamaya çalıştım ve Kimiko Binx ile fabrikaya vardığımızda kendimi tuhaf, sersemlemiş hissettiğimi hatırladım. Fabrikanın içinde kendimi sersemlemiş hissetmişim... sersemlemiş miydim? Neden sersemlemiş olayım ki? Beni öldürmeye çalışan silahlı insanlar vardı ve ben... sevinmişim?

Belki de Rawlins haklıydı. Belki de bir psikiyatriste ya da en azından neler yaşadığımı anlayabilecek birine görünmem gerekiyordu.

"Şoför," dedim. "Planlar değişti. Beni şehir merkezine götür."

Beni adliyeden çok uzak olmayan bir köşede bıraktı. Birkaç blok kuzeye, bazı kasaba evlerinde ışıkların yandığı ve karanlık olanların önünde büyük çöp bidonlarının bulunduğu tanıdık bir sokağa doğru yürüdüm.

Dubleks dairelerden birinde birkaç ışık yanıyordu, bu beni hem şaşırttı hem de şaşırtmadı. Bernie Aaliyah orayı tamir ediyordu.

Verandaya ve ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken, aklım buraya en son geldiğim zamana gitti. Tess Aaliyah'ın yatak odasının kapısının önünde olduğumu, silah sesini duyduğumu ve şok ve çaresizlik içinde geri sıçradığımı hatırladım. Ve zavallı Bernie Aaliyah kapıyı yumrukluyor, bir cevap, bir umut için sessizliğe yalvarıyordu.

Hafızamı silkeledim, tereddüt ettim ve sonra kapıyı çaldım. Birkaç dakika sonra sürgüler atıldı ve kapı açıldı.

"Dr. Cross?"

"Acaba seninle konuşabilir miyim?"

"Son konuşmamızdan bu yana iyi gidiyorum," dedi Tess ve gülümsedi.
"Başka bir toplantı ayarladık, değil mi?"
"Bu sefer konu sen değilsin," dedim.
"Oh," dedi ve kaşlarını çattı. "Peki, o zaman, elbette, lütfen içeri girin."

Onu içeriye kadar takip ettim ve kendi kendime, onu kilitli bir kapının ardında yedek tabancasıyla farelerden bahsederken ve babası ve ben dışarıda intiharı düşünürken bırakmasına yardımcı olan çeşitli etkileşimli ilaçlardan sadece bir ay sonra ne kadar iyi görüldüğünü fark ettim.

Sokağın yukarısındaki ve aşağısındaki inşaat projelerinin mahallenin şehir sıçanı nüfusunu rahatsız ettiği ve bir göçe neden olduğu ortaya çıktı. Tess o günün erken saatlerinde üst kattaki dolabında iki kez fare görmüştü. Babasıyla yaptığı kavgadan sonra ve uyuşturucunun da etkisiyle yarı sanrılı bir halde dolabı temizlemeye, bir yığın kraker ve kuş yemi koymaya ve sonra da arkasına yaslanıp vurulmayı beklemeye karar vermişti. Sessizce konuşmakta ısrar etmesinin nedeni buydu. Avlanıyordu.

Tess fareyi vurduktan sonra kulaklarındaki çınlama o kadar yüksekti ki, uzun ve acı dolu anlar boyunca babasının kapıya vurduğunu duymadı. Sonra kapıyı açtı ve neye bu kadar üzüldüğümüzü anlayamamış gibi kan çanağına dönmüş, uyuşturucudan şaşkına dönmüş gözlerle bize baktı.

Tess'i Virginia'daki bir psikiyatri tesisine girmeye ikna etmek birkaç saat sürmüştü, böylece düzgün bir şekilde değerlendirilebilecekti. Ama sonunda kabul etti ve orada bir hafta geçirerek temizlendi ve testlerden geçti. Psikiyatri koğuşuna çoklu hap kokteyli alarak girmiş ve depresyon için tek bir ilaçla çıkmıştı. Doktorlar, unutmaya çalışırken beyninde kalıcı hasar oluşmadığı için şanslı olduğunu söylediler.

"Bira ister misin?" Tess söyledi. "Babam biraz bıraktı." "Varsa su," dedim.

"," dedi ve bana buzdolabından soğuk bir şeyler getirdi.

Bernie Aaliyah'ın en sevdiği sandalyeye oturdum. Tess bana suyum verdiğini, kanepede ayaklarını altına aldı ve şöyle dedi: "Bana yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim Alex. Kendim için tehlikeli olduğumu gören tek kişi sendin."

"Yardım almayı kabul ettiğine sevindim," dedim. "Ben de bu yüzden seni görmeye geldim."

"Tamam mı?"

"Davamı takip ediyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Terapistim bana birkaç ay boyunca medyasız bir diyet yapmamı tavsiye etti."

"Fena fikir değil," dedim ama sonra ona davayla ilgili son gelişmelerden bahsettim; video ve Rawlins'in iddiası da buna dahildi.

üzerinde .

"Ama o tabancaları gördün?"

"Gözlerimi her kapattığımda onları görüyorum," dedim. "Onları hayal etmiş olma ihtimalin var mı?"

Ona kesinlikle hayır demeye başladım ama sonra şöyle dedim: "Bir parçam artık bilmiyor Tess ve bu beni iğrenç bir şey yaptığımdan ve zihnimin bir şekilde bunu silip yerine yaptıklarımı haklı çıkaracak başka bir şey koymasından korkutuyor. Bu mantıklı mı? Sana hiç böyle bir şey oldu mu?"

Başını sallamadan önce yanaklarında acı titreşti. "Her ayrıntıyı hatırlıyorum, ilk atışları, benim ateşe karşılık vermemi ve sonra Phelps'in dadısının apartman kapısının ardındaki feryadını duymamı. Bir saniyesini bile unutamam."

"Diğer parçam da böyle hissediyor."

"O zaman o tabancalar oradaydı ve videolardan çıkarıldı. Sadece bunu kanıtlamanız gerekiyor."

Cep telefonum çaldı ve bir mesaj geldiğini haber verdi. Çıkardım ve Bree'den geldiğini gördüm: Neredesin Alex? Endişeleniyorum.

Eski bir arkadaşla konuşuyorum diye mesaj attım. Yola çıkıyorum.

Tess'e baktım ve "Gitmem gerek. Konuştuğun için teşekkürler." "Bir iyilik diğerini hak eder."

İkimiz de ayağa kalktık ve kapıya doğru yöneldik. Kapıyı açtım ve çıkmadan önce ona dönüp baktım.

"Sormayı unuttum. Nasıl meşgul oluyorsun?"

Tess hüznle gülümsedi ve "Günde iki kez , kitap okuyorum ve beynimde bir sürü ilaç olmadan kendimi nasıl affedeceğimi öğrenmeye çalışıyorum" dedi.

Ertesi sabah saat onda, Johns Hopkins Üniversitesi'nin sahasındaki tribünlerde, şimdi ikinci sınıf öğrencisi olan Damon'la birlikteydim. Jannie'nin son ısınma hareketlerini yapmasını izliyorduk. Karşılaşma için gelirken o kadar sessizdi ki sonunda ona neler olduğunu sordum.

Jannie ilk başta konuşmak istemedi ama sonunda üzgün olduğunu çünkü birisinin çekim videolarını YouTube'a yüklediğini itiraf etti. Sosyal medya öfkeliydi. Kendisine ve çocuklara korkunç yorumlar yapılmıştı.

Bu sadece günü daha da kötüleştirdi. Bir gece önce Bree'ye Rawlins'in videolarla oynanmadığını söylediğini anlattığımda, gözlerinde bir daha asla göremeyeceğime yemin ettiğim bir şey görmüştüm. Şüphe. Açık bir şüphe değil, inanç eksikliği değil, ama anlattığım gibi vurulma olaylarının gerçekleri hakkında şüphe.

"Nasılsın baba?" Damon sordu.

"Jannie'ye odaklanalım," dedim. "Diğer her şeyi düşünmekten bıktım."

"Kızımız nasıl görünüyor?" Ted McDonald düşüncelerimi bölerek sordu.

Onu gördüğüme şaşırmıştım. "Gelemeyeceğini sanıyordum, Koç."

"Dün gece planlarım değişti."

"Jannie biliyor mu?" Damon sordu.

"Yarıştan sonra öğrenecek."

"Yarış planını uygulayıp uygulamadığını gördükten sonra demek istiyorsun," dedim.

"O da var," dedi McDonald. "Claire Mason da dahil olmak üzere saha geçen seferkiyle hemen hemen aynı, dolayısıyla bugün bir nevi sıfırlama yapabiliriz."

"Daha önce önerdiğiniz taktikler mi?"

"Son antrenman sürelerine göre birkaç değişiklik yapacağım," dedi ve cebinden kronometresini çıkardı.

Jannie içteki üçüncü kulvarı çekmişti. Maryland eyalet şampiyonu ve geleceğin Stanford sporcusu Claire Mason beşinci sırada iki açıktaydı.

Jannie'nin Baltimore'a giderken hissettiği hayal kırıklığı ve incinmişlik, yarışı başlatan kişi genç kadınları yerlerine çağırdığında şişelenmiş ve tıkanmış gibi görünüyordu. Kızımız bloklara zıplayarak, kollarını sallayarak ve başını döndürerek gitti, bir yandan da orta mesafeye bakıyordu.

McDonald dürbününü indirdi ve "O iyi." dedi.

Ben de öyle düşünmüştüm. Eski Jannie'ye benziyordu, özellikle de marş motoru "Hazır" dedikten sonra gülümsediğinde.

Tabanca patladığında, kızım bloklardan iyi çıktı, patlayıcıdan çok yumuşak bir güçle. Adımları uzadı, bacakları rahat bir tempo buldu ve ilk düzlüğün sonunda kolları akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Virajı temiz ve kendinden emin bir şekilde koştu, ayak ağrısı belirtisi yoktu.

Arka kulvardan çıkarken Jannie tam olarak bir önceki yarışta olduğu yerdeydi, dördüncü sıradaydı, üçüncü sıradaki kızın omzunun hemen arkasındaydı ve Claire Mason iki vücut genişliği farkla öndeydi. Ama öne geçmek için bir hamle yapmadı. Jannie ikinci virajda ve yakın düzlükte yoluna devam etti.

"Güzel," dedi koçu, o hızla geçerken kronometresini tıklayarak. "Bu sayıyı çok beğendim."

Claire Mason üçüncü dönemeçten çıkarken kaçmaya çalıştı, ancak Jannie de dahil olmak üzere onu takip eden üç atlet eyalet şampiyonunu arka şeritte yakaladı. Son dönemece girerken sıkı bir grup halinde koşuyorlardı.

"Aferin," dedi McDonald dürbününden izleyerek. "Şimdi dört nala eve dön kızım."

Jannie koçunun sözlerini kafasının içinde duymuş gibiydi çünkü koç bu sözleri söyler söylemez yeni bir vites buldu. Üçüncü sıradaki kız geçti ve son virajdan çıkarken ikinci sıradaki sporcunun omzunun hemen arkasındaydı.

Kendimi ; "Hadi, Jannie!" diye bağırmaya başladım.

Damon bağırdı, "Onlara kimin patron olduğunu göster, abla!"

Kızım o anda ayağındaki sakatlıktan beri görmediğim bir şey yaptı. Yürüyüşü daha çok sıçramaya benziyordu ve ikinci sıradaki kızın yanından geçip otuz metre kala Claire Mason'a doğru yaklaştı. Mason geriye doğru bir bakış attı, Jannie'nin geldiğini gördü ve korkuyla koşmaya başladı. Ancak o gün eyalet şampiyonunun davasına katıksız dehşet bile yardımcı olamazdı.

On beş metre kala, Jannie Mason'ı yakaladı. Son çizgide bir vücut genişliği kadar öndeydi.

JANNIE YAVAŞLADI, GÜLDÜ ve kollarını gökyüzüne kaldırdı. Damon tezahürat yaptı. Ben de bağırıp çağırdım ve kendimi günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissettim. Zavallı Claire Mason şoka girmiş görünüyordu; en iyi atletizm programlarından birine giden son sınıf öğrencisiydi ve ayağındaki sakatlık nedeniyle uzun bir aradan sonra yeni dönen bir genç tarafından geçilmişti.

Birkaç dakika sonra Jannie geldiğinde McDonald alkışladı.

"İşte *tam olarak* böyle yapıyorsun," dedi ve ona beşlik çaktı. "Kazanmak güzel. Mason'ı yenmek de öyle. Ama disiplinli ve akıllı bir sporcu olduğun için seninle daha çok gurur duyuyorum."

İşıl işıl parlayan Jannie, "Onlardan uzak durmak işe yaradı. Gerektiğinde depomda çok şey olduğunu hissettim."

McDonald, "Bazen neden bahsettiğimi biliyorum," dedi ve ona göz kırptı. "Anın tadını çıkar. Pazartesi konuşuruz."

"Şimdiden gidiyor musun?" Damon sordu.

"Dallas'a öğlen uçuşu," dedi ve Jannie'ye baktı. "Derhal buz banyosu."

Jannie inledi. "Buz banyosundan nefret ederim."

"Ama ," dedim.

Damon'ı çalışmalarıyla baş başa bıraktıktan sonra, Jannie arabaya binerken ve yolun yarısını eve dönerken heyecandan köpürüyordu. Sonra cep telefonunu kontrol etti ve tekrar sessizleşti.

"Sana zorluk çıkarıyorlar?"

Jannie birkaç dakika cevap vermedi ama sonra şöyle dedi: "Onlar aptal baba. Seni benim tanıdığım gibi tanımıyorlar, bu yüzden sanırım ciddi bir arkadaşlıktan çıkarma ve belki de tüm sosyal medyadan, Snapchat ve Instagram'dan bile bir iki hafta tatil yapma zamanım geldi."

"İki hafta mı? Bir yerde genç kızların akıllı telefonlarını bırakmalarının neredeyse imkansız olduğunu okumuştum."

"Mark Zuckerberg'i uyarın. İlk ben olacağım."

Güldüm. "Aferin sana."

"Davranışlarım için özür dilerim. Sanırım sadece davanın hayatıma ne yaptığını görebiliyordum."

"Ve benim yüzünden acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu ne senin ne de kardeşlerin adil değil."

Bir süre sessizlik içinde yolumuza devam ettik. "Baba?"

Ona baktım ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. "Sorun nedir, tatlım?"

"Seni seviyorum baba ve sana inanıyorum ama aynı zamanda senin için gerçekten korkuyorum."

Boğazımda büyük bir duygu yumağı oluştu. "Ben de seni seviyorum Jannie ve benim için korkma. Her şey yoluna girecek."

Ama DC'ye ve eve yaklaştıkça buna daha az inanmaya başladım.

ALI CROSS, Jannie'nin ön kapıdan girdiğini, sesindeki heyecanı ve ardından Nana Mama'nın sesindeki heyecanı duydu ama bu onu babasının tavan arasındaki ofisindeki masasından kaldırmaya ya da gözlerini babasının üç kişiyi vurduğu YouTube videosunu gösteren bilgisayar ekranından ayırmasına yetmedi.

Ali videoları Facebook'ta duymuş ve o zamana kadar neredeyse yirmi kez izlemişti. İlk oynatma en zoru olmuştu. Babası tetiği çekip Virginia Winslow'u öldürdüğünde geri çekilmiş ve videoyu kapatmıştı. Bu ona Gretchen Lindel'in kaçırılması sırasında münazara öğretmeninin vurulmasını o kadar çok hatırlatmıştı ki neredeyse midesi bulanacaktı.

Kaseti bitirmemeye karar vererek neredeyse tarayıcıyı kapatacaktı. Ama sonra babasının avukatı Bayan Marley'in bir gün önce *Washington Post*'a verdiği demeçte videolarda bir sorun olduğunu, bir şekilde değiştirildiklerini söylediğini hatırladı. Ve insanların YouTube'a gönderdikleri yorumları gördü, çoğu Alex Cross'un çok suçlu olduğunu ve ömür boyu hapis yatmayı ya da daha kötüsünü hak ettiğini söylüyordu.

Ali yazıları okurken ağlama dürtüsüyle savaştı ve kendini videoları sonuna kadar, sonra tekrar tekrar oynatmaya zorladı, kurbanlardan birinin eli her görüldüğünde ekranı dondurdu.

Silah yok. Silah yok. Silah yok.

Ama babası hepsinin silahı olduğunu söylemişti, bu yüzden videoları tekrar tekrar izlemişti. On beşinci ya da on altıncı kez izleyene kadar Ali, kurbanların her biri ortaya çıkmadan önceki anlarda ışığın değiştiğini fark etmemişti; loşlaşıyor ama onları göremeyeceğiniz kadar karanlık olmuyor, sonra da ateş etmeden hemen önce boş ellerini görebileceğiniz şekilde aydınlanıyordu.

Ali videoların o bölümlerine en az üç kez ayrıntılı olarak bakmış ve ışıktaki değişikliğin ne anlama geldiğini bir türlü çözmemişti. Bilgisayarın faresine uzandı ve videoları bir kez daha oynatacaktı ki merdivenlerden birinin çıktığını duydu.

Kalbi hızla çarpan Ali tarayıcıyı kapattı ve babası içeri girdiğinde tarıyormuş gibi yaptığı bir Microsoft Word dosyası ortaya çıktı.

"Anneannem sabahdan beri burada olduğunu söylüyor," dedi.

Ali hâlâ başını kaldırmadan, "Pazartesi günü bir ödevim var,"

dedi. "Gerçekten mi? Konun ne?"

"Sihir," dedi başını kaldırarak. "Harry Houdini büyüğü gibi."

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi," dedi babası. "Nasıl gidiyor?"

Gerçek şu ki Ali ödevini iki gün önce bitirmişti ama "Gayet iyi. Sıkı çalışırsam zamanında bitiririm."

"Aferin sana," dedi babası, küçük ofisi dolduran kutu yığınlarına bakarak. "Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Zamanın yarısında burada hareket edemiyorum."

"Bree kanıt niteliğinde olduğunu ve dokunulmaması gerektiğini söyledi."

"Çok fazla kanıt var," dedi babası, dikkati dağılmış bir halde. "Bütün gün burada kalma. Bir ara bisiklete bin ya da belki birkaç basket atmaya gideriz."

"Bu iyi olur," dedi Ali ve gülümsedi. "Jannie neden bu kadar mutluydu?"

"Yarışını kazandı, Maryland'deki en güçlü kızı yendi."

"Vay canına," dedi Ali. "Ve ayak ağrısı yok

mu?" "Yok," dedi babası ve gitmek için

döndü.

"Baba?" Ali arkasından seslendi. "Sence gerçek büyü var mı? Bir şeyleri gerçekten ortaya çıkarıp yok edebilen insanlar var mı?"

"Hayır," dedi. "Hepsi aldatma, el çabukluğu, duman, ışık ve aynalar."

Ali başını salladı. "Ben de öyle

düşünüyorum." "Öğle yemeği

ister misin?"

"Birazdan aşağı ineceğim," diye söz verdi Ali. Babasının başını eğerek kapıdan çıkışını izledi ve önce ikinci kata, sonra da birinci kata inişini dinledi.

Ali internet tarayıcısını tekrar açmadan önce bir an suçluluk hissetti. Babasına yalan söylemekten ya da ona doğrudan itaatsizlik etmekten hoşlanmıyordu ama birinin videolarda neyin yanlış olduğunu bulması gerekiyordu.

Tekrar Oynat tuşuna bastı ve ileri sarmamaya, hepsini baştan izlemeye karar verdi. Ortadaki kameraya odaklandı, kuzeydeki kameraya, fabrika katının genişliği boyunca geriye bakıyordu ve güneydeki bölmelerin çatısındaki üç spot ışığın altları görünüyordu. Ali ekranı dondurdu ve yakınlaştırdı.

Spot ışıklarının arkasında bir gölge, bir silüet görmeyi ummuştı ama göremedi. Play tuşuna tekrar bastı ve küçük mavi bir ışığın yanıp söndüğünü fark etti. Ve sonra kayboldu.

Ali'nin ortadaki video görüntüsünü o küçük mavi ışıktaki dondurması üç denemesini aldı. Yakınlaştırdı ama ışığın neye bağlı olduğunu anlayamadı. Hayal kırıklığına uğrayınca tekrar Oynat'a bastı. Fabrika odasının uzunluğunu gösteren ve spot ışıklarının duvar resmine doğru yöneldiği üçüncü görüntüye odaklandı.

Spot ışıklarına yakınlaştı ama kimseyi göremedi.

Işıkları kim kullanıyordu? Ve o mavi nokta neredeydi? Ne kadar denese de onu göremedi.

"Ali!" Anneanne merdivenlerden yukarı bağırdı. "Pastırmanı, marulunu ve domatesini aşağıda bekletiyorum."

"Geliyorum nine," diye bağırdı. İzini kaybettirmek için tarayıcının geçmişini temizledi, sonra da web sayfasını kapattı.

Ali ayağa kalktı ve doğru yöneldi, yanından geçtiği kanıt kutularının sadece belli belirsiz farkındaydı. Gerçekten de, o mavi ışığı o kadar dikkatle düşünüyordu ki, kapıya en yakın dosya dolabındaki kutunun üzerinde OTOPSİLER yazdığını fark etmedi bile.

Yan kapımızın çalındığını duyduğumda öğle yemeğini üzereydik. "Kim o şimdi?" Nana Mama homurdandı. "Yine lanet bir gazeteci mi?"

"Eğer öyleyse, gerçek bir polis çağıracağım," dedim sırtarak ve Ali'nin saçlarını okşadım çünkü dalgın görünüyordu.

Tabaklarımı tezgâhın üzerine koydum, yan kapıya geçtim ve kapıyı açtım. Orada sıkıntılı bir Alden Lindel duruyordu.

"Bay Lindel?" Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

"Üzgünüm Dr. Cross," dedi Ali'nin okulundan kaçırılan kızın babası. "Sizin de kendi sorunlarınız olduğunu biliyorum ama başka nereye başvuracağımı bilemedim."

Derin bir nefes aldım ve bodrum kapısını işaret ettim.

Ofisimde, Lindel ceketinin cebine uzandı ve bir poşet içinde başka bir flash bellekle çıktı. "Bu sefer Gretchen'i astılar."

Sandalyeye çöktü, yüzünü ellerinin arasına sakladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Lanet olsun, kızımı astılar ya da öyle görünmesini sağladılar ve internette gösteri için bilet satıyorlar."

Jannie gözümün önüne geldi ve midemin bulandığını hissettim. Yanına gittim, elimi Lindel'in omzuna koydum ve "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum" dedim.

Kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Karım ve ben zar zor konuşuyoruz. Çalışmıyorum. Patronum beni kovmakla tehdit etti. Bazı günler tek düşündüğüm Gretchen oluyor. Ve sonra, sadece bir süreliğine, aklımdan çıkıyor. Biraz dinleniyorum ve sonra posta kutumda buna benzer bir şey çıkıyor. Ne istiyorlar, Dr. Cross? Bunu neden yapıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama doğrudan FBI'a gitmen gerekiyor. Duruşmam nedeniyle döngünün dışında bırakıldım."

Yüzü perişan bir halde bana bakmaya devam etti. "Bana yardım edemez misin?"

"İstiyorum," dedim, karşısına oturdum ve öne doğru eğildim, dirseklerim dizlerimde, ellerim kenetli. "Bay Lindel, kızınızın ve diğer kayıp kadınların bulunmasına en kötü şekilde yardım etmek istiyorum. Gerçekten çok istiyorum. Ama çirkin gerçek şu ki, içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, korkarım size yardımcı olmaktan çok köstek olurum. Umarım anlarsınız, efendim. Şu anda sizin için pek iyi değilim."

Anlamadı, gerçekten anlamadı. Ayağa kalktı, terk edilmiş görünüyordu.

"Sen bizim son şansımızdın," dedi Lindel, yenilmiş bir halde. "Ama duruşmanızda size şans diliyorum."

Kendimi çaresiz hissederek elini sıktım. "Sakın pes etme. Gretchen'ı hayatta tutuyorlar, bu da onu tekrar görme umudun olduğu anlamına geliyor. Ama bu flash bellek gibi şeyleri teslim etmezsen FBI onu bulamaz."

Başını salladı. "Bunu doğruca ofislerine götüreceğim."

Lindel gittiğinde ofisime döndüm ve kanepeye yığıldım. Kendimi kötü hissediyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Rawlins ya da Batra'dan flaşın analizini hızlandırmalarını isteyemezdin. Benim bir katil olduğumu düşünüyorlardı.

Cep telefonum çaldı. Arayan Anita Marley'di.

"Alex," dedi. "Kötü haberlerim var. Yargıç Larch hastanede. Muhtemel felç."

"Ne?" dedim. Şok olmuş bir şekilde söyledim. "Ne zaman?"

"Dün gece GW'ye götürüldü," dedi Marley. "Ona hızlı bir şekilde ilaç verdiler, bu yüzden umutlular ve daha fazla test yapıyorlar."

Başımı salladım, küçük Yargıç Karaçam'ın bankın üzerine öyle bir adım attığını gördüm ki, sanki bir metre boyundaymış ve hayattan daha büyükmüş gibi görünüyordu. Felç mi?

"Ya devam edemezse?" dedim. Anita iç çekti. "Hatalı yargılama olur."

Gözlerimi kapattım. "Ve her türlü karardan aylar önce."

"Teşhisi duymak için bekleyelim."

"Benim de bazı kötü haberlerim var," dedim. "Videolarla . En azından meta verilere göre."

Bir duraklama oldu. "Peki bunu nereden biliyorsunuz?" "FBI'daki iyi konumdaki bir kaynak dün gece söyledi."

Anita tekrar konuştuğunda sinirlenmişti. "Ve beni ya da Naomi'yi uyarmanın akıllıca olacağını düşünmedin mi? On iki, belki de on beş saat kaybettik-"

"Haberler oldukça yıkıcıydı. Sanırım doğru düşünemiyordum."

İçini çekti ve "Deniyorum. FBI'ın size söylediklerine rağmen adamlarım hala o videolar üzerinde çalışıyor. Ve biraz da iyi haberlerim var. Tükürük testleri tamamlandı. Sonuçları doğru yorumladığımdan emin olmak için San Francisco'daki eski bir kimyager arkadaşımı aradım, ama ilginç olduklarını söyleyelim."

"Beni temize çıkarabilirler mi?"

"Videoları suçlayamadığımız göz önüne alındığında, hayır, bu yeterli değil. Ama eğer haklıysam, şansımız yaver giderse, savcılığın elini biraz bulandırabilir, hafifletici sebepler olduğunu gösterebiliriz."

Alnımı yoğurmaya başladım ve "Hafifletici sebepler mi? Bana işlerimi yoluna koymam gerekiyormuş gibi geliyor."

Anita, "Hazırlıklı olmak her zaman daha iyidir," demeden önce uzun bir duraklama oldu.

SONRAKİ YİRMİ DÖRT SAAT hayatımın en kötü zamanlarıydı. Bree eve döndüğünde onu yürüyüşe çıkardım ve Anita'nın söylediklerini anlattım. Uzun süre birbirimize sarıldık.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Bree.

"Bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum." "Kendine acımak yok. Ne yapacağız?"

"Kendine acımak yok, seni, nineyi ve çocukları korumak için harekete geçiyoruz," dedim. "Yapmadığınız bir şey yüzünden hepinizin cezalandırılmasına izin veremem."

Ertesi sabah kiliseden sonra bodrum kattaki ofisime indik, kapıyı kapattık ve hüküm giymem halinde yapılması gerekenlerin bir listesini çıkardık. Kişisel banka hesabımı Bree'ye devretmek. Büyükanne'nin hayırsever vakfını denetlemek için bir kayyum bulmak. Jannie ve Ali için tek tıbbi yetkiyi Bree'ye devretmek. Çocukların üniversite fonları üzerindeki yetkiyi ona devretmek. Anneanneme vasiyetini yerine getirecek kişi olarak hala beni isteyip istemediğini sormak. Hapiste ölürsem Bree'yi vasiyetimi yerine getirecek kişi yap.

"Sanki bir cenaze törenine hazırlanıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi Bree. Ofisimin kapısı çalındı.

"Baba?" Jannie söyledi.

"Meşgulüz tatlım," dedim. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Gözlerimi kapattım. *İnsanlar pazar günlerine inanmayı ne zaman bıraktı?*

"Onlara yarın gelmelerini söyle."

Nana Mama, "Sanırım dışarı çıkmak isteyeceksin" dedi.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak yanına gittim, kapıyı açtım ve Sampson ile altmışlı yaşlarının sonlarında, iri yarı, güçlü kuvvetli bir siyah adam olan babam Peter Drummond'u salonda ayakta dikilirken buldum. Drummond'un sağ gözünün altından başlayıp yanağının büyük bir kısmından çenesine kadar yayılan büyük bir yanık izine bağlı sinir hasarı nedeniyle neredeyse ifadesiz bir yüzü vardı.

"Baba?" Dedim.

Drummond, "Biraz moral desteği vermek için geldim," dedi ve bana sarılıp sırtımı sıvazladı. "John beni National'dan aldı."

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi Nana Mama.

"Bu bir sürpriz," dedim. "Bu... güzel. Alicia da burada mı?"

Drummond, "Rahatsız, ama dualarını gönderdi," dedi.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Nana Mama. "Büyük bir kahvaltı hazırlayacağım."

Daha sonra babam, Bree, Sampson ve ben yürüyüşe çıktık. Babam bir sürü soru sordu. Drummond cinayet hakkında en az bizim kadar çok şey biliyordu ve zor zamanlara dayanma konusunda hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını biliyordu. Otuz iki yıl boyunca Palm Beach County, Florida'da şerif cinayet masasında çalışmıştı. Ondan önce birinci Körfez Savaşı'nda görev yapmış, orada bir petrol kuyusu patlamasına yakalanmış ve yüzü yanmıştı.

Birkaç mil yürüdükten ve onu her konuda bilgilendirdikten sonra, "Durumunun kasvetli göründüğünü biliyorum evlat, ama umudunu kaybetmemelisin. Ben bunun canlı kanıtıyım. Seni, nineni ya da çocuklarını görme umudumu kaybettim ve sonra sen ormanın derinliklerinde Rahip Maya'yı arıyordun. Mucizeler her gün gerçekleşiyor."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," dedi Sampson ve saate baktı. "Gitmem gerekiyor. Billie'ye Redskins maçını onunla birlikte izleyeceğime söz verdim."

"Sarışınlarla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum. "Gretchen Lindel'in son videosundan bir şey çıktı mı? Hani şu asıldığını gösteren?"

Sampson Bree'ye baktı ve sonra başını salladı. "Bunu hiç duymadım. Ama benim açımdan, kafamı duvara vuruyormuşum gibi hissediyorum."

"Peki ya yeni ortak?" "O tuğla duvar."

"John," dedi Bree ama gülümsemesini gizleyemedi. "O kadar da kötü değil."

"Siz öyle diyorsanız, Şef," dedi. Sonra bize bir selam verdi ve uzaklaştı.

Ertesi gün öğleden sonra saat dört buçukta, bir Pazartesi günü, bodrumun kapısı çalındı. Dizüstü bilgisayarımı kapatarak ayağa kalktım, yeni müşteri için mutluydum ve kendi kaderimin ötesinde düşünecek bir şeyim olduğu için minnettardım.

Kapıyı açtığımda otuzlu yaşlarının başında, uzun boylu ve çok çekici bir kadınla karşılaştım. Saçları uzun, gür ve siyahtı; teni moka rengi ve kusursuzdu; egzotik çikolata gözleri genişti ve dış köşeleri yukarı kalkıktı. Dar siyah bir etek, ince topuklu ayakkabılar, şık beyaz bir bluz ve siyah deri ceketinin altına sade bir inci dizisi giymişti. Bir sürü başka mücevher. Alyans yoktu.

"Bayan Cassidy?"

Annie Cassidy zayıf bir şekilde gülümsedi, ceketinin manşetini düzeltti ve "Beni bu kadar kısa sürede görmemiz büyük incelik, Dr. Cross" dedi.

"Peder Fiore'nin her arkadaşına kapımız her zaman açıktır," dedim. "Lütfen içeri gelin."

Kenara çekildim ve merdivenlerden inmeden önce bana belirsizce baktı. Yanımdan geçerken utangaç bir ifadeyle başını kaldırdı ve parfümünün hafif kokusunu bırakarak ofisime doğru ilerledi.

Kapıyı kapattıktan sonra onu kanepemde iPhone'uyla oynarken buldum.

Cassidy, "Zil çalmadığından emin olmaya çalışıyorum," dedi.

"Minnettarım," dedim ve karşısına oturdum.

Telefonu yüzüstü yanındaki masaya bıraktı ve sonra derin bir nefes alıp verdi. "Özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Bilesiniz diye söylüyorum: Burada yargılama yok. Asla. Ve söyleyeceğiniz hiçbir şey bu odadan çıkmayacak."

"Tamam. Form doldurmam gerekiyor mu?"

"Bunu elektronik olarak yapacaksınız. Birlikte çalışıp çalışamayacağımıza karar verdikten sonra size bilgileri vereceğim."

Cassidy bunu düşündü ve "Yeterince makul" dedi.

"Ee," dedim, bir not defteri ve bir kalem alarak. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Tereddüt etti, gözlerini kıstı ve "Siz uyurgezer misiniz, Dr. Cross?" dedi.

"Sorun yaşadığınız bu mu? Eğer öyleyse, sizi mükemmel bir uyku uzmanına yönlendirebilirim."

Cassidy bacak bacak üstüne atar gibi yaptı. "Ben uyurgezer değilim ama acaba siz uyurgezer misiniz diye merak ediyorum, böylece açıklamaya çalışmadan önce sizi anlayabilirim."

Bu tuhaf ve karmaşık bir istek nedeni gibi göründü ama "Çocukluğumdan beri uyurgezer olduğumu sanmıyorum" dedim.

"Ya da evlendiğinizden beri," dedi, başını saygıyla eğerek.

"Korkarım anlayamadım."

"Tabii ki hayır," dedi Cassidy ve gülümsedi. "Uyurgezer."

Sandalyemdeki pozisyonumu yeniden ayarlarken, elimde akli dengesi yerinde olmayan biri olabileceğini düşünüyordum.

Bacaklarını düzeltti ve sonra diğer tarafa doğru çaprazladı. "Açık olmak gerekirse: Ben bir bağımlıyım Dr. Cross ve yardımınıza ihtiyacım var."

"Opioidler mi?" İç çekerek söyledim. "Eğer öyleyse, daha iyileri var-" "Hayır, opioidler değil."

"Sonra ne olacak?"

"Şu eski Robert Palmer şarkısı nasıldı?" Cassidy sordu, gülümsedi ve sonra sessizce şarkı söyledi, "'Yüzleşsen iyi olur, sen aşka bağımlısın."

Mutluluğu kayboldu. "Uzun lafın kısası, benim sorunum bu, Dr. Cross. Ben tam bir aşk bağımlısıyım."

Daha önce de patolojik aşk hikâyeleri duymuş ve karşılaşmıştım, özellikle de karşılıksız arzu ve saplantı cinayet sebebi olduğunda. Ama bir saat içinde Annie Cassidy bana aşk bağımlılarının ve benim gibi sözde uyurgezerlerin az çalışılmış, nadiren tartışılmış dünyasında hızlandırılmış bir kurs verdi.

Cassidy bana kendisinin de tanıdığı aşk bağımlılarının çoğu gibi küçük bir kızken peri masalı prensesi efsanesine kanca, çizgi ve taç satın aldığını söyledi. Cassidy küçükken annesi onu prenses gibi giydirmiş. Cassidy'yi güzellik yarışmalarına soktu. Ve her gece yatmadan önce kızına, prensesi zavallı Külkedisi hayatından çekip çıkarmak ve onu yiğit beyaz atının sırtında sonsuza dek mutlu bir hayata götürmek için Beyaz Atlı Prens'in her zaman ortaya çıktığı masalları .

Dinledikçe, bu hikâyenin Katolik Üniversitesi'ndeki bilgisayar ineğinin sarışın kadınların zihinlerini açıklamak için bana anlattığı prenses hikâyesinin bir varyasyonu olduğunu fark ettim, ama çenemi kapalı tuttum ve açık fikirli olmaya devam ettim.

"Hayatım boyunca sonsuza dek mutlu olmanın hayalini kurdum," dedi Cassidy kanepede arkasına yaslanırken hüzünle. "Kevin hayatıma girdiğinde, NYU'daki son yılımda, onun benim Beyaz Atlı Prens'im olduğundan emindim. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Nefesim kesilmişti. Ayrıca hastaydım. Birlikte olduğumuzda ise elini tutabiliyor, sevgisinin içimde dolaştığını hissedebiliyor ve kalbimdeki her karanlık sırrı ona anlatabiliyordum. Aşık olmak sizin için de böyle bir şey miydi, Dr. Cross?"

Bree'yle ilk günlerimizi, ondan ne kadar etkilendiğimi, ilk öpüşmemizden sonra nefes nefese kalıp dilimin tutulduğunu ve ayrı kaldıktan sonra birlikte olduğumuz için ne kadar coşkulu olduğumuzu düşündüm.

"Evet," dedim. "doyamadık."

"Kabaca iki yıl, değil mi? Sanki dünyada önemli olan başka kimse yokmuş gibi?"

Gülümsedim. "Evet."

"Bunun nedeni, aşık beyninizde kimyasal bir kokteylin karışmasıdır. Önce norepinefrin, sonra serotoninler devreye girer ve size çılgın bir enerji verir. Bu beyninizi kokainle yıkamak gibi bir şey."

"Sanırım bu doğru," dedim.

"Bu duyguya bir kez sahip olduğunuzda bunun için neredeyse her şeyi yaparsınız. Hiçbir aklı başında insanın yapmayacağı çılgınca şeyler yapabilirsiniz. Tahttan feragat etmek gibi. Ya da sırf yeni aşkınızla birlikte olmak için ailenizden, hayatınızdan uzaklaşmak gibi."

Cassidy, Kevin ile böyle tutkulu bir aşk yaşadıklarını söylüyor. Üniversiteden sonra evlendiler ve iki yıl sonra hala romantizmi yaşıyorlardı.

Ancak birlikte geçirdikleri üçüncü yılda Kevin daha uzun saatler çalışmaya başladı ve eve geldiğinde kucagında bilgisayarıyla televizyon karşısında oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Kilo aldı. Ona olan ilgisini kaybetti.

Daha fazla hayal kırıklığına uğradı, çünkü kısmen aşık olmanın kimyasalları amfetaminlerin telaşını taşıırken, uzun süreli aşkın kimyasalları beyni sakinleştiren, bir anlamda yatıştıran hafif bir opioid gibidir.

Cassidy, "Geriye dönüp baktığımda, bu kesinlikle vardı," dedi. "Kendimi sürekli sersemlemiş hissediyordum, uyurgezer gibiydim. Puslu havada bile her şeyi berbat ettiğimi görebiliyordum. Peri masalımdaki beyaz atlı prensle evlenmediğimi fark ettim. Bir kurbağayla evlenmiştim."

Bu Cassidy'yi yıktı. Kendisine vaat edilen mükemmel aşktan ve güzel hayattan daha azına razı olmuş gibi hissediyordu. Kısa bir süre sonra, emlak şirketinde çalışmaya gelen Chet'le tanıştı. Chet yakışıklı ve komikti. Flört ettiler. Onu dinledi. Yeni aşkın kimyasalları beyinde dolaşıyordu.

Cassidy, "Uyandım, yeniden canlandım," dedi. "Ama doğru yaptım."

Prenses miti gelenekleriyle yetiştirilen pek çok kadının kurbağadan ayrılmayı isteyerek, daha sonraki bir tarihte yeniden birleşmeye istekli olabileceklerini ima ettiklerini söyledi. Kurbağayı yıllarca oyalayarak, barışma umutlarını boşa çıkararak, yersiz uzaklaştırma kararları ve yanlış istismar ve ihmal suçlamalarıyla cezalandırırlar.

"Hepsi inat uğruna yapıyor," dedi. "Kendilerini aldatılmış hissediyorlar. Peri masalı gerçek değil, bu yüzden öfkelerini kocalarından çıkarırken bir yandan da aşk kimyasalları alıyorlar.

"Ama ben bunu kesinlikle yapmadım. Kevin Prens C değil diye kurbağaya işkence oyunu oynamadım. Kolayca bir deve dönüşebilirdi, haksız mıyım? Mesele şu ki, Chet'ten bir taahhüt alır almaz, Kevin'in yüzüne sevmek için özgür olmam gerektiğini ve boşanmak istediğini söyledim."

Cassidy yaklaşık iki yıl sonra kimyasal çekimin etkisi geçene kadar Chet'in yanına taşındı. Chet'in kalbindeki yeri kısa süre sonra Steven tarafından dolduruldu. Yirmi altı ay sonra, evliliğinin üzerinden on yıl geçmiş, derin bir uyurgezer olan Carlos'la tanıştı.

"Carlos'u," dedi Cassidy ve kıkırdadı. "Hem de büyük bir şekilde."

Saate bir göz attım. "Saatimiz dolmak üzere ama kısa bir sorum var."

Cassidy, "Tamam," dedi.

"Seanslarımızdan ne istiyorsun? Eğer devam edersek yani."

İçini çekti, tavanı inceledi ve "Carlos'la on sekiz aydır birlikteyim. Çok dürüst bir adam. Benim için karısından boşandı ve ben onu gerçekten seviyorum. Sadece bu da değil, ondan gerçekten hoşlanıyorum. O benim en iyi arkadaşım. Ama biliyorum ki

Altı ay, bir yıl sonra dışarıda ne olacak ve ben... Sanırım nasıl uyurgezer olunacağını ve sonsuza kadar biriyle kalınacağını öğrenmek istiyorum."

Gülümsedim. "Bu iyi bir hedef." "Bir dahaki sefere konuşabileceğimiz bir şey mi?" "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Cassidy iPhone'unu masadan aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Dr. Cross." " ederim. Formlarımı göndermek için bir e-posta adresine ihtiyacım olacak." "Oh," dedi, kaşları çatılmıştı. "Geçen hafta bir bilgisayar virüsü kaptım.

Hafta sonu ve e-postalarım arasında gidip geliyorum. Bu akşam Gmail'de yeni bir hesap açıyorum. Sana ping atabilir miyim?"

"Bu işe yarar."

"Tüm bunları anladığınız için teşekkür ederim." "Benim işim bu."

"Ve bunu iyi yapıyorsun," dedi. Belirsizce gülümsedi ve gitti.

Orada birkaç dakika durdum, Bree ve benim uyurgezer olup olmadığımızı merak ettim, sonra eğer öyleyse, yarı bilinçli evlilik mutluluğumdan çok daha mutlu olduğuma karar verdim.

Topladığım ve poşetlediğim yaprakları almak için dışarı çıkmam gerektiğini hatırlayarak dışarı çıktım. Işık azalıyordu. Çiseliyordu. Yaprak torbalarını aldım, evin etrafında taşıdım ve kaldırıma koydum.

Sokağın aşağısına baktığımda Cassidy'nin siyah bir Nissan Pathfinder'a bindiğini gördüm. Arabayı Carlos'un kullanıp kullanmadığını merak ederek o tarafa doğru birkaç metre yürüdüm ve Pathfinder farları kapalı bir şekilde yaklaştığında bir istinat duvarının yanında derin bir gölge içindeydim.

Pathfinder bir sokak lambasının altından geçene kadar karanlık bir şekilden ibaret olan Cassidy'nin yan oturmuş, sürücüye dönük silüetini görebiliyordum. Bir an için ön camdan yüzü net bir şekilde göründü.

beni durdurdu. Kafam karışmıştı.

Annie Cassidy'nin Alden Lindel ile ne işi vardı?

GRETCHEN LINDEL'İN BABASI ona beynin vücudun en güçlü ya da en kırılgan kısmı olabileceğini söylerdi.

"Bu senin seçimin Gretch," demişti, sapıkların sapkın dünyasına esir düşmeden kısa bir süre önce.

Kontrplak hücreesindeki pis yatağında yatarken, bileğindeki kelepçenin daha fazla tahriş etmemesi için sol bacağına tutan on yedi yaşındaki genç kız, zihnini güçlü tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Buradan çıkacağım, Gretchen kendine sürekli bunu söylüyordu. Sadece bu şansı elde edecek kadar uzun süre hayatta kalmalıyım. Babam gibi olacağım. Yaptıkları hiçbir şey beni incitmiyor. Beni daha güçlü kılıyor. Bu beni sadece daha güçlü yapar.

Ama onun için geldiklerinden bu yana birkaç gün geçmişti. Saatler süren sessizlik zihninde her türlü karanlık sesi yaratmıştı.

Şüphe Gretchen'in üzerine çöktü ve orada, kutunun içinde öleceğini fısıldadı. Korku midesine doğru ilerledi ve bu gerçekleşmeden önce onu tekrar alacaklarını söyledi. Kendine acıma duygusu kafasını ve kalbini sardı, ona yenildiğini söyledi.

Ama Gretchen ne zaman umutsuzluk seslerinin düşüncelerini kontrol altına aldığını fark etse, babasını ve onun katlandığı her şeyi düşünür ve cesaretlenirdi.

Hayatta kalacağım. Bana zarar veremezler. Bu sadece beni-

Ölü sürgüler döndü. Bunun bir yemek mi yoksa onların sapkın oyunlarından biri mi olduğunu bilmeden gözlerini kapattı. Eğer bu bir oyunsa, artık ağlamayacaktı. Korkmaktan bıkmıştı. Onun korkusundan besleniyor gibiydiler ve kapı açıldığında onlara hiçbir şey vermemeye yemin etti.

Siyahlı iri yarı otomatik bir AR tüfeği taşıyarak geldi. Babasında da bunun gibi bir tane vardı.

"Vakit geldi Gretchen," dedi paintball maskesinin arkasından. "Burada işimiz bitti. Şimdi temizlik zamanı."

Gretchen hiçbir şey söylemedi, sanki artık hiçbir önemi yokmuş gibi, sanki artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi ona baktı.

Babam gibi ol, diye düşündü adam ayak bileğindeki kelepçeyle uğraşırken.

Tanrı aşkına, babam gibi ol.

Pathfinder'ı kullanan Gretchen Lindel'in babası mıydı?

Kendimi yanıldığıma ikna etmeye çalışıyordum ama gözlerimi her kapattığımda Alden Lindel'i net bir şekilde görüyordum. Ama neden? Ve nasıl?

Annie Cassidy randevu ayarlamak için aradığında, kendisini Peder Fiore'nin yönlendirdiğini söylemişti, değil mi? Şimdi düşündüm de, aslında onun adını kullanmamıştı. Numaramı "ortak bir arkadaşan, zorlu sorunları olan bir rahipten" aldığını söylemişti.

Peki ya Lindel? Benimle doğrudan temasa geçmişti. Hatırladığım kadarıyla bir referans yok.

Birbirini tanıyan iki kişinin ofisime gelip bana bundan hiç bahsetmeme olasılığı neydi?

Gretchen Lindel'in annesi Eliza'yı ve kızının kaçırılmasından sonraki günlerde ne kadar perişan olduğunu düşündüm. Kocasıyla ayrılmalarının sebebi Annie Cassidy miydi? Sevgilileri için sahte isimler mi kullanmıştı? Alden Lindel aslında Carlos muydu?

İçeri girdim, büyükanneme dışarı çıkacağımı söyledim ve arabanın anahtarlarını aldım. Arabayı Cabin John'un batısındaki bir yerleşim bölgesine sürdüğümde

Park yolu, zifiri karanlıktı ve yağmur durmuştu. Aradığım adresi buldum ve arabayı caddenin karşısında, büyük bir çiçek tarhı uykuya dalmış, kırma çakıllı bir araba yolu ve bronz bir Volvo steysin arabası olan tuğla yüzlü bir Colonial'ın karşısına park ettim. Ön kapıyı çevreleyen dar pencerelerde ışıklar parlıyordu.

Dışarı çıktım, ıslak yaprakların kokusunu aldım ve eve doğru ilerlemeye başladım, gece vakti habersiz gelen yalnız bir adam olarak nasıl karşılanacağımı merak ediyordum. Cep telefonum çaldı. Görmezden geldim, sahanlığa tırmandım ve zili çaldım.

Bir köpek havlamaya başladı. Küçük bir Jack Russell teriyeri kısa süre sonra sağ alt pencerenin diğer tarafında zıplıyor ve havlayarak alarm veriyordu.

"Tinker!" dedi bir kadın. "Geri çekil, kızım!"

Köpek havlamaya devam etti ve kadın onu tutup kucağına aldığı anda protesto edercesine havladı. Pencereden dışarıya, gözleri kamaşarak bana baktı. Üzerinden paçavra gibi sarkan yorgunluk ve umutsuzluğa rağmen onu tanıdım.

"Bayan Lindel?" Dedim. "Eliza?"

Kucağındaki teriyer dişlerini gösterdi.

"Eğer muhabirseniz, lütfen gidin, duruma yardımcı olmuyorsunuz. Burada kimse duruma yardımcı olmuyor."

"Ben muhabir değilim," dedim. "Benim adım Alex Cross. Ben bir ... oğlum Ali, Gretchen ile birlikte Latin okuluna gidiyor."

Eliza kapıyı açmadan önce uzun bir süre beni inceledi. Köpek küçük bir şeytan gibi hırladı.

"Sus ," dedi Eliza ve köpek sakinleşti ama gözlerini benden ayırmadı.

Kayıp kızın annesi otuzlu yaşların ortasıındaydı ama bol eşofman altı, Birkenstock sandaletleri ve George Mason Üniversitesi tişörtüyle daha yaşlı görünüyordu. Saçları dağınıktı ve köklerine kadar ağarmıştı. Gözleri kan çanağı gibiydi, romatizmalıdı.

"Alex Cross," dedi. "Sen şu cinayetden yargılanan polissin."

"Suçsuzum."

"On bir kişiyi öldürdüğünü okudum."

"Görevim gereği, bu doğru."

"Daha önce kaçırılan kızları bulduğunuzu da okudum."

"Bu da doğru. Bugün savunma ekibimin bir parçası olan yeğenim de dahil. Bir kaçırma olayından sonra hayat devam *edebilir*, Bayan Lindel."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Kısmen. İçeri gelebilir miyim?"

Tereddüt etti, sonra yüzünü köpeğinin yüzüne yapıştırdı. "Şimdi uslu dur, Tinker, duydu mu?"

Tinker onun yanağını yaladı. Eliza köpeği yere bıraktı. Eliza kenara çekilip ben içeri girdiğimde Jack Russell bana baktı. Onun yanından geçip bir zamanlar resimlerin asılı olduğu kancalarla kaplı orta salona girdiğimde cin ve sigara kokusu aldım.

"Oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordum. "Mutfakta. Hemen ileride."

Koridorda beni takip ederek açık bir kapıdan kirli bulaşıkların lavaboda yığılı olduğu, gazetelerin ve açılmamış mektupların masayı kapladığı ve reçete şişelerinin kitaplığın iki rafını kapladığı kirli beyaz bir mutfağa girdi. Antiseptik bir şeyin kokusunu aldım ve boğuk sesler duyduğumu sandım.

"?" Dedim.

Eliza bir tutam saçını geriye itti. "Nasıl gibi görünüyor?" "Sormadan edemeyeceğim, koridordaki resimler?"

Bana baktı. Alt dudağı titriyordu. "Artık Gretchen'a bakmaya dayanamıyordum. Oradan her geçtiğimde beni mahvediyordu."

"Stres dayanılmaz olmalı." "Yarısını bile bilmiyorsun." "Kocanız mı?"

Sertleşti. "Alden? Alden, Alden'dır. Mücadeleci biri. Asla umudunu kaybetmez.

Asla ölmem."

"Ben eğitimli bir klinik psikoloğum. Size söyledi mi bilmiyorum ama terapi için benimle görüşüyor."

Kollarını kavuşturdu ve beni şüpheyile inceledi. "Hayır, hiçbir şey söylemedi."

"İki seans."

"Gerçekten mi? Bana söylemesi gerekirdi. Neden gidip ona neden söylemediğini sormuyoruz?"

Nabzım hızlandı. "O burada mı? Az önce onu Capitol Hill'e doğru giderken gördüm. Şehirde bir gece geçirecekmiş gibi görünüyordu. Başka bir kadınla."

"Başka bir kadın mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Bahse girerim ucuz parfüm kokuyordu, değil mi?"

"Yeterince yaklaşmadım."

"Artık yapabilirsin," dedi ve mutfığın uzak ucundaki bir kapıyı işaret etti. "Alden hemen şurada, *Game of Thrones* izliyor. Hadi gidip onunla konuşalım. İşleri açıklığa kavuşturalım."

"Hadi yapalım şunu," dedim. Mutfığı geçtim ve kapıdan içeri girdim.

Hastane odası gibi düzenlenmiş bir alana adım attığımda antiseptik kokulardan oluşan bir DALGA bana çarptı.

Sağımda raflar tıbbi ekipman, malzeme ve temiz çarşaflarla doluydu. Hemen solumda uzun yeşil bir oksijen tüpü ve arkası kaldırılmış bir hastane yatağına uzanan bir hortum vardı.

Tankın ötesinde bir dizi elektronik monitör, karşı duvara monte büyük ekrana bağlı bir hoparlör sisteminden gelen seslerin üzerine bip bip sesler çıkarıyordu. Ekranın sağ alt köşesindeki bir etikete göre *Game of Thrones*'un 3. sezon 4. bölümü gösteriliyordu.

Odaya doğru birkaç adım daha attım ve yatakta bir adam gördüm. Bana fizikçi Stephen Hawking'i hatırlattı, zayıf, eğilmiş ve hastalıktan . Bir burun kanülünden oksijen soluyor, sağ tarafına yatıyor, gözlük takıyor ve dikkatle ekranı izliyordu, orada olduğumuzdan haberi yokmuş gibi görünüyordu.

"Beni görmeye gelen Alden Lindel bu değil," dedim. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Eliza.

"Neden kontrol etmediğimi bilmiyorum."

"Neden yapasınız ki? Al'ın zorlukları konusunda gizliyiz çünkü o böyle istiyor. Son evre ALS hastası olduğunu nereden bilebilirdiniz?"

"Sanırım," dedim ve Alden Lindel kılığına girmiş olan adamın bana Gretchen Lindel'in sahte infazlarını gösteren flash bellekleri getirdiğini fark edene kadar şaşkınlık içindeydim.

Kimse o sürücüleri ona göndermemişti. Killingblondechicks4fun'ın bir parçasıydı. Aşk bağımlısı da öyleydi.

Tinker yanımdan fırladı ve kuyruğunu sallayarak yatağın üzerine atladı. "E-liza," dedi elektronik bir ses.

Onun yanına gitmeden önce bana gülümsedi. "Tam burada, Al." "Sonraki mi?"

"Daha bunu bile bitirmedin, bir sonraki de sırada," dedi bana bakarak. "Bu gösteriyi çok seviyor."

"S-mart cücesi," dedi. "B-oobs."

"Evet, Tyrion ve bir sürü meme," dedi kesin bir ifadeyle. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum, Al. Bizim için Gretchen'ı bulmaya çalışıyor."

Kocasının yatağının yanına geldim. Nefes almakta zorlanan kayıp sarışın kızın gerçek babası gözlerini bana doğru çevirdi.

"Ben Alex Cross, efendim," dedim.

Yatağın üzerinde, yanında dijital bir tablet vardı. Gözlerini ve on bir ya da on iki kez, belki daha fazla kırptırdı.

Tablet birkaç saniye sonra "Seni tanıyorum,"

dedi. "Vay canına," dedim. "Bu nasıl çalışıyor?"

Eliza, "Tablet, klavye düzenini gösteren ekranda nereye baktığını tespit etmek için üçgenleme yapan üç kamera lensi ile üretildi. Klavyedeki bir harfe bakıyor ve göz kırptıyor. İki kez göz kırptığında, kelime ile işi bitiyor. Üç kez göz kırptınca ses geliyor."

"Bu inanılmaz."

"Bence de öyle."

Tabletin sesi, "Bana sorarsan alçak." dedi.

Lindel yine bana bakıyordu ve ben de sempatiyle başımı salladım.

Tablete baktı. Birkaç saniye sonra ses, "Gretch'im nerede?" dedi.

Ofisime gelen sahte Alden Lindel ve Annie Cassidy'yi düşünerek, "Düşündüğümüzden daha yakın olabilir. Sürüş mesafesinde."

Kayıp kızın babası tablete baktı. Sentezlenmiş sesi "Onun için ağlayamıyorum bile" dedi.

Eliza'nın eli dudaklarına gitti. "Bu doğru. Gözyaşı kanalları . Her iki saatte bir damla damlatmamız gerekiyor."

Kocası, ses "Zamanım yaklaştı Cross. Son dileğim Gretch'imi tekrar görmek. Son bir kez."

Bana doğru baktı. Vücudu ve yüzü neredeyse donmuş olsa da gözlerindeki umutsuz umudu görebiliyordum.

"Elimden geleni yapacağım, Al," dedim. "Sadece ."

Eliza Lindel'e cep telefonu numaramı verdim, ona ve kocasına veda ettim ve kendimi aşığılanmış hissederek evden ayrıldım.

Bir gün önce, cinayet davamdaki kanıtların ağırlığı bana karşı bu kadar yığılmışken, hayatın bana oldukça adaletsiz davrandığını düşünüyordum. Ama burada gerçek Alden Lindel'in hayatı, onu her seferinde felçli bir kasla öldüren bir hastalık tarafından elinden alınıyordu. Ve ona bakan ve kayıp kızları için endişelenen cesur karısı vardı.

Sonuç olarak, edecek bir şeyim yoktu.

Arabaya bindim ve hayatımdaki nimetler için Tanrı'ya ve evrene şükrettim: eşim, ailem, evim, sağlığım, arkadaşlarım, ben-

Cep telefonum çaldı. Arayan Anita Marley'di.

"Yargıç Larch geçici bir iskemik atak geçirdi," dedi. "Felç değil."

"Hey, bu iyi haber."

"Öyle," dedi. "Yargıç Larch'ı severim. Hem de çok. Kâtibi yarından sonraki gün tekrar oturumda olacağımızı söylüyor."

"Daha da iyi."

"Hâlâ silahlarla ilgili hikâyene sadık mısın?" "Evet.

Sana onları gördüğümü söylüyorum."

"Analistlerim FBI ile aynı fikirde. Üzerinde oynama yapıldığına dair bir kanıt yok. Ancak telefonların aylardır fabrikada olduğu gerçeğine dayanarak bazı makul şüpheler yaratmaya çalışacağız."

Bir yarayacağına ikna olmamıştım. Daha sonra, Beşinci Cadde'ye dönerken, telefonum tekrar çaldı.

Sampson, "Yarın işin var mı?" diye sordu.

"Çarşambaya kadar duruşma yok."

"Bree'ye söyle, kafanı dağıtman için seni Pennsylvania'ya balık tutmaya götüreceğim. Seni beşte alırım."

Bir sonbahar şafağının soğuk gri ışığında, yapraksız meşe ağaçlarının gövdelerinin etrafında ve dallarının arasında dönen sisi izledim. Meşe palamudu kümeleri hâlâ bazılarının üzerinde duruyordu ama çok daha fazlası ormanın zeminini kirletiyordu. Bir derenin uzaktan gelen sesi ve düşen meşe ağacının düzensiz pıtırtiları dışında ortalık sessizdi.

"Alex?" Sampson arkamdan seslendi. "Sonunda çalıştırabildim."

Döndüğümde onu Grand Cherokee'sinin kaputunun üzerindeki iPad'e bakarken buldum. Elimde ikinci büyük fincan fast-food kahvem olduğu halde yanına gittim ve uydu bağlantısı olan iPad'e baktım.

Sampson Google Earth uygulamasını açmıştı. Bize Williamsport, Pennsylvania'nın kırk mil kuzeybatısında, birkaç derenin birleşerek bulunduğu yerden yaklaşık üç mil uzakta bir alabalık deresi oluşturduğu kırsal bir alanın kuşbakışı görüntüsünü verdi. Dere, asfaltsız bir köy yoluna bitişik elli dönümlük bir arazinin yanından geçiyordu. İki şeritli uzun bir araba yolu, yoldan çayırıları geçerek iki sırt arasındaki büyük bir oyuyu koruyan bir dizi olgun çam ağacına kadar uzanıyordu.

Mütevazı bir çiftlik evi, çukurun dibindeki bir açıklıkta oturuyordu. Evden daha büyük bir ahır, beş baraka ve daha küçük yapılar vardı. Ahırın arka tarafını büyük bir bahçe çevreliyordu. Bahçenin yanında büyük bir uydu anteni duruyordu.

Çanağa dokundum. "Buna mı kilitleniyorlar?"

Sampson başıyla onayladı. "Büyük bant genişliği geliyor ve gidiyor. Mülkte çok fazla elektrik kullanılıyor. Ve Killingblondechicks'e yapılan son yüklemelerin çoğu belli ki o uydu anteni üzerinden gelmiş. IP adresi elimizde."

"Garip görünüyor," dedim. "Krazy Kat Rawlins o web sitesine baktığında, sarışınların videolarının çoğunun nereden geldiğini söyleyemedi çünkü soğan yönlendiriciler kullanıyorlardı. Ve adamlarımız onları takip edebildi mi?"

Sampson, "Belki de onları yapan çocuklar tembelleşti," dedi. "Olur böyle şeyler."

"Buralardaki orman Gretchen Lindel ve Delilah Franks'in videolarındaki ormana benziyor," dedim. "Ağaçların arasında koşan sarışınlar mı?"

"Hatırlıyorum," dedi Sampson. "Ve lezbiyen kızlar buranın altmış mil kadar doğusunda kayboldular. Hepsi o evde ya da ek binaların herhangi birinde olabilir."

"Keşke arama emrini alsaydın."

"Yargıç henüz yeterli kanıt olmadığını söyledi. Bu yüzden sen buradasın ve Fox yok. Dediğim gibi, balığa gidiyoruz."

Arabaya geri bindik. Sampson'la tekrar ön koltukta oturmak iyi hissettiriyordu. Dünyam bir önceki akşam Lindel'lerden ayrılırken olduğundan daha iyi görünüyordu.

iPad uygulamasını Google Maps'e çevirdim ve arazinin etrafındaki toprak yollardan oluşan labirentte gezinmek için kullandım. Bir yerlerde, Carter Flint adında yirmi yedi yaşında birine ait bir bilgisayar vardı. Uydu görüntüsünde Flint'in bahçesinde altı ya da yedi araç vardı.

Ancak çamların arasından geçip çukurun içine doğru ilerlerken sadece iki tane gördük: soluk kırmızı bir Ford Ranger pikap ve yaylara ihtiyacı varmış gibi görünen eski bir Toyota Corolla, her ikisi de burunlarını çiftlik evinin altındaki bir sete doğru çevirmişlerdi.

Sampson arkalarına yanlamasına park ederek hızlı bir çıkış yapmaya çalışan herkesi engelledi. Dışarı çıktık. Sis, çukurun üstündeki sırtlardan kalkıyordu. Direkli ahırın ötesinde bir köpek havlıyordu. Daha yakından bir koyunun havlamasını ve bir ya da iki domuzun ciyaklamasını duydum.

Yıkık dökük tuğladan bir geçide çıktık ve ön kapıyı çaldık. Cevap yoktu. İçeriden ses gelmedi. Sampson kapıyı tekrar çaldı ve sağ tarafımdaki pencereden bir kıpırtı yakaladığımı sandım. Ama yine cevap yoktu.

"Etrafa bir göz atalım," dedim. "Belki ahırdadır."

Avluyu geçip ahıra yaklaştıkça hayvan sesleri daha yüksek, daha çılgınca çıkmaya başladı; köpek havlıyor, koyun ötüyor ve domuz ciyaklıyordu. Bir yan kapıya vurdum, sonra tokmağı denedim. Döndü. Kapıyı iterek açtım. İç tokmağa asılı çanlar şingirdadı.

Domuz daha da yüksek bir sesle ciyaklamaya başladı. Koyun dehşet içinde bağırdı. Köpek de öyle; çaresiz bir sesle ağlıyor ve havlıyordu.

İçeri girdik ve uzun, kapsamlı ve dehşet dolu bir bakışla kavernöz alanı inceledik.

"," dedi Sampson. "Bu doğru değil."

DOMUZ kırk kilo civarındaydı. Alçak bir tel kafesin içindeydi ve omurgasının uzunluğu boyunca iki inç genişliğinde bir deri şeridi yoktu; açıkça korkunç bir acı çekiyordu.

Domuzun yanındaki ağılda bir kuzu vardı. Üç bacağı kırılmıştı ve acı içinde çırpınıyordu.

Beagle cinsi köpek keskin olmayan bir cisimle dövülmüştü. Defalarca ayağa kalkmaya çalışmış ama düşmeye ve yardım için bağırmaya devam etmiş.

Tripodlar üzerindeki üç GoPro kamera kafeslere doğrultulmuştu. Kafeslerin ötesinde, yan duvar boyunca uzanan uzun bir çalışma tezgahı vardı. Üzerinde düzinelerce grotesk tahnit parçası, işkence görmüş halleriyle doldurulmuş hayvanlar vardı.

Bankın arkasında, direkli ahırın arka sürgülü kapısı büyük bahçeye açılıyordu. Otuz, belki de kırk yaratık daha -küçük köpekler ve kediler, kokarcalar ve opossumlar gibi vahşi şeyler, hatta bir baykuş- acılarını koruyacak pozisyonlarda doldurulmuş ve bahçeye düzgün küçük sıralar halinde yerleştirilmişti. Birkaçına oyuncak bebek kıyafetleri giydirilmişti, bu da durumu daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

Sampson, "Yerel halkı çağırmamız gerekiyor," dedi.

Ben cevap veremeden bahçeye açılan kapıda kulaklık takan bir adam belirdi. Kemik kadar zayıf, ressam pantolonu ve yeşil bir kazak giymiş olan bu adamın teni bir balık karnı kadar soluk, gözleri pembemsi ve saçları kar rengindeydi.

Ahıra iki adım kala, ağıllarındaki yaralı hayvanlara gülümserken kapının yanında bizi fark etti. Kulaklıklarını çıkardı.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Polis," dedi Sampson, rozetini kaldırarak. "Siz Carter Flint misiniz?"

John'un rozetinden acı çeken hayvanlara bakarken Flint'i bir an için şok kilitledi. Sonra döndü ve ahırın kapısından dışarı uçtu.

Peşinden koştum. Yetki alanım yoktu. Teknik olarak polis bile değildim ama gördüklerimden sonra bunu yapan sadistin kaçmasına izin veremezdim.

Sampson da öyle; ahırdan bahçeye çıkarken sol omzumdan . Flint şaşırtıcı derecede hızlı ve çevikti. Çoktan bahçenin sınırlarını aşmış ve diğer iki müştemilatın arkasından yüz elli metre ötedeki bir sırtın dibindeki kuzey ağaç hattına doğru koşuyordu.

Sampson, "Eğer o ormana girerse onu kaybederiz," diye .

Dişlerimi sıktım ve çimenlere varana kadar doldurulmuş hayvanların arasında dans ettim, sonra kendime Jannie gibi olmamı söyledim - rahatla ve koş. Otuz metre boyunca

Onu yakalayacağıma inanıyordum ama Flint daha gençti ve ilerleme şekline bakılırsa benden çok daha formdaydı.

Ama beni geçip giden Sampson'dan daha formda değil.

Flint ormana kırk metre kala uzun, karışık otlara çarptı. Bu onu yavaşlattı. Ama uzun bacaklarıyla sadistin peşinden sıçrayan John'u yavaşlatmadı. Flint aresizlik içinde arkasına baktı ve sonra ormana doğru hamle yaptı.

Sampson otların arasındaki bir tümseğe koştı ve peşinden daldı.

SAMPSON'IN OMUZZLARI ve iki yüz yirmi kilosu Flint'in bacaklarının arkasına girerek onu derin ıslak çimenlerin üzerinde dümdüz etti. John sadistin üzerine çıkıp omuzlarını sabitlerken nefes nefese koştum.

"Dizim." Flint inledi. "Bir şey kırıldı. Ve kaburgalarım kırıldı." Sampson fermuarlı kelepçeleri çıkardı ve Flint'in kollarını kavradı, Bu da başka bir ulumaya neden oldu.

"Kaburgalarım!"

"Kaburgalarının canı cehenneme," dedi Sampson. "Dizinin de canı cehenneme. Ön dişlerini kırmadığım için şanslısın."

Sampson'ın kalkmasına yardım ettim ve Flint'i ayağa kaldırdım. Sol bacağı büküldü ve inlemeye başladı.

"Elimde değil dostum. Zihinsel bir hastalığım var. Durmaya çalıştım. Yaptım, ama-" Sampson, "Bunu bir yargıca saklayın," dedi.

"Sarışın kadınlar nerede?" Dedim. "Hangi bina?"

İlk başta tepki vermedi. Sonra kafası karıştı. "Hangi sarışın kadınlar?" "Şu filmlerini ," dedi Sampson. "Sahte infazlar.

Killingblondechicks sitesine yükledim."

"Hayır," dedi. "O sitede bazı ücretsiz videolar izledim ama bu ben değilim."

Sampson, "Son zamanlarda yüklenen tüm videolar sizin IP adresinizden geliyor," dedi.

Flint başını salladı. "O siteye hiç başvurmadım. Asla. Hayvan siteleri için hayvanlar yapıyorum. İnsanlar için değil. İnsanları asla yapmam."

"Ahırınızı gördükten sonra bunu bir de jüriye anlatmayı deneyin," dedim.

"Doğruyu söylüyorum," dedi. "Belki yaptıklarım ve kim olduğum için cezayı hak ediyorum. Ama eğer o sarışın videolar benim IP adresim üzerinden geldiyse, biri bilgisayarımı hacklemiş ve ele geçirmiş demektir! Bana komplo kuruluyor!"

Dördüncü Bölüm

ALEX CROSS'U SAVUNMAK İÇİN

Hava kararmadan kısa bir süre önce Sampson beni evimin arkasından geçen sokağın girişine bıraktı. Duruşmam sabah tekrar başlayacağı için evimin önünde daha fazla gazeteci olması kaçınılmazdı.

Biz ayrıldığımızda Carter Flint'in yolunun dibinde başka gazeteciler de toplanmıştı. Sampson yerel şerifi arayıp bir vatandaşı tutukladığımızı söyledikten sonra, kızların aranmasına yardım etmeden önce Flint'in gözaltına alınmasını ve üç hayvanın merhametli bir şekilde ötenazi edilmesini bekledik. Flint'i yıllarca parmaklıklar ardında ya da bir psikiyatri kurumunda tutmaya yetecek kadar rahatsız edici kanıt bulmuştuk ama Gretchen Lindel, Delilah Franks ya da diğer dört kayıp kadının izine rastlamamıştık.

Karanlıktan memnun bir şekilde bahçemizin arka kapısını kullandım ve yan kapıdan içeri girdim. Babam ve Jannie onun Hopkins'teki yarışının kasetini izliyorlardı. Bree mutfakta Nana Mama ile birlikteydi.

"Balık tutmak nasıldı?" dedi babam.

Ben cevap veremeden Bree küstahça seslendi: "Evet, balıkçılık *nasıldı*?"

Babama üzgün bir bakış attım ve mutfığa doğru yürüdüm. "Biliyor musun?"

Kollarını kavuşturdu. "Her şeyi biliyorum. Oraya çıkıp öylece içeri dalmakla ne düşünüyordun?"

"Bu John'un kendi zamanındaki çağrısıydı. Ben sadece peşine takıldım." Gerçekten mutlu değildi. "Bana karşı dürüst olacağını söylemiştin."

Sesimi alçaltıp, "Sana karşı dürüst müyüm?" dedim. Tamam, kötüydü. Hayatımda gördüğüm en kötü hayvan zulmüydü. Kendimi ürkütücü bir kavanozun içine batırılmış gibi hissediyorum ama daha fazla hayvanın o pislik tarafından işkence görmesini engelledik."

Bree , gözleri benimkileri aradı ve sonra ellerini havaya kaldırdı. "Git bir duş al."

Anneanne ocaktan dönerek, "Akşam yemeği yarım saat sonra," dedi.

"Güzel kokuyor. Ne var?"

"Bu bir sır."

"Hemen aşağıya döneceğim," dedim. Bree'nin soğuk omzuna doğru eğildim ve onu yanağından öptüm.

Odadan çıkarken büyükannem arkamdan, "Koridordaki masada senin için bir şey var, Alex," diye seslendi.

Ön koridorda Dr. Cross'a gönderilmiş küçük bir ABD Posta Servisi postası gördüm. İade adresi yok. Açtığımda aynı türden bir flash bellek buldum.

sahte Alden Lindel'in bana gösterdiği. Plastik bir kılıfın içindeydi. "Bunu görmek isteyebilirsin," dedim zarfı Bree'ye doğru sallayarak.

Bodrum katındaki ofisime indik. Bree lateks eldivenlerini giydi ve sürücüyü fişe taktı. Birkaç dakika sonra bir QuickTime uygulaması açıldı ve yırtık pırtık beyaz bir gecelik giymiş, elleri kelepçeli, yalınayak bir kadının düşük ışıktaki çekilmiş videosunu gösterdi. Başında beyaz bir kukuleta vardı ve ayakkabılarından kukuletasına kadar siyah giyinmiş iki adam tarafından yosunlu bir taş duvara götürülüyordu.

Duvara ulaştıklarında, adamlardan biri onu döndürdü. Diğeri kapüşonu çekip çıkardı ve ağzı tıkalı sarışın bir genç ortaya çıktı.

Midem bulandı, "Gretchen Lindel" dedim.

Ağzı kapattılar. Kamera Gretchen'dan yaklaşık elli adım ötedeki üç adamı göstermek için geri çekildi. Hepsi kapüşonluydu, hepsi siyah giyinmişti ve hepsi de silahlı tüfek taşıyordu.

"Hazır," dedi kameraman.

Üç adam tüfeklerini omuzladı.

Gretchen'in diz çöküp merhamet dilemesini beklerdim.

Ama bunun yerine taş duvarın karşısında dimdik durdu ve çenesini idam mangasına doğru uzattı.

"Devam edin!" diye bağırdı onlara. "Ben korkmuyorum. İstedığınız her şeyi yapabilirsiniz ve ben hiçbirinizden korkmuyorum!"

"Nişan al," dedi kameraman.

"Bunu yapmayacaksın!" Gretchen çığlık attı. "Beni öldürürsen, artık oyunlarını oynayamazsın. Beni öldürürsen-"

"Ateş!"

Silahlar patladı. Alçak ışıktaki namlularından turuncu alevler fırladı. Seken kurşunların çıkardığı kıvılcımlara bakılırsa, kurşunlar başının birkaç santim etrafındaki taşlara isabet etmişti.

Dizlerinin üzerine çöken Gretchen dehşet içinde titriyordu.

"Yapma," diye ağladı. "Yapma."

Sonra ekran dondu ve sahte Alden Lindel'in sesini duydum, "Bir dahaki sefere, bu gerçek olacak, Dr. Cross. Bir dahaki sefere küçük Gretchen dahil tüm sarışın sürtükler ölecek. Ve o zamandan önce beni bulmayı unut. Ben dijital boşlukta varım, görünmezim, sizden ve FBI'dan on adım öndeyim."

Video, parmak belleklerinden birini ilk kez taktığımda gördüğüm o parlak flaşla sona erdi.

"Kesinlikle Killingblondechicks komplosunun bir parçası," dedim Flint'in birinin bilgisayarını ele geçirdiği konusundaki ısrarını düşünerek.

Sonra sahte Alden Lindel'in flash belleği şahsen getirmek yerine bana postaladığı gerçeğini düşündüm.

"Onu biliyordu," dedim.

Nasıl? Videoların sonundaki o flaş, çok güçlü bir şüphe oluşturana kadar aklımda oynamaya devam etti.

Bree'ye, "Bence bir şekilde benim bilgisayarımı dinlemiş olma ihtimali yüksek," dedim. "Ve belki FBI'inkini de. Bu onu bizden on adım önde tutar, değil mi?"

SONUNDA duşa girdiğimde artık sadece şüphelenmekle kalmamış, bilgisayarımın sahte Alden Lindel tarafından ele geçirildiğine ikna olmuşum. Onları uyarmak için FBI'dan Rawlins ve Batra'yı aradım ama ikisi de telefonu açmadı. Onlara sistemlerinin de risk altında olduğuna inandığımı ve bir an önce aramalarını umduğumu belirten mesajlar bıraktım.

Sıcak suyun altında, Flint'in o hayvanlara yaptıklarından ve görüntülerini sattığı web sitelerine on binlerce abone olduğunu iddia etmesinden dolayı tekrar midemin bulandığını hissettim. Bu doğru muydu? Bir insan masum hayvanların acı çekmesinden nasıl bir zevk alabilirdi ki?

Bu beni o kadar aşırıyordu ki sinirlendim. Bu öfke, kayıp sarışınları, özellikle de Gretchen Lindel'i arama çalışmalarında ilerleme kaydedemediğimi düşündüğümde daha da derinleşti. O adamların karşısına öylece dikilerek, onlara meydan okuyarak ne kadar cesurca bir şey yapmıştı.

Sonunda düşüncelerimi duruşmaya çevirdiğimde, daha da sinirlendim ve sonra depresyona girdim.

İki görgü tanığı üç kişiyi sebepsiz yere vurduğuma dair ifade vermişti. Vurulma anlarının videoları vardı ve bilgisayarda oluşturulmuş görüntülerden ya da bana komplo kurulduğunu gösteren herhangi bir şeyden eser yoktu.

Kendimi daha karanlık bir ruh haline sokarken bu soğuk, sert gerçeklerin ağırlığı artmaya devam etti. Bir komplo kurulmuş ve bana yöneltmişti. Komplo işliyordu. Adaletin çarkları dönüyordu ve ben hiçbir çıkış yolu göremiyordum.

Giyindim ve kara bir bulutun içinde aşağı indim.

"Bu bir sır, inanılmaz kokmuyor mu?" Mutfağa geri döndüğümde Bree söyledi.

Dikkatim dağılmıştı, başımı salladım.

Büyük odada babam kıkırdadı. "Sanırım bu sırrı seviyorum."

"Seveceksin," dedi Nana Mama. "Nerede bu Ali?"

"Son dört gündür neredeydi," dedi Jannie gözlerini devirerek. "Babamın tavan arasındaki eski ofisinde ve kapısı kapalı."

"Hâlâ Houdini ödevi üzerinde mi çalışıyor?" Dedim. "Gidip onu getireyim."

"Bana izin ver," dedi babam mutfağa girerken. "Torunumla bağ kurmam için bana biraz zaman ver."

Drummond ortadan kayboldu. Bu basit işi daha kaç kez birlikte yapacağımızı merak ederek Bree'nin masayı hazırlamasına yardım ettim. Bir şişe şarap açtım.

beyaz şarap ve kendime cömert bir bardak doldurdum.

Bree beni izliyordu.

"Sağlıklı bir tane," dedim.

"Sağlıklı iki tane hak ediyorsun."

"Yemek ," dedi Nana Mama, kapaklı büyük bir demir tavayı masaya getirerek. Tembel Susan'ın üzerine koydu. "Pilav geliyor. Ali nerede şimdi?"

Ben cevap veremeden mutfaktan çıktı ve merdivenlerin dibine gitti. "Akşam yemeği, Ali! Yemeğin soğumasını istemiyorsan, aşağı gelsen iyi olur."

"İki dakika," diye babam. "Bana bir şey gösteriyor."

Büyükannem nefesinin altında mırıldanarak geri geldi. Servis yapmaya hazır olduğunda masada olmamız konusunda her zaman titiz davranırdı ve büyük bir kase dumanı tüten yasemin pilavı getirip oturduğunda yüzünde ekşi bir ifade vardı.

"Dua edelim," dedi. "Beklemek zorunda değiliz."

Yemek için Tanrı'ya şükretmeyi bitirdiğimizde, Anneanne tavanın kapağını kaldırdı. Havaya yayılan kokular gözlerimi kapatıp gülümsememe neden oldu.

Büyükannem, "Taze domates, soğan, sarımsak içinde kaplan karidesi ve bu bir sır" derdi.

Jannie ilk lokmasını aldıktan sonra "Mmm, Nana," dedi. "Nedir bu?"

"Sırrı bu," dedi gülümseyerek. "Güzel, değil mi Alex?" "İnanılmaz," dedim ama aklım başka yerdeydi.

"Sesin pek şaşırmış gibi gelmiyor," dedi Nana Mama.

Çatalımı yere bıraktım. "Çok lezzetli, Nana, gerçekten, ama sanırım hepimizin hapse gönderilirse hayatın nasıl görüneceği hakkında konuşmamız gerekiyor."

Nana Mama'nın yüzü düştü. Bree uzaklaştı. Jannie'nin gözleri yaşlarla doldu ve "Bunu düşünmek istemiyorum baba. I-"

Ali koşarak mutfığa geldi. "Baba, buna inanmayacaksın!"

Büyükannem, "Şu an iyi bir zaman değil, Ali." dedi.

Oğlum kısa bir süre durdu. "Ama ben-"

"Şimdi olmaz, Ali!" Jannie bağırdı ve gözyaşlarına boğuldu.

Babam Ali'nin arkasından geldi ve bana "Onu dinlesen iyi olur oğlum" dedi.

ZAYIF AMA KARARLI GÖRÜNEN Yargıç Larch tokmağını vurdu ve ertesi sabah saat dokuzda mahkemeyi toplantıya çağırdı. Bree ve babam arkamda oturuyordu. Sabah üçe kadar ayaktaydım, uyuyamamıştım ve iki fincan Brezilya kahvesi yüzünden kendimi bulanık ve gergin hissediyordum.

Larch kalın gözlük camlarının ardından aşağıya baktı ve ölçülü bir sesle, "Bayan Marley, analistleriniz videoları inceledi mi?" dedi.

Hayal kırıklığına uğramış görünen Anita, "Dijital olarak değiştirilmediklerini kabul ettiler. Savunmanın videolara başka bir itirazı yok."

Yargıç hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. ABD avukat yardımcısı Nathan Wills'in suratı asıktı ama başını sallayıp dizini sallıyordu, muhtemelen kafasında kapanış argümanları üzerinde çalışıyordu.

"Bay Wills?" Larch söyledi.

Savcı, "Bir dakika Sayın Yargıç," dedikten sonra yardımcısı Athena Carlisle'a doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Carlisle irkilmiş bir ifadeyle geri çekildi ve başını sertçe salladı. Konuşmaları hararetlendi ve sonra Wills ayağa kalktı.

Kaşları çatık asistanına baktı ve omuzlarını geriye atarak karnını kolalı beyaz gömleğine doğru itti.

"İnsanlar dinleniyor, Sayın Yargıç."

Bu beni hem şaşırttı hem de şaşırtmadı. Wills ve Carlisle'ın verdiği tanık listesine göre, çoğu balistik ve diğer temel olay yeri kanıtları hakkında ifade verecek altı ya da yedi kişinin daha gelmesi planlanıyordu. Ama videolar yasarken neden zahmet etsinler ki?

"Bayan Marley," dedi yargıç. " sizde."

Anita belli ki savcılığın da dinlenmesini bekliyordu, çünkü tereddüt etmeden "Savunma çapraz sorgu için Kimiko Binx'i çağırıyor" dedi.

Binx siyah pantolon, siyah ayakkabılar, yüksek yakalı siyah bir bluz ve kostüm incileriyle öne çıktı. Müthiş Anita Marley'le karşılaşmaktan çok görünüşüyle ilgilendiği hissine kapıldım.

Yargıç Larch, "Hâlâ yemin altındasınız Bayan Binx," dedi.

Web tasarımcısı başını salladı ve yerine oturdu.

Anita, "Bayan Binx, Claude Watkins'i vurduğunuz gün yolda olduğunuz mı? Müvekkilimle birlikte fabrikaya geleceğinizi söylemek için aradınız mı?"

"Hayır," dedi. " sanmıyorum."

Naomi Anita'ya plastik bir kanıt torbası uzattı. Anita onu Binx'e götürdü.

"Bunu tanıdın mı?" Anita söyledi.

Binx kaşlarını çattı ve çantayı alıp ne olduğunu gördü. "Bu bir SPOT."

Anita jüriye baktı. "SPOT bir uydu kişisel takip cihazıdır, kullanıcıyı takip eden bir GPS cihazıdır. Bayan Binx gibi koşucular bunları egzersiz rotalarını belirlemek için kullanırlar, doğru değil mi?"

Binx başıyla onayladı. "Ve acil durumlarda bir SOS sinyali gönderebilirsiniz." "Ayrıca bir düğme de var ve bu düğme sayesinde hazırladığınız bir metni

SPOT web sitesindeki liste, doğru mu?" "Sanırım."

"Aslında, SPOT'taki hesabınıza baktık, Bayan Binx," dedi Anita. "Çatışmaların olduğu gün, dairenizden ve fabrikaya gelmeden yirmi dakika önce o düğmeye basmış ve Claude Watkins'e 'Oyun başladı' yazılı bir mesaj göndermişsiniz."

Binx saçlarını geriye iterek, "Bunu hatırlamıyorum," dedi. "Ne fark eder ki?"

Anita gülümsedi ve "Bu önceden planlanmış olduğunu gösteriyor Bayan Binx" dedi.

BINX'İN YÜZÜ DÜŞTÜ ama "Neyin ön hazırlığı? Performans sanatı mı?"

Anita cevap vermedi. yerine, "Anladığım kadarıyla, silahlı saldırıdan sonra gözaltına alınmışsınız. Bu doğru mu?" diye sordu.

"Gerçeği anladıktan sonra gitmeme izin verdiler."

"Ama tutuklandınız, değil mi? Parmak izleri. Yanak örnekleri. Sabıka fotoğrafınız çekildi."

Tanık soğukkanlılıkla "Küçük düşürücüydü" dedi. "Yanlış bir şey yapmamıştım."

Anita savunma masasına döndü. Naomi ona birkaç ince dosya ve büyük, mühürlü bir plastik torba uzattı. Anita dosyalardan birini Wills'e verdi ve sonra kürsüye gitti.

"Savunma A, B, C ve D delillerini sunmak istiyor," dedi ve Yargıç Larch'a bir dosya uzattı. "Delil A, vurulma olayından kısa bir süre sonra DC Metro Polisi tarafından Bayan Binx'ten alınan yanak örneklerinin delil zinciri belgelerini içeriyor. Ek B, FBI'ın iki gün sonra müvekkilimin tutuklanması üzerine alınan yanak örneklerine ilişkin kanıt zincirini belgelemektedir. Ek C ve D, savunmanın FBI laboratuvarından talep ettiği bu sürüntü örneklerinin test sonuçlarını içermektedir."

"Genetik analiz mi?" Yargıç Larch söyledi.

"Sayın Yargıç," dedi Wills ayağa kalkarak. "Herhangi bir swap ya da laboratuvar analizini ilk kez duyuyoruz."

"Doğru değil," dedi Anita. "Asistanım, keşif sırasında bize gönderdiğiniz materyallerde swablara atıfta bulundu, Bay Wills. Ve hayır, Sayın Yargıç, genetik analiz yapmadık. DNA testi için kullanılan yanak hücreleri üzerinde değil, tükürük üzerinde testler yaptırıldık."

Larch, "Dosyaları kabul edeceğim," dedi. "Sayın Yargıç," dedi Wills.

Yargıç savcıya sert bir bakış fırlattı ve bir iki nefes almak için ara verme vaktinin çoktan geçtiğini fark ettim. Wills çok tehlikeli sulara yüzüyordu.

"Raporlar geldi Bay Wills," dedi Larch. "Bayan Marley?"

Anita bir kopyasını Binx'e getirdi ve tanığa uzattı. "Dr. Cross'un tükürük testi sonuçlarının dördüncü sayfasına, özetin üçüncü satırına bakabilir misiniz?"

Carlisle ve Wills raporun sayfalarını çılginca çeviriyorlardı. Yargıç Larch çoktan kendi kopyasını incelemeye başlamıştı. Binx sert bir bakışla Anita'ya baktı.

Avukatım "Yüksek sesle okuyabilir misiniz lütfen?" dedi.

Binx rahatsız bir şekilde iki büklüm oldu, sanki kafasına bir kement geçirilmiş ve göğüs kafesinin altından sıkıca sıkıştırılmış gibi görünüyordu.

Donuk bir monotonlukla, "Tükürük testleri, molly veya ecstasy olarak da bilinen hal sinatif bir uyuşturucu olan metilendioksimetamfetamin, MDMA varlığını tespit etti" diye okudu.

ECSTASY. MOLLY.

Fabrikaya girdiğimde içinde bulunduğum o tuhaf sersemlik haline ve kontrol edemediğim bir öfkeyle gördüğüm her Soneji'yi öldüreceğim diye nasıl bağırdığıma geri döndüm. Duygularımın o gün boyunca inişli çıkışlı bir seyir izlemesine şaşmamalı. Sonrasında günlerce kendimi cehennemde gibi hissetmeme şaşmamalı.

Anita, Binx'ten jüriye dönerek, "MDMA. Öforik, zihin değiştiren bir uyuşturucu. Doktorların dozaja bağlı olarak vücudu oldukça öngörülebilir bir oranda terk ettiğini söylediği bir uyuşturucu. Bayan Binx, özetin dördüncü satırında ne yazıyor?"

Binx'in artık rahatsız olduğu belliydi ama okudu: "'İleri testler, numunelerin toplanmasından kırk iki ila kırk sekiz saat önce deneğe yüz kırk miligram veya daha fazla MDMA dozajı göstermektedir."

Anita, "Tükürük örnekleri alınmadan kırk iki ila kırk sekiz saat önce yüz kırk miligram ecstasy alınmış. Bu altı saatlik bir zaman dilimi ve yanılmıyorsam, Dr. Cross ile birlikte olduğunuz vurulma olayından önceki iki saati de kapsıyor, Bayan Binx."

Wills'in itiraz etmesini beklerdim. Asistanı Athena Carlisle da belli ki aynı şeyi bekliyordu çünkü patronuna baktı. Hareket etmediğini görünce ayağa kalktı.

Carlisle, "Sayın Yargıç, Bayan Marley gerçekten bir delilik savunmasının temelini mi atıyor? Dr. Cross'un vurulduğu sırada ecstasy yüzünden aklını kaçırdığını mı söylüyor?"

"Değiliz, Sayın Yargıç," dedi Anita hararetle. "Dr. Cross tanıdığım en akli başında insanlardan biridir. Ben sadece Dr. Cross'un o gün görüp görmediğine dair bir bağlam oluşturunca."

"İtiraz ediyorum," dedi Wills, asistanının yanında durarak. "Burada kim tanıklık ediyor, Bayan Marley mi yoksa Bayan Binx mi?"

"Bayan Binx," dedi Anita ve tanık sandalyesine döndü. "Vurulmanızdan birkaç saat sonra *sizden* alınan tükürük örnekleri üzerinde yapılan testlerin sonuçlarını içeren raporun beşinci sayfasına bakabilir misiniz? Üçüncü ve dördüncü satırlara?"

Binx başını eğdi ve sonra salladı. "Bu doğru değil."

"FBI bunun gerçekten doğru olduğunu söylüyor," dedi Anita ve dosyaların kendi kopyasına baktı. "Dördüncü satır, alıntı, 'İleri testler, numunenin toplanmasından dört ila altı saat önce kan dolaşımına yüz on dokuz miligramlık bir dozaj verildiğini gösteriyor.'"

Binx hiçbir şey söylemedi.

"Vurulduğunuz günün erken saatlerinde ecstasy aldınız mı?" Anita sordu. Binx temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Bu yasadışı olurdu, değil mi?" "Soruya cevap ver."

Binx birkaç dakika tereddüt ettikten sonra sandalyesinde doğruldu ve "Beni suçlayabileceği gerekçesiyle cevap vermeyi reddediyorum" dedi.

Bu mahkeme salonunda bir kargaşaya yol açtı. Larch sessizlik çağrısı yaptı. Anita eğlenerek, "Ekstazi aldığın için Beşinci Madde'ye mi başvuruyorsun?" dedi.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Binx. "Söyledin sayılır."

"İtiraz ediyorum!" Carlisle bağırdı.

"Kabul edildi," dedi Larch. "Jüri bunu görmezden gelecektir."

Anita hiçbir tepki göstermedi. "Bayan Binx, silahlı saldırıların olduğu sabah, koşudan döndükten sonra dairenizde ayağınızın takıldığını ve Dr. Cross'un düşmenize fırsat vermeden sizi yakaladığını hatırlıyor musunuz?"

Tereddüt etti, kaşlarını çattı. "Hayır."

"Evet, bir elektrik kablosuna takılıp düştünüz. Dr. Cross sizi yakaladığında ön kolunun alt tarafına bir parça şeffaf yapışkan bant yapıştırdınız, değil mi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Wills bıkkınlıkla. "Bunun temeli nerede?"

Anita, "Sayın Yargıç, Dr. Cross ve eşi, DC dedektif şefi Bree Stone, Dr. Cross'un vurulmasından sonraki saatlerde sağ ön kolunun alt tarafında bir bant parçası bulduklarına dair ifade verecekler. Ekstazinin o bantta jel ya da toz halinde olduğuna ve Dr. Cross'un kan dolaşımına transdermal olarak, deri yoluyla geçtiğine inanıyoruz."

Savcı, "Bu bozuk kaset nerede?" diye sordu. "Cesedi teslim edin, Avukat Bey."

Anita onu görmezden gelerek yargıca, "Ne Dr. Cross ne de Şef Stone o sırada bunu pek önemsemediler ve kaseti GW Tıp Merkezi'nde çöpe atıldılar" dedi.

Wills başını daha da bitkin bir şekilde salladı. "Her şeyi vurmak için harekete geçin Bayan."

Marley bu hayali bant parçası hakkında neler söyledi, Sayın Yargıç?" Larch, "Öyleyse harekete geçin," dedi.

"Sayın Yargıç-" Anita başladı.

Yargıç sert bir şekilde, "Kaset yok, kaset hakkında konuşmak yok," dedi.

Anita içini çekti ve "Bayan Binx, Dr. Cross'a ecstasy mi verdiniz?" diye sordu.

Binx gözlerini kırıştırdı, dudağını çiğnedi, Wills'e baktı ve sonra tekrar, "Beni suçlayabileceği gerekçesiyle cevap vermeyi reddediyorum," dedi.

YARGIÇ LARCH öğle yemeği için ara verip duruşma salonunu yavaşça terk ettiğinde, savcılar daha önceki kadar kendinden emin görünmüyordu.

Anita, Binx'e ekstazi hakkında birkaç soru daha sormuştu; bunların arasında ona kilosuna göre mükemmel dozda MDMA'nın nasıl verildiği ve bana benim kiloma göre mükemmel dozun nasıl verildiği de vardı.

Binx uyuşturucu hakkındaki her soruya Beşinci'yi alarak cevap vermişti.

Wills, Anita'ya "Ecstasy'nin etkisinde olmak müvekkilinizi ," dedi. bazı dosyaları paketledim.

"Hayır mı?" dedi. "Neyse ki bu kararı jüri verecek." "Kirli kaset yok, nedensellik yok. Bunu siz bile görebiliyorsunuz."

Anita ona boş bir ifade verdi. "Bunu yakınına sakla."

Athena Carlisle, "Videoları göz önüne alırsak, pazarlık yapmaya açık mısınız? Dr. Cross büyük torunlarıyla tanışmak için zamanında çıkabilir."

Anita bana baktı. Başımı salladım.

Carlisle yanaklarını şişirdi, sonra havayı üfledi. "Denedik."

"Sen bilirsin," dedi Wills ve giderken kıkırdadı. "Ama hapishanenin eski bir polis için cehennem olduğunu duydum."

Naomi, Bree, babam ve ben bir konferans odasında dışarıdan aldığımız domuz etli sandviçleri yedik. Anita çapraz sorgusuyla büyük puan kazanmış olsa da, biz kasvetli ve odaklanmış bir gruptuk.

Bir haftadır ilk kez beş ve on bir numaralı jüri üyelerinin biraz benim tarafıma meylettiğini ya da en azından savcılığın davasına biraz şüpheyle yaklaştığını hissettim. Ama Wills haklıydı. Ecstasy hafifletici bir faktör olabilirdi ama beni iki cinayet ve bir cinayete teşebbüsten beraat ettirmeye yetmeyecekti.

İki dakika mahkemeye geri döndük. Anita zaten . "İyi miyiz?" Ben sordum.

Bana doğru eğildi ve mırıldandı, "Nakavt için dua et."

Mübaşir "Herkes ayağa kalsın" diye seslenmeden önce Ve Davut Golyat'ı öldürdü" dedim.

Yargıç Larch kürsüye geri dönüp mahkemeyi toplantıya çağırdığında çok daha az tedirgin görünüyordu.

"Bayan Marley," dedi Larch, "Bay Watkins'i şimdi çapraz sorguya almak istiyor musunuz, yoksa savunmanın aklında kendi tanıkları mı var?"

"Savunma tanığı, Sayın Yargıç," dedi Anita. "Ali Cross'u kürsüye çağırıyoruz."

Ali'nin, Jannie ve Nana Mama'nın arkasında babamın elini tutarak mahkeme salonuna girdiğini görmek için tam zamanında koltuğumda döndüm. Oğlum en güzel Pazar kıyafetlerini giymişti: gri pantolon, ütülü beyaz gömlek ve şal papyon. On bir numaralı jüri üyesi onu görünce gülümsedi.

Barda, Nana Mama büyük torununun kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da başını salladı. Ali, kapıyı itip açmadan ve kendinden emin bir şekilde tanık kürsüsüne yürümeden önce bana ya da Anita'ya bakmadı.

Wills, "Sayın Yargıç, savunma makamı bize bu tanık hakkında hiçbir bilgi vermedi" dedi. Anita, "Ali, Dr. Cross'un oğlu Sayın Yargıç," dedi.

Yargıç Larch şüpheci görünüyordu. "Peki bu mahkemede işi var mı?" "Evet, Sayın Yargıç, söyleyecek birkaç şeyi var."

Yargıç, tanık sandalyesinde duran Ali'ye . "Kaç yaşındasın Ali?"

"Dokuz, ama ben beşinci sınıfa geçtim

bile." "Hangi okula gidiyorsun?"

"Washington Latin."

Karaçam gülümsedi. "Aferin sana. Ona yemin ."

Daha sonra mübaşir, Ali'nin daha yüksekte oturabilmesi ve jüri tarafından daha kolay görülebilmesi için tanık sandalyesine ped almak zorunda kaldı.

Yerleştikten sonra Anita, "Ali, normalde baban sana ne derse onu mu yaparsın? Yani sana doğrudan bir emir verdiğinde buna itaat eder misin?"

"Evet, hanımefendi. Denerim."

"Ama geçenlerde onun emirlerinden birine karşı geldiniz, değil mi?" "Evet efendim, karşı geldim."

"İtiraz ediyorum," dedi Wills. "Sayın Yargıç, bunun konuyla ilgisi nedir?"

Anita ona baktı ve "Mahkeme bunu öğrenmek üzere" dedi.

"İşe koyulun Bayan Marley," dedi Larch.

"Babanın yapmanı istemediği neyi yaptın?" Anita söyledi.

Ali, "Babam bana o fabrikadaki silahlı çatışmaların videolarına bakmamamı söyledi ama ben gizlice YouTube'dan baktım" dedi.

"Bir kez mi?"

"Hayır, yüz yetmiş kere falan."

Bu bazı gergin kahkahalara neden oldu ve beşinci jüri üyesinin, kambur sırtlı emekli mühendisin, dokuz yaşındaki bir çocuğun bırakın yüz yetmiş kez, bir kez bile bu videolara bakması fikrinden hoşlanmadığını söyleyebilirim.

"Neden bu kadar izledin?" Anita söyledi.

"Babam hapse girmesin diye silahların nereye gittiğini bulmak için."

Anita önce Wills'e sonra da jüriye baktı. "Silahların nereye gittiğini bulabildiniz mi?"

"Sanırım öyle."

"İtiraz ediyorum," dedi Athena Carlisle. "Sayın Yargıç, bunu daha önce de konuştuk. Gerçek uzmanlar videoları inceledi ve yanlış bir şey bulamadı. Onların keşfetmediği bir şeyi dokuz yaşındaki bir çocuğun keşfettiğine inanmamız mı bekleniyor?"

"Bayan Marley?" Yargıç Larch söyledi.

Anita makul bir ses tonuyla, "Bırakın çocuk konuşsun, Sayın Yargıç," dedi. "Videoların gösterilmesine izin verdiğinizde söylediklerinizi yineleyerek, iddia makamı Ali'nin hatalı olup olmadığını çürütmekte serbesttir."

Hâkim gözlüğünü düzeltti ve Ali'ye baktı. "Gerçekten anladın mı?"

"Sanırım öyle," dedi.

"Duyalım bakalım."

Naomi videoları ekrana koydu ve Ali'ye bir uzaktan kumanda verdi. Üç videoyu, savcılığın bana karşı iddiasını ortaya koyduğu gibi stratejik yerlerde durduran Ali, jüriye videolarda ışığın nasıl değiştiğini, her kurban ortaya çıkmadan önce ışığın nasıl hafifçe karardığını ve sonra ben ateş etmeden hemen önce önemli ölçüde aydınlandığını gösterebildi.

"Işıklandırma konusunda ne düşünüyorsun?" Anita söyledi.

Ali, "Spot ışıkları kim kontrol ediyorsa, Bayan Winslow, Bay Watkins ve Bay Diggs hemen önce onları kararttı. O zayıf ışıktaki onları görmek zor, ama oradalar ve sonra spot ışıkları artırılıyor ve babam ateş ederken boş elleri görüyorsunuz."

"Tamam," dedi Anita. "Ne olmuş yani?"

"Ben de öyle düşünüp duruyordum," dedi Ali. "Ne olmuş yani?" "Ne zamana kadar?"

"Otopsi raporlarını okuyana kadar."

YARGIÇ LARCH sandalyesini döndürdü ve kola şişesi camlarının arkasından bana baktı.

"Dokuz yaşındaki bir çocuğun otopsi raporlarını okumasına izin mi veriyorsunuz, Dr. Cross?"

"Yapmamam gerekiyordu, Hâkim Bey," dedi Ali, ona hitap etmek için sandalyesinde dönerek. "Ama yine de yaptım."

Larch gözlerini benden kaçırdı, oğluma baktı ve "Suç işlemeye mi gidiyorsun evlat?" dedi.

Ali endişeyle gülümsedi. "Hayır, . Sayın Yargıç."

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum," dedi Larch daha yumuşak bir sesle ve yüz ifadesi eğlenen bir teslimiyete doğru yumuşadı. "Devam et."

Ali, Bree ve bana meydan okuyarak Virginia Winslow ve Leonard Diggs' otopsi raporlarını çıkardığını ve üç kurbanın silah tutan ellerinde tuhaf bir şeyler aradığını ifade etti.

"Tuhaf bir şey mi buldun?" Anita sordu. "Evet," dedi Ali.

"Barut kalıntısı mı?"

Başını iki yana salladı. "Avuçlarında yapışkan bir şey vardı."

"Yapışkan tutkal mı?"

"Evet, bant gibi. Ayrıca biraz da silikon vardı." "Raporda yapıştırıcı ya da silikonla ilgili bir açıklama var mı?" "Hayır."

"Neden orada olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Oğlum daha dik oturdu. "Sanırım nedenini açıklayabilirim ama tam olarak nasıl olduğunu değil.

Bu fizik gibi bir şey ve ben henüz bu konuda çalışmadım. Belki gelecek yıl."

Jüri üyeleri gülmeye başladı. Anita gülümseyerek o anın geçmesine izin verdi ve ardından "Tutkal ve silikon neden oradaydı?" diye sordu.

"Şey, eğer düşünürseniz, bunun yüzünden," dedi, videoları geri alıp durdurarak. "Oradaki üç spot ışığını görüyor musunuz? Ve sağ spot ışığının altında, sağda, iğne ucu kadar mavi bir ışık var? Neredeyse yer orasıydı. Ama dediğim gibi, gerisi anlamadığım fizik kuralları."

Anita gülümsedi. "Teşekkür ederim, Ali. Sayın Yargıç, eğer Mahkeme izin verirse, mavi ışığın, tutkalın, silikonun, karartmanın ve parlatmanın ne anlama geldiğini Ali'den daha net açıklayabilecek ikinci bir tanık çağırmak istiyorum. Bay Wills daha sonra her ikisini de çapraz sorguya alabilir."

"İtirazınız var mı, Bay Wills?"

Wills ve Carlisle konuştular. Wills asistanına dönüp, "Buyurun Avukat Bey," dediğinde sinirli görünüyordu. Bizi boşa kürek çekmeye götürün."

"Savunma Keith Karl Rawlins'i çağırıyor," dedi Anita.

Krazy Kat, ince mavi bir İtalyan takım elbise, parlatılmış siyah mokasen ayakkabılar ve yakası açık mercan pembesi bir gömlek giyerek içeri girdi.

Mohawk'ı aşağıya inmiş, siyaha boyanmış, başının sol tarafına doğru kayganlaştırılmış ve kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Rawlins, standı terk etmekte olan Ali'nin yanından geçerken başını salladı ve ona göz kırptı. Wills ve Carlisle sanki birisi bir soytarıyı

ama bu konuda ne yapacaklarını henüz bilmiyorlardı.

Yemin etmesinin ardından Anita, "Dr. Rawlins, akademik eğitiminizi ve şu anki görevinizi anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Rawlins, "Stanford'dan biri fizikdiğeri elektrik mühendisliği olmak üzere çift doktoram var. MIT'de bilgisayar bilimleri alanında doktora yapıyorum ve şu anda Federal Soruşturma Bürosu Siber Bölümü tarafından bağımsız bir yüklenici olarak istihdam ediliyorum."

Wills ve Carlisle ayağa fırladılar.

"İtiraz ediyorum," dedi Wills. "Büro'dan hiç kimse savcılığa bu tanığın ifade vereceğini bildirmedi."

Carlisle, "Sayın Yargıç, ajanların ABD Savcılığı'nı bilgilendirmeleri gerekmektedir." dedi.

Rawlins, "Ben özel bir ajan değilim, hatta bir çalışan bile değilim," dedi. "Bu nedenle FBI ya da ABD Savcılığı'nı bilgilendirmek zorunda değilim. Boş zamanlarımda beni evimde arayan ve videolarla ilgili oldukça parlak teorisini sunan çok zeki genç bir adamın isteği üzerine geldim. Hükümet adına değil, sadece gerçeği söylemek zorunda olan bir vatandaş olarak kendi adıma konuşuyorum."

"Sayın Yargıç, hala itiraz ediyoruz-"

Yargıç Larch, "Soruldu ve cevaplandı, Bay Wills," dedi.

Her iki savcı da solucan yutmuş gibi görünüyordu ama oturdular.

Anita, "FBI için ne tür işler yapıyorsunuz, Dr. Rawlins?" diye sordu.

"Bu gizli bir konu, o yüzden size ayrıntı veremem. Ama Büro'ya işin tekno tarafında yardımcı olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Fizik de işin içinde mi?"

"Bazen."

"Burada fizik de işin içinde mi, yani videoda?" "Evet,"

dedi. "Temel fizik. Dalga teorisi."

ANITA jüriye baktı. Aralarında jüri üyesi beşin de bulunduğu birkaçı dikkat kesilmişti. Halkla ilişkiler yöneticisi olan on bir numaralı jüri üyesininki de dahil olmak üzere geri kalanların gözleri, davanın bu dönüşü karşısında donuklaşmıştı. Fizik mi? Dalga teorisi mi?

Ama Anita bu tepkiyi önceden görmüştü. Naomi'ye baktı ve başını salladı.

Yeğenim ayağa kalkıp mahkeme salonunu terk ederken avukatım, "Dr. Rawlins, çok basit tutalım, olur mu?" dedi.

Rawlins omuz silkti ve jüriye baktı. "Gerçekten bilmeniz gereken tek şey ışığın tıpkı okyanusta olduğu gibi dalgalar halinde hareket ettiğidir. Farklı ışık kaynaklarından gelen dalgalar çarpıştığında, her ikisi de değişir, tıpkı okyanusta farklı yönlerden gelen ve birbirine çarpan dalgalar gibi."

Naomi, içinde birkaç karton kutu ve küçük bir spot ışığı bulunan bir el arabasını iterek mahkeme salonuna geri döndü.

Rawlins tanık kürsüsünden kalkarak, "Bunu aklınızda tutun," dedi. "Okyanusta çarpışan dalgalar. Mahkemenin izniyle mi?"

"Kabul edildi," dedi Larch. "Gösterip anlatmayı hep sevmişimdir." "Ben de büyük bir hayranıyım," dedi Rawlins.

Naomi'nin yanına gitti, spot ışığını aldı ve bir tripodun üzerine yerleştirdi. "Yargıç, bir asistan kullanabilir miyim?" Rawlins söyledi.

Larch elini salladı ve FBI müteahhidi seyirciler arasından Ali'yi çağırdı.

Rawlins arabadan bir zarf aldı, içinde sakladığı bir şeyi çıkardı ve Ali'nin avucuna koydu. Oğlum elini açtığında, insanların cep telefonu ekranlarına yapıştırdığı koruyucu filmlerden birine benzeyen şeyi görmek için yakından bakmanız gerekiyordu. İnce, yarı saydam ve dikdörtgen şeklindeydi. Ali'nin avucuna ve parmaklarının ilk eklemlerine kadar gitti.

"Bu tam olarak nedir?" Yargıç Larch kürsünün üzerinden bakarak sordu.

Rawlins, "Bir parça madde," dedi. "Silikon içeren bir polimer. Ortamın üzerinde, bir girişim deseni şeklinde yakalanan bir ışık alanının kodlaması var. Dalgaların çarpışmasını hatırlıyor musunuz? Kayaların etrafına çarpan denize baktığınızı ve ardından bunun üç boyutlu bir resmini çekip o anı dondurduğunuzu hayal edebiliyorsanız, doğru demektir."

"Tamam mı?" Yargıç Larch söyledi.

Rawlins, Ali'nin sol omzunu kürsüye dayayarak jüri locasına bakmasını sağladı. Sonra spot ışığını Ali'ye belli bir açıyla yerleştirdi.

Anita, "Mahkeme salonunun ışıklarını miyiz?" dedi.

Larch başıyla onayladı ve mübaşir, elinde küçük bir ışık ölçer tutan Rawlins "Durun" diyene kadar ışıkları kısıtı.

Rawlins'i, Ali'yi ve penceresiz mahkeme salonundaki diğer herkesi hâlâ görebiliyordunuz ama onlara grenli bir fotoğraftan bakıyor gibiydiniz. Sonra Naomi bir düğmeye bastı. Spot ışını, güneş gözlüğü takan Ali'yi buldu.

Jüri üyelerinin her biri öne doğru oturmuş, dikkatle izliyordu. Beşinci jüri üyesi çenesini bastonunun sapının kıvrımında kavuşturduğu ellerine dayamıştı.

Rawlins, "Ortamdaki kodlama, ışık dalgalarının çarpışmasının anlık görüntüsü, belirli bir yüksek dalga frekansına sahip küçük yoğun ışık ışınları olan lazerlerle yapılır" dedi.

Jürinin önüne geldi, ince siyah saçlarını geriye doğru taradı ve şöyle dedi: "Bu üç boyutlu kodlamayla ilgili ilginç olan şey, kayanın etrafına çarpan dalgaların anlık görüntüsünü ancak görüntüyü kodlamak için kullanılanlarla aynı dalga frekansına ayarlanmış lazerler tarafından aydınlatıldığında görebilmemizdir."

Yargıç Larch, "Bu benim kafamın üzerinden geçti," dedi.

"Yine de görülmesi daha iyi olan şeylerden biri," dedi Anita.

Kürsünün önüne geçti ve Ali'nin sol tarafına baktı. Rawlins mübaşir masasının yanında durup kırk beş derecelik bir açıyla Ali'nin sol tarafına baktı.

Naomi spot ışıklarını söndürdü. Hepimiz mahkeme salonunun o loş, grenli görüntüsüne geri döndük. Biri Anita, biri Rawlins ve sonuncusu da Naomi tarafından tutulan üç ince, gri-mavi lazer ışını yandı. Işınları kaynaklarında görmek kolaydı, ancak akarsular lazerlerden uzaklaştıkça, karanlığın içinden geçerken ışını ayırt etmek zorlaşıyordu.

Ama her lazer ışınının ucundaki donuk mavi noktalar öyle değildi. Üç nokta Ali'nin uzattığı avucunu bulmadan önce yanında ve kolunda dans etti.

Rawlins, "Tam on ikiden vur, hemen," dedi. "Tam nokta."

Mavi noktalar Ali'nin boş eline yapıştırılmış kodlanmış medyanın tam ortasında buluşmak üzere titreyip kıvrıldı.

Mahkeme salonunda nefesler tutuldu.

"çocuğu!" Wills şaşkınlık içinde ayakta duruyordu. Ben bile inanamadım. Ama işte oradaydı.

Dokuz yaşındaki oğlumun eli, nikel kaplamalı .357 Colt Python tabancanın soluk mavi holografik görüntüsünün etrafına sarılmış gibi görünüyordu.

NAOMI spot ışığını yaktı. Silah Ali'nin elinden kayboldu. Çılgınca sırtıyordu.

Rawlins, "Silah kayboldu çünkü spot ışığının dalgaları aşağıya inerek lazer ışınının dalgalarını bastırdı ve böylece artık Ali'nin elindeki koda ulaşamadılar" dedi.

Naomi spot ışıklarını söndürdü. Silahın hologramı Ali'nin elinde yeniden belirdi ve bir kez daha mırıldanmalara neden oldu; jüri locasındaki pek çok kişi şaşkınlıkla başını salladı. Beş numaralı jüri üyesi bile etkilenmiş görünüyordu.

Rawlins daha sonra mahkemeye siyah-beyaza ayarlanmış ve belirli bir miktarda ışık alacak şekilde ayarlanmış bir video kamera aracılığıyla hologramın neye benzediğini gösterdi. Loş mahkeme salonunda tabancanın hologramı net bir şekilde görülebiliyordu, ancak kamera merceğinden ve ekrandan Ali'nin avucunda sadece gri bir leke vardı. Spot ışığı yandığında, mahkeme salonundaki ekrandaki görüntüde gri leke bile kayboldu.

"Sayın Yargıç," dedi Anita.

"Bir saniye Avukat Bey," dedi Yargıç Larch. Kürsünün arkasında ayağa kalktı ve Ali'ye baktı. "Bunu nasıl anladın genç adam?"

Ali güneş gözlüklerini çıkardı ve "Hımm, sadece videolara bakarak bir şey göremeyince, bunu başka bir şekilde düşünmem gerektiğini anladım" dedi.

Ali videoları izlemeyi bıraktığını ve bir silahın hem orada olup hem de nasıl orada olmayabileceğini düşünmeye başladığını anlattı. Disney World'deki bazı oyuncaklarda gördüğü hologramları hatırlamadan önce neredeyse bir gün düşünmüş ve internette hologramlar hakkında okumaya başlamış.

"Fotoğrafik ortamın şeffaf ve silikon bazlı olması ve lazerlerin dalga frekansının anahtar olmasıyla ilgili şeyler vardı. Otopsi raporundan kurbanların ellerindeki yapıştırıcı ve silikonu hatırladım ve yapıştırıcının filmi yerinde tutmak için olabileceğini düşündüm. Ama Dr. Rawlins her şeyi gerçekten çözdü."

Rawlins, Ali'ye doğru eğilerek, "Sadece ayrıntılar, daha fazlası yok," dedi. "Çocuk zilimi çalmadan önce işi bitirmişti."

"Film nereye gitti?" Larch söyledi.

Ali, "Sanırım çatışmadan sonra, babam destek çağırmak için dışarı çıktıktan sonra, birisi kurbanların elinden holografik filmi almış ve videoyu çeken kameramanla birlikte oradan ayrılmış" dedi.

"İtiraz ediyorum," dedi Wills. "Tüm bu egzersiz zekice ve kabul etmeliyim ki çok yaratıcı bir gösteri, ancak burada somut hiçbir şey yok. Hiçbir holografik film kanıt olarak sunulmamıştır, dolayısıyla holografik filmle ilgili hiçbir ifadeye izin verilmemelidir. Bu soruların tamamını iptal edin."

"Kanıt var," dedi Ali hararetle. "Sana gösterdiğim o küçük mavi ışık. Birisi lazeri yanlışlıkla dört nokta yedi saniye boyunca açık tutmuş. Peki ya silikon? Ya yapıştırıcı? Dinliyor muydun ki?"

Wills oğluma küçümseyen bir bakış attı ama cevap vermedi.

Anita, "Sayın Yargıç, savunma makamı videolarda silahların görünmemesine ve kurbanların avuçlarında bulunan yapıştırıcı kalıntıları ve silikonlara makul bir açıklama getirdi. Bırakın jüri karar versin."

Birkaç uzun an boyunca yargıç hiçbir tepki göstermedi ve hiçbir yanıt vermedi. Kürsünün üstünü o kadar uzun süre inceledi ki, bir tür kriz geçirdiğini düşündüm. Sonunda, "Reddedildi, Bay Wills." dedi.

"Yargıç Larch-

"Reddedildi dedim, Bay Wills. Jürideki bayan ve bayların hangi açıklamaya inanacaklarına karar vermelerine izin vereceğiz. Bayan Marley?"

"Reddedilsin."

"Reddedildi."

"Kimiko Binx ve Claude Watkins'in ifadelerinin gizlenmesini talep ediyoruz."

"Reddedildi."

Anita, Watkins'i çapraz sorgu için tekrar kürsüye çağırdı ve Watkins kararlı bir şekilde hayatı boyunca hiçbir zaman elinde holografik film olmadığını iddia etti.

"Yine de vurulduktan sonra ellerinizde yapıştırıcı ve silikon bulundu."

Watkins homurdandı. "Ben bir heykeltıraşım ve kim bilir o fabrikanın zemininde ne vardı?"

"Ama Dr. Cross ile karşılaşmanızın kaydedilmesini istediniz. Hologramlarla ateş etmesi için onu kışkırtmaya mı çalışıyordunuz?"

Watkins kararlı bir şekilde, "Tekrar ediyorum, hologram yok," dedi. "Ve tabii ki onu filme almak istedim. Kendini nasıl idare edeceğini, polis davranışının ortalamasına dönüp dönmeyeceğini ve şiddete başvurup başvurmayacağını görmek istedim. Ama kimse vurulmayı beklemiyordu. En azından ben."

"Dr. Cross'tan nefret mi ediyorsun?"

"Onun temsil ettiği şiddetten nefret ediyorum." "Onu suçlayacak kadar mı?"

Watkins, "Bağırsaklarından ve omurgasından bir kurşun yemek için yeterli değil," dedi. "Bu bir gerçek. Birinden ne kadar nefret ederse etsin hiç kimse bunu kendi başına getirmek istemez."

"Başka sorum yok," dedi Anita.

Watkins kapıdan içeri, Yargıç Larch, "Bayan Marley?"

Anita bana baktı. Başımı salladım.
"Savunma dinleniyor, Sayın Yargıç." dedi.

HER MAHKEME ARKADAŞI size hızlı bir kararın savcılığın lehine olduğunu söyleyecektir. Bu yüzden jüri kapanış konuşmalarını dinledikten, talimatları aldıktan ve müzakere için tecrit edildikten sonra, konuşulmayan her dakikayı küçük bir mucize olarak değerlendirdik. Saatler geçti. Sonra bir gün.

Kararı düşünmemeye çalıştım ama bunun imkânsız olduğunu fark ettim. Davam yerel haberlere damgasını vurmuş, ulusal ve kablolu haber bültenlerinde de yer almıştı. Konuşmacılar Ali'nin holografik gösterisinden, vurulduğum gün kanımda ecstasye bulunmasından ve bunların jüri üyelerinin zihninde makul şüphe yaratmak için yeterli olup olmadığından bahsediyordu.

Birkaçı bunun olacağından emindi. Ancak daha fazlası savcılığın tarafındaydı ve Wills'in kapanış konuşmasında belirttiği gibi, hologram teorisinin doğru olması için üç kurbanın bana komplo kurmak için kendilerini bilerek tehlikeye atmış olmaları gerektiğini belirtiyordu. Bunun kendini korumaya aykırı olduğunu savundu, tekerlekli sandalyedeki Claude Watkins'i işaret etti ve beni hapiste görmek için felç olmayı göze alabileceğine olup olmadığını sordu. Diğer yorumcular, kariyerim boyunca dokuz polis memurunun karıştığı silahlı saldırının merkezinde yer aldığım gerçeğini vurgulamaya devam ettiler ve ülke çapında polis davranışlarına örnek teşkil etmek için hapse girmem gerektiği fikrini savundular.

Cuma günü öğlen, daha fazla dayanamadım. Evden gizlice çıktım ve dizüstü bilgisayarımı ara sokağa girdim. Sampson beni Pennsylvania Caddesi'nden aldı ve Quantico'ya gittik. Özel Ajan Batra bizi kapıda karşıladı ve çok geçmeden Rawlins'in yeraltı laboratuvarındaydık.

Rawlins bilgisayarımı alarak, "Dinlenip bilmiyorum," dedi. "İkimizin de Alden Lindel kılığındaki adamdan gelen flash belleğin içeriğini yüklediğimiz gerçeğine dayanarak, sistemimizi araştırdım ama henüz kesin bir şey bulamadım."

"Burası daha küçük bir evren," dedim. Rawlins göz kırptı. "Bunu görebiliyorum."

Mohawk'ını sade ve siyah tutmuştu ama koyu renk göz farı eklemişti, bu da dizüstü bilgisayarımı kapalı bir ağa bağlarken onu biraz şeytani gösteriyordu. Rawlins bir dizi test yaptı ama yine de bir şey bulamadı. Bilgisayarımın son zamanlarda Wi-Fi veya Bluetooth üzerinden yaptığı yüklemeleri aramaya karar verdi.

"İşte buradasın, seni serseri," dedi ve saçma sapan bir adı ve uzantısı olan bir dosyayı işaret etti.

Tarih damgası, dizüstü bilgisayarından yapılan yüklemenin 4:33'ten itibaren gerçekleştiğini söylüyordu önceki Pazartesi günü 17:29'a kadar.

Bunu düşündüm ve zaman diliminin Annie Cassidy ile geçirdiğim saate denk geldiğini fark ettim. Seansın başında ve sonunda, akıllı telefonuyla oyalanırken.

"O dosya muhtemelen onun telefonuna gönderilmişti," dedim. "Onunla seansta olduğum süre boyunca dosyayı indiriyor olmalıydı."

"Dosyada ne var?" Batra söyledi.

Rawlins dosyaya tıkladı ve dosyanın önceki on dört gün boyunca bilgisayarında yapılan her şeyin kaydını içerdiği hemen anlaşıldı.

Rawlins, "Bizi gözetliyorlar, küçük hamamböcekleri," dedi.

Dosyayı daha fazla analiz etti ve Krazy Kat'in işletim sisteminin derinliklerine gömülü olarak bulduğu ve zararsız destek kodu gibi görünen "zarif ve ustaca kodlanmış" bir kötü amaçlı yazılımdan gelen bir emir üzerine oluşturulduğunu keşfetti.

Rawlins, kötü amaçlı yazılımı tespit ettikten sonra FBI sisteminde aradı ve kendi sunucusunda hareketsiz duran bir kopyasını bulunca şok oldu.

"Bu etkileyici," dedi çenesini ovuşturarak. "İzinsiz girişleri aktif olarak izliyorum ve bunu hiç görmedim. Usta bir yazılımcı tarafından yaratılmış çok çok derin bir Truva atı."

"Kodlayıcının kimliğini bulabilir misin?" diye sordum.

"Olabilir. Postadan aldığın flash belleği bana ver. Başlatalım, bakalım ne olacak."

Rawlins bunu yapmadan önce, kötü amaçlı yazılımın oluşturduğu herhangi bir dosyaya kendisini eklemek üzere tasarlanmış izleme kodu yazdı. Ardından sürücüyü sunucusuna taktı ve çalıştırdı.

Gretchen Lindel'in sahte idam mangası infazı oynadı ve ardından bir dahaki sefere tüm sarışınların öleceği uyarısı geldi. Video kapanmadan önce bir ekran parlaması oldu, tıpkı yüklediğimde olduğu gibi.

Rawlins orada durmuş, parmaklarını iş istasyonuna vuruyor, etrafındaki ekran dizisini incelerken başını çeviriyordu.

"Hadi," dedi. "Orada bir şey oldu. ?" Cep telefonum çaldı. Çıkardım ve Naomi'nin aradığını gördüm.

Cevap verdim. "Haber var mı?"

Yeğenimin sesi gergindi. "Jüri Larch ile temasa geçti."

Gözlerimi kapattım, düşündüm, *jüriyi* astım, ailemin bir duruşmayı daha kaldırıp merak ettim.

Ama sonra Naomi dedi ki, "Bir karara vardılar, Alex Amca. Adliyeye gelmen gerekiyor."

Sampson adliyeye doğru köşeyi dönerken ben de arabada kravatımın düğümünü sıktım. İki blok öteden bekleyen medya kalabalığını görebiliyorduk, endişeliydiler şüphesiz, çünkü o Cuma öğleden sonra saat dörde geliyordu ve Doğu Yakası akşam haber yayınları için son tarihe yaklaşmışlardı.

Sampson, "Mahkûm transfer kapısından içeri girme teklifi hâlâ geçerli," dedi. "Şef onayladı."

"Hayır," dedim. "Beni görmelerini istiyorum."

Şöyle bir baktım ve Sampson'ın alnındaki yara izini ovuşturduğunu gördüm. "İyi misin?"

"İlaçlarımı aldığımda olacağım," dedi, adliyenin karşısındaki caddeye yanaştı ve elini koluma koydu. "Ne olursa olsun hepimiz senin arkanda olacağız."

Ancak onun desteğinden cesaret almak yerine, ABD savcı yardımcılarının mütalaalarında, özellikle de bizim holografik silah görüntüleri teorimize yaptıkları tüm karşı saldırılar zihnimde dönüp dururken ekip arabasından indim.

Yapıştırıcının makyaj malzemelerinden gelmiş olabileceğini söylediler. Silikon hepsinin dokunduğu bir şeyden, muhtemelen taktıkları maskelerden ya da Watkins'in önerdiği gibi eski fabrika zeminindeki kirden geliyordu. Wills ayrıca bana komplo kurmak için iki kişinin isteyerek öleceğine ve bir diğerinin de isteyerek yaralanıp sakat kalacağına inanmanın ne kadar saçma olduğunu vurgulamıştı.

"Alex!"

Anita ve Naomi taksiden iniyorlardı.

Anita, "İlk günkü gibi disiplinli olalım," dedi. "Kimse mahkemeye giderken konuşmasın."

Duruşmanın ilk gününde yaptığımız gibi, üzerimizde parlayıp duran kameraların ve klieg ışıklarının oluşturduğu kalabalığa doğru birlikte yürüdük. Muhabirlerin bağırışları protestocuların bağırışlarını bastırıyordu, bu yüzden kalabalığın arasından ilerlerken duyduğum tek şey çaresizlik ve nefretin karışık bir kükremesiydi.

Adliyeye ulaşmak rahatlatıcıydı ama güvenlikten geçerken kendimi mesafeli hissediyordum. Bana şans dileyen memurlara odaklanmaya çalıştım ama bildiğim hayatımın birkaç dakika içinde sona erebileceğini düşünüyordum.

Sekize on ikiye mahkûm edilmişti, polisle uğraşan her dolandırıcı için bir hedefti.

Telefonum çaldı ve Bree'den bir mesaj geldiğini haber verdi: Tahmini varış süresi beş dakika!

Seni seviyorum! Sana inanıyorum!

Ancak asansörden çıkıp Yargıç Larch'ın duruşma salonuna doğru yürürken kendimi boşlukta, ayrı ve yalnız hissettim.

Nana Mama zaten Ali, Jannie ve babamla birlikte ön sıradaydı. Salonda toplanan diğer herkesi görmezden geldim ve onların yanına gittim. Büyükanнем elimi tuttu ve sıktı.

Çocuklarımin yüzlerinde o kadar çok korku ve endişe vardı ki gülümsemek ve "Güçlü ol, şimdi" demek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Sen de," dedi babam. "Dua ediyorduk."

Savunma masasına hayatım boyunca hiç olmadığım kadar gergin gittim. Anita'nın yanından geçerken savcı Nathan Wills'in telefonuyla oynadığını gördüm. Asistanı yere bakmış, bir belge üzerinde çalışıyordu.

Arkalarında Soneji'nin oğlu Dylan Winslow oturuyordu ve yüzünde sırtkan bir ifade vardı. Kimiko Binx onun yanına tünemiş, siyahlar giymiş ve bana karanlık bakışlar fırlatıyordu. Claude Watkins tekerlekli sandalyesini koridorda yuvarlıyordu.

Binx'in yanına park etmeden önce bana açık bir nefretle baktı ve gazetecilerin ve diğer seyircilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu yanına kalmayacak Cross. Eğer dünyada biraz adalet kaldıysa, uzun süre hapiste yatacaksın."

Anita elini benimkinin üzerine koydu. Buna ihtiyacım yoktu. Watkins'e tepki gösterme ya da cevap verme tatminini yaşatmayacaktım.

"Herkes ayağa kalsın," dedi mübaşir. "Yargıç Priscilla Larch başkanlık ediyor."

Yargıç daha iyi görünüyordu, kapanış konuşmalarında olduğundan çok daha az solgundu. Larch da yeni bir gözlük takmıştı, onu daha az kuş gibi gösteren bir gözlük. Tokmağını vurdu, mahkemeyi toplantıya çağırdı ve mübaşirden jüriyi getirmesini istedi.

Kariyerim boyunca en az elli kez ucuz koltuklarda oturarak jürilerin kararlarını izledim. Her davada, jüri üyelerinin kararlarına ilişkin ipuçları aradım, ancak tahminlerimde haklı çıktığım kadar sonuç beni şaşırttı.

Beşinci jüri üyesi topallayarak içeri girdi. Etrafındaki koltukları dolduran diğer jüri üyeleri gibi o da yorgun ve asık suratlı görünüyordu. Heyetin geri kalan üyeleri üzgün ama karara boyun eğmiş görünüyordu.

Halkla ilişkiler yöneticisi olan on bir numaralı jüri üyesi jüri başkanı seçildi. En son geldi, pembe bir bluz üzerine keskin mavi bir takım giymişti. Jüri locasındaki yerine tırmanırken bana bir bakış attı, sertçe yutkundu ve öyle bir belirsizlikle gözlerini kaçırdı ki içim titredi.

"Madam Foreperson, bir karara vardınız mı?" Larch söyledi. On bir numaralı jüri üyesi ayağa kalktı. "Vardık, Sayın Yargıç."

Yargıç mübaşirden kararın bir kopyasını aldı, açtı ve "Dr. Cross, lütfen ayağa kalkın" demeden önce hiçbir tepki göstermedi.

Anita, Naomi ve ben ayağa kalktığımızda mahkeme salonunun kapılarının arkamdan açıldığını duydum. Arkama baktım ve Bree ile Damon'ın Sampson ve karısı Billie'nin yanındaki koltuklara koşturduklarını gördüm.

Larch'ın "Virginia Winslow'un ölümüyle ilgili birinci derece cinayet suçlamasını nasıl buluyorsunuz?" dediğini duyduğumda her şey gerçeküstü gelmişti.

JÜRİ ONBİRİ bana bakmadı. Jürideki hiç kimse bana bakmıyordu. "Sanık Alex Cross'u suçlu buluyoruz," dedi sonunda sert bakışlarını "Suçlu değil."

Arkamdan nefesler, alkışlar ve bir savaş çılgılığı yükseldi. Dizlerimin bağı çözüldü ve Nana Mama "Biliyordum!" dediğinde neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Naomi sol kolumu, Anita da sağ kolumu tuttu.

"Ne?" Dylan Winslow ayağa fırlayarak öfkeyle bağırdı. "Annemi soğukkanlılıkla vurdu!"

"Suçlu değil!" Ali ayağa kalkarak ona bağırdı. "Suçlu değil!"

Yargıç Larch tokmağını Ali ve Soneji'nin çocuğuna doğru salladı. "İkinizden biri daha taşkınlık yaparsa mahkememden men edilirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Dylan öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ama poposunu tekrar Binx'in yanındaki banka çarptı. Ali memnuniyetle sırttı ve daha yavaş oturdu.

Yargıç Larch jüriye dönerek, "Leonard Diggs'in ölümüyle ilgili ikinci suçlama birinci dereceden cinayettir. Nasıl buldunuz?"

"Sanığı suçsuz buluyoruz, Sayın Yargıç."

"Bu saçmalık!" Binx bağırdı. "Kendi gözlerimle gördüm!"

"Bir kelime daha ederseniz mahkemeye saygısızlık etmiş olursunuz Bayan Binx," dedi Larch, ayağa kalkıp ona dik dik bakarak.

Binx öfkeyle başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

"İddianamenin üçüncü maddesinde," dedi yargıç, "Claude Watkins'i öldürmeye teşebbüs, nasıl buluyorsunuz?"

"Makul şüphe vardı. Suçlu değil, Sayın Yargıç."

Mahkeme salonu patladı. Nefesimi uzun ve yavaş bir şekilde verdim ve başımı derin bir minnettarlıkla eğerek kurtuluşum için Tanrı'ya şükrettim, sonra arkamı döndüm ve gözyaşları içinde sırtan Bree'yi öpmek için barın karşısına uzandım.

"Uçurumun kenarından dönmeye hoş geldin bebeğim," dedi.

"Bu adalete saygısızlıktır!" Claude Watkins bağırdı. "Elimde bir torbası var ve o lanet olası suçsuz mu? Üç kişiyi vurdu ve suçsuz mu?"

Larch tokmağını vurdu ve "Bu kadar yeter Bay Watkins" dedi.

"Bunu reddediyorum!" Watkins kükredi ve tekerlekli sandalyesini döndürerek dışarı çıktı. "Bu jüriyi ya da bu mahkemeyi tanımıyorum!"

"Ben de öyle!" diye bağırdı Binx hışımla peşinden gitti.

Yargıç koridorun kapısındaki memura seslendi: "Fuller, de tutukla. Komplo, cinayet ve yalancı şahitlik şüphesiyle tutuklanmalarını istiyorum."

Binx dönüp bağırdı, "Ciddi olamazsın! Bu delilik!" Watkins, "Bu hükümetin zulmü, bu," dedi. "Onlar bizi gömmek için bir sürü yalan uydurdu. Polis devleti böyle yapar! Sizi vurur, sonra da vurmak için lanet olası bir bahane uydurur!"

Binx bileklerindeki fermuarlı kelepçelere karşı mücadele ederken ve ikinci bir memur Watkins'i tekerlekli sandalyesinde zapt ederken, bakışlarını Soneji'nin oğluna takıldı. Dylan Winslow ayağa kalkmış, Binx ve Watkins mahkeme salonundan çıkarılırken onlara bakıyordu. Sorunlu gencin sol elinin parmakları önündeki sırayı kavramaya çalışırken titriyordu.

Onun da bu işin bir parçası olduğunu düşündüm.

Saklayacak bir şeyi var. Savcı da ayaktaydı ve çok öfkeliydi.

"Sayın Yargıç," dedi Wills. "Karar karardır, ancak ben de Bayan Binx ve Bay Watkins'e katılıyorum. Bu bir adalet travmasıdır ve bu kararı iptal ederek ve yeniden yargılama talep ederek geri alabilirsiniz."

"Ne? Ve çifte tehlikeyi geri mi alayım?" Anita bağırdı. "Hangi anayasal gerekçeyle, Avukat Bey?"

Larch tartışmanın devam etmemesi için elini kaldırdı. Sonra gözlüğünü burnunun kenarından aşağı doğru çekti ve savcıya sert bir bakış fırlattı. "Bay Wills," dedi. "Mahkeme'ye göre, tüm bu dava adaletin ayaklar altına alınmasından ibarettir. Sizin ve Bayan Carlisle'ın çıplak hırsları ve hükümetin ülkedeki polisin karıştığı silahlı saldırılar için günah keçisine olan ihtiyacı nedeniyle, siz ikiniz ve patronlarınız sadece sanığın sofistike bir şekilde çerçevelenmesini satın almakla kalmadınız, aynı zamanda adalet için acele edin. Çok yakında ikiniz hakkında da soruşturma açılmasını bekliyorum." Federal savcılarının ilk kez nutku tutulmuştu.

"Dr. Cross?" Larch söyledi.

"Sayın Yargıç."

"Bunun başınıza gelmesine üzüldüm."

"Teşekkür , Yargıç Larch. Ben de öyle."

"Git ve özgürlüğünün tadını çıkar. Oğluna iyi bak." Tokmağını vurdu. "Jüri serbest bırakıldı. Dava kapanmıştır."

Ellerimi havaya kaldırdım ve arkamda Bree, Jannie, Damon, Nana Mama ve babamın tezahürat yaptığını görmek için döndüm.

Anita ve Naomi'yi öperken gözlerimden yaşlar süzüldü. Sonra dönüp Ali'yi kucağıma aldım ve oğluma sanki hayatın ta kendisiymiş gibi sarıldım.

Dürüst olmak gerekirse, karara rağmen, ertesi Pazartesi günü Şef Michaels'ın ofisinin önündeki sandalyede otururken karışık duygular hissediyordum.

Tutuklanmam, duruşma ve hatta karar beni önceliklerim ve hayattaki amacım hakkında birçok kez yeniden değerlendirme yapmaya zorladı.

Cinayet soruşturmasını her zaman katledilenleri temsil etmenin ve kurbanların arkadaşlarının ve ailelerinin sadece kapanışı değil, adaleti de bulmalarına yardımcı olmanın bir yolu olarak gördüm. Bunu onurlu bir meslek olarak görüyorum, tutuklanana kadar bana büyük bir tatmin sağlayan bir meslek.

Ancak ilk aşklarım olan klinik psikoloji ve danışmanlığa geri dönmek bana bu işten neden bu kadar keyif aldığımı hatırlattı. Nihayetinde benim işim, kendilerini ve hayatlarını anlamaya ve geliştirmeye çalışan insanlara yardım etmektir. Psikoterapist olmak, cinayet masası dedektifi olmak kadar asil bir görevdi ve tamamen farklı bir şekilde tatmin ediciydi. Ve yine de işte buradaydım, danışman tarafıma tekrar bir son vermeye hazırdım.

"Dr. Cross?" Michaels'ın sekreteri söyledi. "Şimdi sizinle görüşecek."

Şefin ofisine girdim. Odadan masasına doğru geçerken Metro'nun liderini yakından izledim ve vücut dilini okumaya çalıştım. Şef, mahkemeyi beklemek üzere açığa alındığım aylar boyunca politik davranmıştı. Özel olarak, desteğini ifade etmişti. Halkın önünde ise kışını korumuştur.

Bu yüzden Michaels'ın politikacı gülümsemesini toplayıp elini uzatması ve "Geri döneceğini biliyordum Alex. Metro sensiz ne yapardı?"

İçimdeki rahatsız edici hisleri bir kenara bıraktım ve beni yeniden Büyük Vaka Birimi'ne aldığı için ona teşekkür ettim. Ekip odasında Bree, Dedektif Ainsley Fox'u başka bir ortağa atayarak ve ikimizi tekrar bir araya getirerek Sampson'ın acısına son verdi. Bu iyiydi, gerçekten iyiydi, belki karardan bile daha iyiydi. Hiç acı tatlı duygular yok.

O ilk günün geri kalanını, karar ışığında geri ödeme talep eden formları doldurarak ve bir yığın başka idari saçmalık yaparak geçirdim. Ancak Salı günü Sampson ve ben işe geri döndük ve ilk işimiz kayıp sarışınları bulmak oldu. İşe erken başladık, şafaktan çok önce DC'den ayrıldık ve kuzeye doğru yola çıktık.

Dört buçuk saat sonra Eyaletlerarası 180'den ayrılıp Eyalet Yolu 220'den Muncy Vadisi, Sonestown ve Laporte, Pennsylvania'ya doğru yola çıktık. Ahşaptı

ülke. Yol dar, virajlı ve her iki tarafı da devlet av arazileri ve yapraksız büyük ormanlık alanlarla çevriliydi.

On iki yaşındaki Timmy Walker Jr. cinayeti ve Ginny Krauss ile Alison Dane'in kaybolması konusunda Pennsylvania Eyalet Polisi ile birlikte çalışan Dedektif Everett Morse ile konuşmak için Sullivan İlçesi Şerif Ofisi'ne uğramadan önce Laporte'de kahve içtik.

Morse yeterince meslektaş canlısıydı ve bize cinayet defterini gösterdi ama Ginny ve Alison'ın kaybolmasının ve Timmy'nin cesedinin bulunmasının üzerinden aylar . İzler . Morse bize kızların aileleriyle konuşmaya çalışmamamızı söyledi. Ne Morse'la ne de eyalet polisiyle konuşmuşlardı.

Laporte'un kuzey tarafındaki Pennsylvania Eyalet Polisi kışlasında durduğumuzda, Müfettiş Nina Ford, Morse'un olayla ilgili görüşlerini büyük ölçüde doğruladı. O da kendi dosyalarına bakmamıza izin verdi ve Morse gibi bizi kayıp kızların aileleriyle konuşmaya çalışmaktan vazgeçirdi.

"Peki ya Timmy'nin ailesi?" Sampson sordu.

Dedektif Ford, "Büyük T ortadan kayboldu," dedi. "Lenore evde. Timmy'nin cesedinin bulunduğu Worlds End Eyalet Parkı'nda durabilirsiniz. Etrafa bir göz atıp Hillsgrove'a vardığınızda Lenore ayağa kalkmış ve neredeyse kendine gelmiş olur."

Ford'un bize verdiği GPS koordinatlarından Timmy Walker'ın cesedinin bulunduğu yeri tam olarak tespit edebildik - Worlds End Eyalet Parkı'ndaki otoparkın yaklaşık bir mil doğusunda ve kayıp kızların arabasının bulunduğu yerden birkaç mil uzakta.

Ancak arkasında bir alet kutusu ve camında Ulusal Yaban Hindi Federasyonu'nun çıkartmaları olan eski model beyaz bir Chevy kamyonet için, yirmi dakika sonra parka girdiğimizde park yeri terk edilmişti.

Patikada yürürken soğuk ve sert bir rüzgar esti ve GPS navigasyonunu takip ederek bir yürüyüşçünün Timmy'nin dal ve yaprak yığınının altından çıkan koluna rastladığı engebeli zemine ulaştık.

Sampson göğsünü kabartarak, "Buraya çıkmak tam bir antrenman," dedi. "Patika çok dikti."

Başımı salladım, kalbim hâlâ çarpıyordu. "Timmy 90 kilo ağırlığındaydı, yani çok güçlü biriydi."

Sampson çatışmanın başlamasından yaklaşık iki saniye önce, "Ve bu ıssız yere nasıl gideceğini bilen biri," dedi.

BÖLÜM

88

BOOM! CA-CHING. BOOM!

Sampson ve ben etrafımızda döndük ve devrilmiş bir kütüğün arkasına saklanmak için daldık.

Bum!

"Hangi cehennemde o?" Sampson tısladı.

Patlama sesleri, gıdaklamalar ve dal kırılmaları duyunca kütüğün üzerinden yukarı baktım ve ormanda koşuşturan bir yaban hindisi sürüsü gördüm. Tepenin yukarısında bir hareket gördüm. Dürbünümü aldım, odakladım ve kamuflaj giymiş genç bir kızın dik yamaçtan aşağıya indiğini gördüm, hemen arkasında iki av tüfeği taşıyan bir adam vardı.

"Onu yakaladım, baba!" Bağırıldığını duydum ve ellerini havaya kaldırdı. "İkimiz de yaptık!"

İki ölü hindi ile meşgul olan avcılara durup el salladık. Biz yaklaşıp kadar bizi fark etmediler.

Baba ayağa kalktı, bir ağaca yaslanmış tüfeklere baktı. Sanırım hindi ormanında ceket giyen ve kravat takan iki adamı pek sık görmüyordu.

İkimiz de rozetlerimizi gösterdik. Sertleşti. "Bu temiz bir avdı."

"Sözünüze güveniyorum," dedim. "Buraya Timmy Walker'ın ölümünü araştırmaya geldik."

Yumuşadı. "Bu bir trajedi. Ellie'm onunla aynı okula gitmişti. Ben Howard Young, bu arada."

"oldum Bay Young," dedim. Elini sıktım ve sonra kızına . "Bize Timmy'den bahset."

Ellie boynundaki kamuflaj atkıyla oynadı ve yüz ifadesi . "İki-İki büyürken iyiydi ama sonra bir çeşit sürünge oldu."

"Daha çok küçük bir sapık gibi," dedi

babası. "Nasıl yani?" Sampson söyledi.

Ellie etrafına bakındı ve sonra, "Doğru mu bilmiyorum ama kızların soyunma odasına bakabilmek için okulun duvarında bir delik açtığı söyleniyor. Söylentiye göre fotoğraflarını çekmiş ve arkadaşlarına göstermiş."

Sampson yüzünü buruşturdu.

"Soruşturuldu mu?" diye sordum.

"Müdür öyle dedi," dedi Ellie. "Okul Timmy'nin telefonuna polis bile baktı ama hiçbir şey çıkmadı."

Babası, "Başka bir telefon ya da kamera olmadığı anlamına gelmez. O çocuğun okuldan atılmasını istedim ama hiçbir şey yapmadılar. Sonra da öldü, yani asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Sampson, "Neden öldüğünü anlamaya yardımcı olmayı umuyoruz," dedi.

Young kararsızca başını salladı. "Temizlememiz gereken kuşlar var ve Ellie'nin öğleden sonra dersi var."

Onlara zaman ayırdıkları için teşekkür ettik ve dik yamaçtan aşağıya, park doğru yürüdük. Timmy çekmemesi gereken fotoğrafları için mi öldürülmüştü? Katil Timmy'yi o patıkaya karanlıkta mı getirmişti? Annesi gün batımından çok sonra kayıp ihbarında bulunmuştu, yani bu büyük bir ihtimaldi. Bu da katilin bir farının ya da yardımcısının olduğu anlamına geliyordu. Bunun bir önemi var mıydı?

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp iPad'e geri döndüm ve kızların terk edilmiş arabasının, Timmy'nin beceriksizce gömüldüğü yerin ve evinin yerlerini işaretleyen iğnelerle bölgenin havadan görüntüsüne baktım. Araba ve ev birbirinden yaklaşık bir mil uzakta görünüyordu ama katil cesedi kilometrelerce uzağa atmıştı.

Neden? Polisin zihninde iki vakayı birbirinden ayırmaya çalışmak için mi?

Bunun muhtemel olduğunu , ancak her dedektif iki vakanın birbiriyle bağlantılı olduğunu bilirdi. Aynı gün. Aynı genel zaman dilimi. Timmy'nin evinin kızların arabasının bulunduğu yere yakınlığı.

Ne oldu peki? Timmy kaçırılma olayını gördü, bir şekilde gaflete düştü ve bu yüzden öldürüldü mü?

Timmy Walker'ın yeni boyanmış ve yeni, kesintisiz metal çatılı, restore edilmiş bir Colonial olan evinin garaj yoluna girdiğimizde işleyen teorimiz buydu. Yapıların çoğunun av kampına benzediği bu küçük dağ köyündeki en güzel . Mütevazı ön bahçeyi kahverengi yapraklar kaplamıştı. Kuş havuzunun yanında devrilmiş bir üç tekerlekli bisiklet duruyordu.

Sampson kapıyı çaldı. Cevap vermedi.

Kapıyı daha sert çaldı ve kapı açıldı. Altı ya da yedi yaşlarında, yemek lekeli pijamalarıyla genç bir kız orada duruyordu. Omuzlarında Winnie-the-Pooh battaniyesi vardı ve kırmızı gözleriyle bizi inceliyordu.

"Merhaba genç bayan," dedim. "Biz polis memuruyuz. Annenizle konuşmak istiyoruz."

"Uyuyor," dedi kız.

"Uyandırabilir misin-"

"!" dedi bir kadın, merdivenlerden inerken.

Annemin üzerinde mavi bir bornoz vardı ve yalınayaktı. Saçları dağınıktı. "Onu yakaladın mı?" derken gözleri şiş, romatizmalı ve vahşiydi. Timmy'nin katilini mi?"

"Bayan Walker?" Dedim.

Kızın arkasından yaklaştı ve ona sarıldı. "Ben onun annesiyim, Lenore. Bu da kız kardeşi Kate."

Kendimizi tanıttık ve onunla konuşmak istediğimizi söyledik.

"Yani onu yakalayamadınız mı?" diye sordu
şaşkınlıkla. "Henüz değil, hanımefendi."

Ölen çocuğun annesi kalın bir şekilde yutkundu ve çaresizlik içinde uzaklara baktı. "Kimse bana neler olduğunu söylemiyor. Deuce gideli aylar oldu ve haftalardır kimseden haber yok, ne şeriften, ne eyalet polisinden, ne FBI'dan... korkak eski kocamdan bile." Ağlayarak yıkıldı.

Kızı bize kaşlarını çattı ve sonra annesine sarılmak için döndü. "Her şey yolunda anne," dedi küçük kız. "Her şey girecek."

Lenore Walker'ı konuşabilecek kadar sakinleştirdiğimizde bizi içeri davet etti ve Timmy'nin kaybolduğu geceye kadar kendi tanımıyla oldukça cazibeli bir hayat sürdüğünü öğrendik. Philadelphia'nın banliyölerinde büyümüş ve Tim Walker'la Pennsylvania Eyaleti'ndeki ilk yılında tanışmış.

Walker okuldan çıkar çıkmaz petrol mühendisi olarak iyi bir iş bulmuş ve hidrolik kırma endüstrisinde evi satın alacak, restore edecek ve çocuk sahibi olacak kadar para kazanmış. Timmy-Deuce-babasının gözdesiydi ve çocuğun hayatının erken dönemlerinde birlikte birçok saat geçirdiler.

Sonra Walker şirket basamaklarını tırmanmaya başladı ve çok sık ortadan kayboldu. Sonra Lenore'un deyimiyle "oyuncakları" keşfetti ve daha da çok gitti. Deuce öldükten sonra, kalbi kırılmış ve yirmi dört yaşında birine aşık olan kocası onu temelli terk etmişti.

Ona okulun duvarındaki delik hakkındaki söylentileri sorduk. Lenore, "Böyle bir şey hiç olmadı," dedi.

"Oğlunuzun bilgisayarı var mı?" Sampson sordu.

"İki, ya da bir buçuk, sanırım, sonunda. Sürekli eBay'den alıp satıyordu."

"Gerçekten mi?" Dedim. "On ikide mi?"

"Oh, tabii. Bilgisayarlar, telefonlar, iPod'lar, elektronik her şey, kullanılmış ve ucuz olduğu sürece. Bu onun hobisi sayılırdı. Bu işten oldukça iyi para kazanıyordu."

"Polis bilgisayarlarına mı bakıyor?"

"Onları aldılar," dedi. "Sanırım onlara baktılar." "Peki ya telefonu?"

"Bir tane buldular."

"Birden fazla mı vardı?" Sampson sordu.

"Bazen üç tane, ama o sırada sadece iki tanesini biliyordum. Buldukları bir Samsung ve bulamadıkları kullanılmış bir iPhone."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Fotoğraflar, videolar ve anılarım dışında pek bir şey kalmadı."

Tekrar ağlamaya başladı. Kızı yanına geldi ve oğlunun kaybolduğu günü anlatacak kadar sakinleşene kadar ona sarıldı.

"Benim için markete gitmesini istedim." Burnunu çekti. "Bir şeyler atıştırmak için içeri girmişti ve sonra oyun oynamak için dışarı çıkacağını söyledi. Ama arkasından seslendiğimde hiç cevap vermedi."

Ondan Timmy'nin kayıp kızların Toyota'sının bulunduğu ormanlık alana ulaşmak için kullandığına inandığı patikayı göstermesini istedik. Bize patikanın yerini göstermek için pencereye gittiğinde Lenore soruşturmadan duyduğu üzüntüyü dile getirerek eyalet ve yerel dedektiflerin oğlundan çok lezbiyenlerle ilgilendiğini söyledi.

Bizi kapıya doğru götürürken, "Onlar muhtemelen hâlâ hayattalar ve benim oğlum öldü, gömüldü ve unutuldu," dedi asık suratla. "Bu yüzden onu düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim. "Herhangi bir ilerleme kaydederek size haber veririz." "Size inanıyorum," dedi. "Başka kimse yardım etmeye istekli görünmese bile."

Yolda yürürken Lenore Walker'ın acı dolu bakışlarını sırtımda hissederken, bir kez daha sahip olduğum nimetler için şükrediyor ve hayatın armağanlarının göz açıp kapayıncaya kadar nasıl yok olabileceğinin farkına varıyordum.

Sampson yumuşak bir sesle, "Tanrı'nın lütfuyla ben de varım," dedi.

"Seni duyuyorum kardeşim," dedim. "Yüksek sesle ve net."

Patikayı bulduk ve ormana girdik. Patika bir raf boyunca uzanıyordu ve sonra yokuş aşağı dik bir şekilde bir tomruk yoluna iniyordu. Sahanlığın kenarına geldiğimizde, aşağıda siyah, dönen bir patlama oldu.

Geriye sıçradım, eğildim ve başımı korumak için kollarımı havaya kaldırdım.

Biz üzerlerinde belirlediğimizde BÜYÜK BİR YABANI HİNDİ SÜRÜSÜ ağaç kesme yolunda besleniyordu. Orman zemininden fırladılar ve tam başımızın üzerinde kükreyerek onlar gidene kadar eğilmemize ve siper almamıza neden oldular.

"Oradan pat diye çıktıklarında yüzündeki ifadeyi görmeliydin," dedim sırtarak.

"Neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Sampson güldü. "Sen de geçiriyordun." "Ben bir şehir çocuğuyum, vahşi yaratıklar tarafından saldırıya uğramaya alışık değilim." "Yaratıklar mı?"

"İçimdeki taşralıyı yönlendirmeye çalışıyorum."

"Yee-haw," dedi Sampson ve banketten aşağı, ağaç kesme yoluna indi. "Şu lanet kuşlar burayı gerçekten mahvediyor, değil mi?"

Ne demek istediğini anladım. Her yönde elli metre boyunca yapraklar kabarmış ve hindilerin yiyecek ararken tırmalayıp devirdiği yerlere yığılmıştı.

"Kırk kişi olmalıydılar," dedim.

"En azından," dedi Sampson, patikanın bir dereyle buluştuğu yere doğru ilerlerken. Neredeyse bir mil boyunca dereye paralel ilerleyerek iki patikalı yolda bir çatala ulaştık.

Sola döndük ve Lenore Walker'ın tarif ettiği dere geçişini bulduk ve kısa bir tepeye doğru devam ettik.

Yükselişin tepesinde, çıplak ağaçların arasından geniş bir düzlükte Alison Dane'in Toyota Camry'sinin terk edilmiş halde bulunduğu açıklığı doksan metre kadar görebiliyorduk. Hindi sürüsü bizden önce oraya varmış, açıklığa kadar patikanın her iki tarafındaki orman zeminini parçalamıştı.

Telefonumda Toyota Camry'nin bulunduğu halinin bir fotoğrafı vardı ve onu kullanarak arabanın kabaca nerede olması gerektiğini bulabildik. Açıklığı geçip o noktaya vardık.

Ağaç kesme yolunun açıklıkla buluştuğu yere dönerek, "Timmy ormanın kenarına geliyor ve ne görüyor?" diye sordum.

"Araba, kızlar," dedi Sampson. "Ve belki de onları kim yakaladıysa."

"Elbette, uzak değil. Altmış metre mi? Yetmiş mi?"

"Kulağa doğru geliyor, ama sonra ne olacak? Biri

Timmy'yi görür mü?" Başımı salladım. "Onu kovalar, boğazını ezer." Sampson derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Zavallı çocuk." "Öyle değil mi?" Etrafıma bakıp üzgün hissederek söyledim.

Sanırım dört buçuk saat uzaklıktaki bu yere gitmenin yardımcı olacağını ummuştum ve olay yerini görmek bize kızların ve Timmy'nin söz konusu gün nerede olduklarına dair daha net bir fikir verse de, tünelin ucunu gösteren yeni bir ışık göremedim.

Sampson, "Öğlen olmak üzere. Geri dönmeli, arabayı almalı ve eve gitmeden önce yiyecek bir yer bulmalıyız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedim.

Açıklığı geçtik, başlarımızı eğdik ve esen sert rüzgâra karşı ceketlerimizin yakalarını yukarı çektik. Ormanda hava daha sakindi ama yine de arabaya ve ısıtıcıya dönmek için acele ettim.

Sampson da öyle yaptı, ta ki gözüne bir şey çarpana kadar. Kenara çekip, "Bir saniye bekle. Arkada bir şey gördüm."

Patikadan birkaç adım geri yürüdü ve sonra hindilerin çizip devirdiği yaprakların ve gevşek orman tozlarının arasından altı yedi adım daha sağa gitti.

John durdu ve etrafına bakındı. Önce bir adım, sonra bir adım daha attı, sonra durdu, cebinden bir mendil çıkardı ve yaprakların arasına çömeldi.

Ayağa kalktığında Sampson kirli beyaz bir iPhone uzattı.

ERTESİ AKŞAM saat yedi sularında Ali, hepimizin akşam yemeğinden sonra temizlik yaptığı mutfağa daldı.

"Jannie!" diye bağırdı. "Bir taksi geldi! O burada!"

"Tanrım," dedi Jannie, karnını tutarak. "Bu kadar çok yememeliydim. Sanırım hasta olacağım."

Anneanne onun kolunu nazikçe sıktı. "Çok iyi olacaksın. Zaten etkilenmemiş olsaydı burada olmazdı, o yüzden sadece kendin ol."

"Harika bir tavsiye," dedim kapı çalmadan hemen önce.

"Ben bakarım!" Ali ağladı.

"Hayır," dedim. "Jannie ve ben alırsız."

"Hadi Ali," dedi babam. ", ninenin böreğinden bir parça ye." "Dondurmalı mı?" "Dondurmalı mı?" dedi Ali.

Jannie'yi takip ederken, "Dondurmayı hak ediyor," dedim.

"Duruşma bittiğinden beri her gece bunu söylüyorsun," diye yakındı Nana Mama.

"Ve bunu bir süre her gece söyleyeceğim."

Mutfaktan çıkmadan önce Bree'ye bir öpücük kondurdum, o da bunu yakalayıp gülümsedi. İkimiz de son birkaç gündür yoğun programlarımıza rağmen birbirimize zaman ayırmıştık ve sonuçta özel hayatım bir yıldan uzun süredir olduğundan çok daha dengeli hissetmeye başlamıştı.

Her şey daha iyi olamazdı. Lenore Walker, Sampson'ın ormanda bulduğu iPhone'un oğluna ait olduğunu düşündüğünü söylemişti ama emin değildi. Ve günün erken saatlerinde cihazı Quantico'daki Keith Rawlins'e götürdüğümüzde, su hasarının telefonun verilerine erişmesini son derece zorlaştıracığını belirtmişti, tabii erişebilirse.

Rawlins'in bildiği tüm sihirleri kullanacağına dair söz vermesine rağmen, FBI'ın siber suçlar laboratuvarından hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayrılmıştık. Aklımızda, telefon Timmy Walker'ındı, ama içine giremediğimiz sürece, cinayet konusunda bir kez daha çıkmazdaydık. Elimizde çocuğun ölümüyle kayıp sarışınlar arasında bağlantı kuracak bir delil olmasa da, telefon olmadan Gretchen Lindel, Ginny Krauss, Alison Dane, Delilah Franks, Patsy Mansfield ve Cathy Dupris'i asla bulamayacağımızı hissediyorduk.

Ama iyi şeyler de olmuştu. Nana evde Jannie için bir telefon almış ve mesajı bana iletmişti ve bu neredeyse

Ailemizdeki herkes kapı çaldığında evde olmak için işleri yeniden düzenlemeye çalışırken bir kargaşa yaşandı.

Şimdi ön koridorda, Jannie omzunun üzerinden baktı ve ben de "Devam et" dedim.

Ön kapıyı açtı ve kırklı yaşlarının başında, uzun boylu, zayıf, Afro-Amerikan bir adamla karşılaştı. Yeşil ve altın kravatlı mavi bir takım elbise giymişti ve kızımı görünce yüzü güldü.

"Jannie Cross," dedi elini sıkarken gülümseyerek. "Tanışmak için bir zaman ayarlayabildiğimize çok sevindim."

Jannie şaşkına dönmüştü ama "Ben de, efendim, Koç," demeyi başardı.

Dedim ki, "Burada olduğunuz için çok heyecanlı. Hepimiz çok heyecanlıyız."

"Dr. Cross?" dedi, yüzündeki gülümsemeyi bana çevirerek ve elimi sıkmak için uzanarak. "Ben Robert Johnson."

"Lütfen içeri gelin, Koç," dedim. "İlginizi çekerse büyükannem çok güzel turta yapar."

"Turta her zaman ilgimi çekmiştir," dedi. "Ne tür?"

"Şeker bombası olmayan Shoofly turtası," dedi Jannie. "Tarifi bir Amish yemek kitabından almış ve akçaağaç şurubuyla değiştirmiş."

"Ben de bundan biraz isterim," dedi.

Koç Johnson'ın kendisini herkese tanıttığı ve oturup biraz turta ve bir fincan yeşil çay içmesini emrettiğinde Nana Mama'ya iyi huylu bir şekilde boyun eğdiği mutfığa geri döndüm.

"Jannie," dedi Johnson tatlısını bitirdikten sonra, "sana yalan söylemeyeceğim. Oregon Üniversitesi'ndeki yemekler evde alışık olduğun kadar iyi değil."

Büyükannem buna bayılırdı.

"Tabii Nana'yı seninle birlikte Eugene'e taşınmaya ikna edemezsen," dedi. "O zaman tüm Ducks atletizm takımı bundan faydalanabilir."

Bu Nana'yı daha da memnun etti. "Brownie puanı kazanıyorsun, Koç."

"Ben de öyle umuyordum," dedi Koç Johnson ve ona göz kırptı. "Size programımız hakkında her şeyi anlatabilir miyim?"

"Lütfen," dedi Bree.

Johnson şunları söyledi: "Üç yıl önce Oregon Üniversitesi'nde atletizm koçu olarak göreve başladığımdan bu yana sekiz ulusal şampiyonluk kazandık: erkekler kapalı ve açık alan atletizm, kadınlar kapalı ve açık alan atletizm ve kadınlar kros. Oregon, son iki yılın her birinde ulusal Yılın Erkek ve Kadın Programları olarak onurlandırıldı. Kadınlar bundan önceki yıl da bu ödülü kazanmıştı."

Koç Johnson işe alım konuşmasına başladığında, dikkati dikkatle dinleyen Jannie'den nadiren ayrılıyordu.

"Johnson sözlerine şöyle devam etti: "Yirmi sekiz Duck sporcusu benim gözetimim altında NCAA bireysel şampiyonlukları kazandı. "Phyllis Francis de dahil."

Jannie daha dik oturdu. "Kapalı alanda dört yüz metrede Amerikan rekoru kırdı."

"," dedi Johnson ve durup hepimize baktı. "Ve bence sen bu rekoru kırabilirsin, Jannie."

JANNIE de az benim kadar şaşkın görünüyordu. Amerikan rekoru mu?

"Buna gerçekten inanıyorum," dedi Johnson bana. "Jannie'nin filmlerini izledim. Antrenman sürelerini, programını ve gelişimini Koç McDonald ile birlikte gözden geçirdim. İkimiz de doğru programı seçer ve uygularsa rekorun olasılık dahilinde olduğunu düşünüyoruz."

"Programınız," dedi babam.

"Daha iyisi yok," diye yanıtladı koç. "Oregon'un atletizm geleneği derin ve geniş. Hayward Field'da ülkedeki en iyi tesise sahibiz. Hava yıl boyunca antrenman yapmak için mükemmele yakın. Ve en iyi antrenörlere ve eğitmenlere sahibiz. Nokta."

"Peki ya akademisyenler?" Bree sordu.

"Amin," dedi Nana Mama.

"Üniversite, fen bilimlerinden mühendisliğe, eğitimden sanata kadar iki yüz yetmiş farklı bölüm sunuyor. Spor pazarlaması programımız ülkede birinci sırada yer alıyor. Clark Honors College ülkedeki türünün en eski örneği ve senin gibi pek çok yetenekli öğrenciyi kendine çekiyor, Jannie.

"Akademisyenler ve spor bir yana, kampüs şaşırtıcı derecede güzel. Eugene şimdiye kadar yaşadığım en canlı yerlerden biri. Ve tüm sporcularımıza, yarışmaya ve en önemlisi mezun olmaya uygun olduklarından emin olmak için özel öğretmenler sunuyoruz."

"Kız kardeşime burs mu teklif ediyorsunuz?" Ali sordu. Koç

Johnson güldü. " , değil mi?" Ali sırtıttı ve başını salladı.

"Belki de spor pazarlama işine girmelisin genç adam," dedi Johnson. "Bir gün kız kardeşinin menajeri olursun."

Ali gülümsedi ve "Soruya cevap vermedin" dedi.

Koç tekrar güldü ve bana baktı. "O küçük bir kaplan." "Her gün," dedim.

Koç Johnson Jannie'ye döndü. "Seni ilk nasıl duyduğumu biliyor musun?" Kızım başını salladı.

"Sen ESPN'deyken."

ESPN spikerini taklit eden Ali, "O kız o kadar hızlı koştu ki ayağını kırdı!" dedi.

Koç başıyla onayladı. "İşte bu. Ayağın nasıl?"

"Gerçekten iyi," dedi

Jannie. "Acı yok mu?"

"Uzun bir için değil."

"Sen çok şanslı bir genç bayansın," dedi Johnson. "Bu sakatlık kariyerini . Ama olmadı ve bu yüzden, Jannie Cross, sana Oregon Üniversitesi'nde burs, tam bir yolculuk - okul ücreti, oda ve yemek - teklif etmek için buradayım."

Jannie'nin bunu beklediğini sanmıyorum. Ben beklemiyordum. İlkbahar açık hava koşularının ilk yılında yarışmamıştı bile. Şu andan itibaren iyi koşarsa, son senesinin sonbaharında gerçek teklifler almaya başlayabileceğini düşünmüştüm.

"Çok heyecanlıyım ama hemen şimdi cevap vermek zorunda mıyım Koç?" dedi gülümseyerek ve dudağını ısırarak.

"Tabii ki hayır," dedi. "Bunu yaparsan hayatım kolaylaşır ama söz konusu olan benim hayatım değil. Seninki söz konusu. Bu yüzden sana bazı tavsiyelerde bulunacağım, çünkü Eugene'e gelip benim için yarışsan da yarışmasan da bence sen nadir bulunan bir yeteneksin. Jannie, birden fazla burs teklifi alacaksın. İlgilendiğin her okulu ziyaret etmeli ve karar vermeden önce insanları, mekanları ve atletizm programlarını gerçekten keşfetmelisin. Eugene'in Washington DC'den uzak olduğunu biliyorum ama bizi ziyaret etmek ister misin?"

Jannie oracıkta karar vermek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu, bana baktı ve başını salladı. "Bu hoşuma gider, Koç."

"Mükemmel," dedi Johnson. "Onu ne zaman getirebilirsin?" diye sordu bana. Bree'ye baktım, o da "Kış tatili mi?" dedi.

"Mükemmel," dedi. "Bu arada uçak biletleri Ducks'tan olacak." "Ben de gelebilir miyim?" Ali sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Jannie.

Koç Johnson birkaç dakika daha kalarak sorularımızı yanıtladı ve Nana Mama'yı sonuna kadar büyüledi.

Ayrılırken ona "Biraz daha turta için geri geleceğim," dedi. "Her zaman bekleriz, Koç Johnson."

Kapı kapandığında hepimiz aptal gibi sırtıyıorduk. Bree, "Bu gerçekten oldu mu?" diyen Jannie'yi öptü.

"Ülkedeki en iyi atletizm programı," dedim gözlerimin dolduğunu hissederek.

"Evden çok uzakta," dedi Nana Mama, Oregon'a giderse muhtemelen Jannie'nin koştuğunu bizzat göremeyeceğini anlamamı sağlayan bir şekilde.

"Gerçekten çok uzun bir yol," dedi Jannie. "Bundan emin değilim."

"Şu anda bilmek zorunda değilsiniz," dedim. "Herkesi dinleyeceğiz ve hazır olduğunuzda karar vereceksiniz. Tamam mı?"

Jannie bana sarıldı. "Sağ ol baba. Bunun için burada olmana çok sevindim. Farklı olabilirdi. Biliyor musun?"

Gözlerimi kapattım, başının tepesini öptüm ve "İstiyorum bebeğim.
Gerçekten istiyorum."

Asansörün kapısı FBI'nın Siber Bölümünün altındaki ikinci bodrum katına açıldığında Keith Rawlins laboratuvarında müziğin sesini açmıştı. Flo Rida'nın "My House" şarkısının gümbürdeyen, bulaşıcı bas hattı cam pencereden içeri girdi ve göğsümde titreşiyor gibiydi.

Saat sabah yediyi birkaç dakika geçiyordu ve Rawlins'in bütün gece laboratuvarında olduğu belliydi. Ama bunu bilemezsiniz. Dijital sihirbaz kot şortuna kadar soyunmuş, ter içindeydi ve mini bir trambolinin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bir yandan da ritim eşliğinde havayı yumrukluyordu.

"Bu adamın bizim için çalıştığına hâlâ inanamıyorum," dedi FBI'daki eski ortağım, Büro için kayıp sarışınlar davasını devralmış olan Özel Ajan Mahoney.

Özel Ajan Batra, "Her gün bunun utancını çekiyorum," dedi. "Bu birkaç saat bekleyebilirdi," dedi Sampson ve esnedi. "Sabahın beşinde bizi arayacak kadar heyecanlıydı" dedim.

"İyi olsa iyi olur," dedi Sampson. "Tek söylediğim bu."

Batra gözlerini devirdi ve laboratuvarın kapısını omuzlayarak açtı. Müzik bangır bangır çalıyordu. Rawlins'in tüm ekranlarında Flo Rida'nın müzik videosu oynuyordu. Bizi fark etti ve yüksek adımlarla yolumuza çıktı, gevşek siyah Mohawk'ını ileri geri sallayarak "'Evime hoş geldiniz!" diye şarkı söyledi.

Mahoney ve Batra geceyi kaba zımpara kâğıdının üzerinde uyuyarak geçirmiş gibi görünüyorlardı. Gülümsedim ve parmağımı boğazımda gezdirdim.

Rawlins dans etmeyi bıraktı, suratını astı, bir kumanda aldı ve videoyu dondurdu.

Laboratuvar sessizleşti.

"En iyi kısmı şimdi geliyordu," dedi. "Clay Pritchard o zamandan beri en iyi saksafon yalamalarını yapıyor-"

"Bizi uyandırıp buraya çağırdın," diye homurdandı Batra. "Dans etmek için değildi, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, çok kızacağım."

Mahoney, "Kızgınlığın da ötesinde," dedi.

Rawlins içini çekerek, "Bazen akademi eğitiminin Quantico'dan mezun olan her ajanın ruhunu ve coşkusunu sıkıp sıkmadığını merak ediyorum," dedi.

"Bakalım sende ne , Krazy Kat," dedim.

Rawlins saçlarını bir samurayın tepe düğümü gibi topuz yapmıştı; Mahoney ve Batra'ya hazımsızlık verecek gibi görünen bir stil. Bilgisayar bilimcisi bir eliyle bana bir parmak salladı ve diğer eliyle bir havlu kaptı.

"Neredeyse üç günümü aldı ama ölüleri diriltmeyi başardım." "Şimdi de kendine Mesih mi diyorsun?" Batra söyledi.

Rawlins vücudunun üst kısmını havluyla kurularken, "Sadece mucize bir işçi," dedi.

FBI sweatshirt'ünü ve bir çift siyah-beyaz kareli spor ayakkabısını giydikten sonra ana ekran dizisi için klavyenin başına geçti.

"Verilerin çoğu bozulmuştu," dedi yazarak. "Ama Timmy Walker'ın öldürüldüğü güne ait birkaç şeyi kurtarabildim."

Rawlins Enter tuşuna bastığında Flo Rida ve evi ekranda kayboldu ve yerini ormanlık bir sahneyi gösteren titrek bir video aldı. Kameraman sık yeşilliklerin arasından gizlice geçiyordu.

Bir çocuğun eli öne çıkıp yapraklı sarmaşıkları ve fidanları kenara iterek toprak bir bankın kenarını ortaya çıkarana kadar nerede çekildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kamera banktan aşağı doğru eğildi ve tanıdık bir açıklıktaki mavi bir Toyota Camry'ye doğru yirmi metre ilerledi. Arabanın camları aşağıdaydı.

Kamera titriyordu ve Ginny Krauss ile Alison Dane arka koltukta çırılçıplak sevişirken Timmy Walker'ın zor nefes aldığını duyabiliyordunuz.

Batra, "Küçük röntgenci sürüngen," dedi.

Rawlins, "Tüyler ürpertici," dedi. "Ama bence bitmeden önce, ruhu şad olsun, küçük röntgenci Timmy'yi seveceksiniz."

Kamera yerleşti ve yakınlaştı. Alison Dane'in eli sevgilisinin göğsünden kayarak karnının üzerinde gezindi ve sonra bir şey duyar gibi oldu. Kameraman da duydu.

Odak, kıyafetlerini almak için çabalayan kızlara geri dönmeden önce bir an için karmakarışık oldu. Sonra Ginny Krauss pencereden dışarı baktı ve doğruca kameraya yöneldi.

Çığlık attı, "Dışarıda kamuflajlı bir sapık çocuk var! Bizi filme alıyor!"

Görünüşe göre Timmy etrafında döndü ve ormana geri döndü. Sonraki yirmi yedi saniye karmakarışık, çoğunlukla loş bir ormanda yeşil parıltılar vardı.

Sonra, ağaç kurbağalarının vıraklamaları ve cırcır böceklerinin gümbürtüsü arasında bir aracın kükreyerek açıklığa girdiği ve kayarak durduğu duyuldu. Kızlardan biri çığlık attı.

Kamera geri döndü ve tekrar hareket etmeye başladı, açıklığa yaklaştı, Camry'nin önünde rölantide duran beyaz bir Ford kamyoneti yakınlaştırdı.

Kızlardan biri tekrar çığlık atmaya başladı. "Lütfen! Bunu yapmayın! Yardım edin! Çocuk!"

Bize yardım et, evlat!"

Ekran karardı.

Rawlins, "Ne yazık ki kurtarabildiğim tüm video bu kadar," dedi.

"Kahretsin," dedi Sampson. "Bize o minibüsün büyütülmüş bir görüntüsünü verebilir misin?" "Gerek yok," dedi Rawlins. "Timmy yaptı."

Klavyeye birkaç emir daha verdi ve en büyük ekran minibüsün grenli yakınlaştırılmış bir görüntüsünü gösteren dijital bir fotoğrafla doldu. Camlar karartılmıştı, bu yüzden içeriği göremiyorduk ama yan taraftaki tabela açıkça görülebiliyordu.

"Dish Network?" Mahoney söyledi.

"Bunlar da Maryland plakaları," dedim. "Beş, yedi, E, bir... ne olduğunu anlayamıyorum-"

"Altı numara," dedi Rawlins. "Diğer fotoğraflarda daha iyi görüyorsunuz." "Kaç tane başka fotoğraf var?" Sampson söyledi.

"Beş. Timmy, kızlar onu fark ettikten sonra koşmaya devam edebilirdi. Ama onların çığlıklarını duydu ve bu fotoğrafları çekmeye karar verdi. Sanırım onlarla birlikte polise gidecekti. Yoksa neden risk alsın ki? Neden eli sapık kurabiye kavanozunda yakalanan on iki yaşındaki bir çocuk için doğal olanı yapıp kaçmadı?"

Vücut diline bakılırsa Batra'nın teoriyle ilgili bir sorunu varmış gibi görünüyordu, ancak Mahoney "Bence haklısın" dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. "Ayrıca o resimlerin Timmy Walker'ın ölümüne neden olduğunu düşünüyorum." " biliyorum," dedi Rawlins.

"Telefon yirmi beş dakika içinde kapandı.
son fotoğraf çekildikten saniyeler sonra."

Aynı gün hava karardıktan sonra Sampson, Mahoney ve ben FBI olay yeri teknisyenlerinin her iki tarafında Dish Network tabelası olan beyaz bir Ford kamyoneti parçalamaya hazırlanmalarını izliyorduk. Araç Rockville, Maryland'deki Dish yetkili satıcı mağazasının otoparkındaydı ve polis şeridiyle çevrilmişti.

Mağaza müdürü, Lester Potter adında ufak tefek, huysuz bir adam, ellerini birbirine sürüyor ve endişeyle izliyordu.

"O minibüsün çalındığını biliyorsun, değil mi?"

Potter söyledi. "Ne zaman çalındı?" Sampson sordu.

"Beş, altı ay önce mi? Teknisyenlerimden biri Gaithersburg'da konutlara uydu kurulumu yapıyordu. Eve gireli on dakika olmamış, dışarı çıkmış ve minibüs gitmiş. Güpegündüz kaçırılmış. Takip cihazını devre dışı bırakmışlar. Aradan altı hafta geçti ve şirket minibüsün yağmalandığını ve parçalara ayrıldığını düşündü. Ama sonra bir telefon geldi. Pennsylvania eyalet polisi aracı Harrisburg havaalanındaki uzun süreli park yerinde terk edilmiş halde bulmuş. Çılgınca ama hiçbir şey almamışlar. Minibüs çalındığı zamanki temiz ve düzgündü. Birisi onu sadece gezintiye çıkarmış."

"Hayır," dedi Sampson. "Birileri, internet trollerinin sapkın fantezilerini tatmin etmek için hala esir tutulan ve terörize edilen iki genç kızı kaçırmak için aldı."

"Ah," dedi Potter, yüzü solgunlaşarak. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Çalındığı gün şoför kimdi?" Ben söyledim.

"Lourdes Rodriguez," dedi. "En iyi çalışanlarımdan biri" "Bayan Rodriguez ile konuşabilir miyiz?"

"Artık burada çalışmıyor," dedi Potter. "Şanslı kıza büyük amcasından bir yığın para miras kaldı ve birkaç ay önce bu işi alıp itti."

Sampson, "Sanırım uydu kurulumcusu olmanın cazibesi onu Dish Network kariyer yolunda tutmaya yetmedi" dedi.

Mağaza müdürü ona tuhaf bir bakış attı ve "Onu kim suçlayabilir ki?"

dedi. "Hiç kimse," dedim. "Bayan Rodriguez'in iletişim bilgileri sizde var mı?" "Eminim bir yerlerde vardır."

"Bize bir iyilik yapıp kazıp çıkarabilir misin?"

Potter'ın burnu sanki bu görevin ona yakışmadığını düşünmüş gibi seğirdi ama içeri girdi.

"Neden hiçbir şey almıyorsun?" Dedim.

"Eğitim almamış kaç kişi uyduların nasıl kurulacağını biliyor?" Sampson dedi ki. "Ve karaborsada satılmalarının kolay olduğunu sanmıyorum. Her yerde *Dish* diyorlar-"

"Ajan Mahoney?" FBI olay yeri teknisyeni Karen Getty seslendi.

Getty tek kullanımlık beyaz tulum, lateks eldiven ve ayakkabılarının üzerine giydiği mavi patiklerle minibüsün arkasında duruyordu. Minibüsün iki arka kapısı açıldı ve raflar, malzeme kutuları, altı uydu anteni ve üst üste yığılmış kablo ruloları ortaya çıkıyordu.

Getty, "Bunu görmek isteyeceksiniz," dedi.

Hepimiz tertemiz görünen minibüsün arka tarafına gittik.

"Işıkları kapatın," dedi.

İ ışıklar söndü. Aramayı aydınlatmak için getirilen spotlar da öyle.

Üzerinde LUMINOL yazan bir şişe aldı ve etrafa püskürtmeye başladı.

Luminol, hemoglobindeki demir gibi belirli maddelere maruz kaldığında parlayan bir bileşiktir. Birisi kanı temizlemeye çalıştığında, geride kan izleri kalır; o bölgeye luminol püskürtün ve kimyasal kısa bir süre için mavi renkte parlasın.

Kapılara yakın minibüsün zemininde hemen görülebilen birkaç kan sıçraması vardı. Getty püskürttüke daha fazla sıçrama ortaya çıktı, ta ki minibüsün zeminine, tavanına ve duvarlarına yıldızlı bir gece bindirilmiş gibi görünene kadar.

"Bu da ne böyle?" Potter söyledi. Müdür gelmişti. Sampson ona baktı ve

"Bir katliamın kanıtı" dedi.

ERTESİ SABAH, Sampson ve ben çalındığı gece minibüsü kullanan kadının adresine gittik. Lourdes Rodriguez, Silver Spring, Maryland'de, büyük, orta fiyatlı, tuğla kaplı bir apartmanın sekizinci katında yaşıyordu.

Kilitli ön kapıda Rodriguez'in 805 numaralı dairesinin zilini çaldık ama cevap alamadık. Bu kadar büyük bir apartmanda bir kapıcı olabileceğini düşündük ve Arnie Feiffer zilimize cevap verip kısa süre sonra bizi içeri aldığında şansımız yaver gitti.

Sampson ve ben 1970'lerden kalma, zamanın ve bakımsızlığın izlerini taşıyan bir dekora sahip bir fuayeye .

Sampson, "Bana bir tekne dolusu miras kalsaydı burada yaşıyor olmazdım," dedi.

Otuzlu yaşlarının başında, yeni zengin olmuş bir kadının Silver Spring şehir merkezindeki daha yeni, daha lüks apartmanlardan birinde yaşamayı seçmesini bekleyeceğimi düşünerek kabul ettim ya da ...

Sağ tarafımızda bir kapı açıldı. Bir televizyonda *American Ninja Warrior* spikerinin sesi duyuluyordu. Altmışlı yaşlarında, üzerinde bordo bir bornoz, ayağında terlikler ve başında mavi-beyaz bir takke olan, çelimsiz bir adam apartmandan dışarı çıktı.

Yuvarlak gözlüklerinin ardından gözlerini kıstı. "Siz polis misiniz?"

"Süper siz misiniz?" Sampson ona kimliklerimizi gösterirken sordu. "Kalenin efendisi," dedi. "Arnie Feiffer. Nasıl yardımcı olabilirim, Dedektifler?"

"Gidip Lourdes Rodriguez'in kapısını çalmak istiyoruz," dedim.

"Neden? Ne yaptı?"

"Ona önceki işyeri hakkında birkaç soru sormak istiyoruz." Feiffer tereddüt etti, sonra "Sakıncası yoksa ben de sizinle geleyim," dedi. "Hiç de değil," dedim.

"Hadi o zaman," dedi ve yanımızdan geçerek asansörlere doğru ilerledi.

İkisinden birinin üzerinde el yazısıyla yazılmış *Hizmet Dışı ibaresi* yer alıyordu.

Gıcırdayan, titreyen asansörle sekizinci kata çıktık. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve pis halıların serili olduğu küflü bir koridora çıktık.

Koridorda 805 numaralı daireye doğru yürüdük ve zili çaldık. Cevap veren . Kapıyı çaldık ama kimse gelmedi. Tam bizi aramasını rica eden bir notla birlikte kartvizit bırakmayı önerecektim ki içeriden sesi çok üzgün gelen bir kedinin tiz miyavlamalarını ve ağlamalarını duyduk.

"Bir kedi mi?" Feiffer öfkeyle söyledi. "Kedi yok. Köpek de yok. Kira sözleşmesi açık."

Sampson bana şöyle bir baktıktan sonra, "Kediyi mülkünüzden uzaklaştırmak sizin hakkınız. Biz de yardım edeceğiz. Sizin için en azından bunu yapabiliriz."

Başkomiser bizi şüpheyle inceledi. "Arama emrinden kaçmaya çalışmıyorsunuz, değil mi?"

Sampson, "Bunu yapmak isteseydik, size gaz kokusu aldığımızı söyledik," dedi. Kedinin çılgınlığı dönüşürken Feiffer, "Elektrikle çalışıyorum," dedi.

"Aç gibi görünüyor," dedim. "Bayan Rodriguez'in ihmalinden şüphelendiğimiz için Hayvan Kontrol'ü her zaman arayabiliriz. Bizi içeri alabilirler."

Başkomiser bundan hoşlanmadı ve istemeye istemeye cüppesinin altından bir anahtarlık aradı. Ana anahtarı buldu ve sürgüyü çevirip kapının kilidini açmak için kullandı. Feiffer kapıyı iterek açtı. Pis sarı-turuncu bir tekir kedi fırladı ve hiçbirimiz onu yakalayamadan bacaklarımızın arasına daldı. Kedi koştu Koridordan aşağı indi, keskin bir sağa döndü ve kayboldu.

"Bu saçmalıklar için çok yaşıyorum," dedi Feiffer inleyerek, avucunu alnına götürerek.

Kediden değil, daireden bahsettiğini anladım. Ev boştu ve tertemizdi.

FEIFFER mütevazı tek yatak odalı daireye girdi ve biz de onu takip ettik.

Yaşam alanına ulaştığında şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Gitmekle ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Ona çok para miras kaldığını duyduk," dedim.

"Bu doğru mu?" dedi başkomiser, gür gri kaşlarından birini kaldırarak.

"Bundan hiç bahsetmedi ama neden bahsetsin ki? Ne kadar zaman önce?"

"Birkaç ay."

"Büyük para ve aylarca *burada* mı yaşadı?" Feiffer inanamayarak söyledi.

Ne diyebilirdim ki? Adam piyasadaki yerini biliyordu.

"Kira kontratının kopyasını görebilir miyiz?" Sampson sordu.

"Neden?" dedi adam, yine şüphelenerek.

"Anladığım kadarıyla evden ayrıldığı için adresiniz yok, ancak kira sözleşmesinde nereye gittiğini anlamamıza yardımcı olabilecek banka ve referans bilgileri olacaktır."

Feiffer bunu düşündü ve sonra başını salladı.

Rodriguez'in gerçekten de tüm eşyalarını aldığını teyit ettikten sonra tam çıkıyorduk ki kapının arkasında kahverengi bir kese kâğıdının içinde bazı gazeteler olduğunu fark ettim. Ne kadar süredir kayıp olduğuna dair bize bir fikir vereceğini umarak poşeti aldım.

Bir yığın gazete parçasını çıkardım ve birkaç tanesine göz attım.

Bölümlerin hepsi *Washington Post* gazetesindendi, birkaçı bir ay ya da daha öncesine aitti, çoğunlukla ön sayfalardı ve birkaç tane de Metro bölümü vardı. Aşağı inerken gazetelere bakmaya devam ettim ve hızla rahatsız edici bir model haline gelen bir şey fark ettim.

Feiffer dairesine gidene ve biz lobide yalnız kalana kadar bunu kendime sakladım.

"Bu kâğıtlar bizde kalacak," dedim ve onları çantaya geri koydum.

"Nedenmiş o?" Sampson sordu.

"Neredeyse her bölümde Gretchen Lindel ya da diğer kayıp kızlardan biriyle ilgili bir var."

"Belki de Lourdes Rodriguez'in gece yarısı gizlice kaçmak için bir nedeni vardı."

"Belki de öyledir."

Feiffer dairesinden APARTMENT 805-L işaretli bir dosyayla çıktı. RODRIGUEZ. Dosyayı çevirip açtım, standart kiralık dairelere bir göz attım.

sözleşme formunu inceledi ve ardından kiracının sözleşmeye zımbalanmış bir fotoğrafına odaklandı.

"Huh," dedim Rodriguez'i yepyeni bir ışık altında görerek. Kira sözleşmesinin ve fotoğrafın bir resmini çektim, sonra da sözleşmeyi Feiffer'a geri verdim.

"Bu kadar mı? Gidip o kediye bulmalıyım."

Müdürü zaman ayırdığı için teşekkür ettik ve ayrıldık. Ön kapı arkamızdan kilitlenir kilitlenmez Sampson, "Kira kontratında ne gördün?" diye sordu.

"Poker suratım işe yaramadı mı?"

"Seni on yaşımızdan beri tanıyorum."

Kontrata zımbalanmış resmin fotoğrafını çektim. "Lourdes Rodriguez?" Dedim. "Onu başka bir isimle tanıyorum."

Fell's Point'teki ULTRA-LÜKS UNION Wharf apartman kompleksi Baltimore'da yaşanabilecek en pahalı yerdi ve Lourdes Rodriguez'in Feiffer's'ta ödediğinin beş katına mal oluyordu. Rodriguez'in eski kira kontratındaki banka hesabı ve diğer bilgileri kullanarak onu yeni evine kadar takip ettik.

Küçük bir nakliye kamyonu Güney Wolfe Caddesi'nde trafiği kilitliyordu. Apartmanlardan birinin ön kapısı battaniyelere sarılmış mobilyaları taşıyan işçiler için açık bırakılmıştı. Onları içeri kadar takip ettik ve merdivenlerden 2E'ye çıktık.

Kapı açıldı. Reggae müziği çalıyordu. İşçiler içeri girdi. Biz de girdik.

Sampson'ın peşinden ön koridoru tıkayan taşınma kutuları yığınlarının yanından geçerken tanıdık bir ses duydum: "Ona dikkat et! O annemindi!"

Baltimore Limanı'nın geniş ve dramatik manzarasını sunan büyük cam pencereleri olan bir oturma alanına çıktık. Kot pantolon ve bol pembe bir forma giyen Lourdes Rodriguez pencerenin önünde volta atıyor, işçilerin bir masayı yerine yerleştirmesini izliyordu.

Sampson'ın rozetini tutarak orada dikildiğini görünce şaşkın şaşkın baktı. Sonra beni fark etti.

Odaya girdim ve "Yeni e-postanı bana hiç göndermedin Annie" dedim.

Aşk bağımlısı bir an için o kadar şok oldu ki, bayılıp öleceğini sandım.

Sonra mırıldandı, "Dr. Cross? Burada ne işiniz var?" "Ben de aynısını söyleyebilirim, Annie. Yoksa Lourdes mi?"

Yutkundu, kaçırıldı. "Lourdes."

"Beni görmeye gelirken neden sahte isim kullandın?"

Rodriguez gözlerini kırptırdı, yanaklarını şişirdi ve odadan çıkmakta olan işçilere baktı. "Bu ayrıcalıklı değil mi?"

Sampson, "Cinayet, adam kaçırma ve işkence söz konusu olduğunda değil," dedi.

Bu onu şaşırttı. "Sen neden bahsediyorsun..." Bana baktı. "Dr. Cross, size bahsettiğim bağımlılık nedeniyle size takma isimle geldim. İşkence, cinayet ya da adam kaçırma hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Dish için çalışırken senden çalınan minibüs," dedi Sampson. "İç kısımda testler yaptık. Bir sürü kan sıçraması var."

Yere baktı. "Kan sıçraması mı? Bilmiyorum... çalındı. Benim bununla hiçbir yok."

"Öyle değil mi?" Dedim. "Aynı minibüs Pensilvanya'dan iki sarışın kıızı kaçıırken de kameralara yakalanmıştı."

Çenesi düştü ve geriye doğru bir adım attı.

"Büyük bir tesadüf gibi görünüyor," dedi Sampson. "Bay Feiffer'ın eski dairesinde aynı kayıp kızlarla ilgili onca makale bıraktığınız düşünülürse."

"Ve sizi ofisimden, kayıp kızlardan birinin babası olan Alden Lindel kılığına girmiş bir adamın kullandığı bir arabayla çıkarken gördüğümü de göz önünde bulundurursak," dedim.

Kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. "Bekle. Ne oldu? Kayıp kızlardan birinin babası mı?"

"O olduğunu iddia eden bir adam. İlk ve tek seansımızdan hemen sonra onun Nissan Pathfinder'ına bindin. Seni gördüm. Neler oluyor, Annie, Lourdes, gerçek adın her neyse?"

Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Ofisinden en son ne zaman ayrıldım? Uber'i aradım. Uber'den birini gönderdiler. Kontrol edebilirsin. Eminim bir kayıt vardır."

Uber mi? Bu mümkün müydü? Sahte Alden bir Uber şoförüydü. Bir Uber aracı çağırırsın ve genellikle en yakın olan cevap verir. Bu ne anlama geliyordu? Sahtekâr, her kimse, yakınlardaydı ve evimi mi izliyordu?

"Uber'i kontrol edeceğiz," dedi Sampson. "Peki ya haber makaleleri?"

Rodriguez boynunu ovuşturdu, bize bakmadı ve cevap vermedi.

"Er ya da geç ortaya çıkacak," dedim. "Mahkemeler komplo kuran ilk kişiye daha yumuşak davranıyor."

"Komplo mu?" dedi sertçe. "Hayır, öyle bir şey değil. Gerçekten değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Şimdi telaşlı görünen Rodriguez ellerini sıktı ve sonra teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam, uzun zaman önce bir şeye yakalandım, Dr. Cross, ve ... Size bildiğim her şeyi anlatacağım. Her şeyi. Tanrı'ya karşı dürüst gerçeği."

İki saat kırk beş dakika sonra Sampson I-95'ten inmiş ve bizi Philadelphia'dan geçerken otoyol ve Delaware Nehri'ne paralel olan Front Caddesi'nde kuzeye götürüyordu. Hava değişiyordu. Batı ufkunda kara bulutlar kaynıyordu.

Sampson, "Çelebi birinci sınıf bir sürüngen gibi görünüyor," dedi.

"Bu şekilde film başarısı elde eden ilk kişi o olmayacak," dedim. Rodriguez'in itirafının önemli noktalarını dördüncü ya da beşinci kez gözden geçirdik.

Lourdes Rodriguez'in çocukluk arkadaşı Casey Chalabi her zaman bir film yönetmeni olmak istemişti.

Rodriguez bize "Dirk Wallace adıyla porno filmler çekmeye başladı" dedi. "Hepsi S-and-M, esaret, sert şeyler."

Chalabi'nin porno çekimlerinden elde ettiği parayı yazdığı bir korku filminin yapımını finanse etmek için ayırdığını söyledi.

"Korku filmi çekmek ucuzdur," demişti. "Casey onları bir milyonun altında bir fiyata çekebileceğinizi söyledi. James Wan *Testere*'yi beş yüz binin biraz üzerinde bir paraya çekti ve elli beş milyon gibi bir hasılat yaptı. Casey kendini Wan'a benzetmeye çalışıyor." Rodriguez, porno parasıyla bile Casey'nin korku filminin çok düşük bir bütçeyle çekildiğini iddia etti. Casey'nin büyük amcasının servetine konacağını öğrendiğinde, hemen Rodriguez'in peşine düşmüş ve filmini finanse etmesine yardım etmişti.

Film.

"Ona biraz verdim ve henüz mirasa bile sahip değildim," dedi. "Birikimlerimden aldım. Beş bin. Sonra bir beş bin daha. Sonra Casey minibüsü istedi, Dish'teki minibüsümü. Ona verdiğim parayla bile bir minibüs satın alamayacağını ya da kiralayamayacağını ve benimkinin mükemmel olduğunu söyledi. Bu gece için ona ödünç vermemi istedi."

"Ne dedin sen?"

"Hayır dedim. Asla olmaz. Ama Casey kindar bir pislik olabiliyor."

Sampson kaşlarını kaldırdı. "Minibüsünü Chalabi'nin çaldığını mı söylüyorsun?" "Buna para yatırırdım. Peki ya içinde bulduğun kan? İnsan kanı mıydı?" "Henüz bilmiyoruz," dedim.

"Muhtemelen domuz kanıdır. *Blade*'deki büyük slasher sahnelerinde çok fazla domuz kanı kullanıyor."

Bunu birkaç dakika düşündüm. "Yani minibüsünüzü alıyor ve filmdeki bir cinayet sahnesinde kullanıyor. Bunun Feiffer'ın evinde bulduğumuz gazete haberleriyle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamakta hâlâ güçlük çekiyorum."

Rodriguez zorlukla yutkundu. "Kamyonetim çalındığından beri Casey ile konuşmadım ama senaryosunu uzun zaman önce okumuştum. Terk edilmiş bir fabrika ve eski bir Viktorya dönemi evini miras alan dört kız kardeş hakkında. Sonra gördüğünüz diğer korku filmlerine benziyor. Kız kardeşler hariç. Hepsi ruhani ve sarışın. Her biri. Ve teker teker öldürülüyorlar."

Bu da Bay Çelebi ile yüz yüze görüşmek üzere Philadelphia'ya gitmemiz için yeterliydi.

Rodriguez bize Chalabi'nin elindeki son adresini vermişti. Porno filmlerini çektiği yer olduğunu düşündüğünü söylemişti. Adresi bulduk, Yaşayan Sanatlar Tiyatrosu'nun aşağısındaki caddede çatı katlarına ve çalışma alanlarına dönüştürülmüş Emerson adında eski bir okul.

Rodriguez, Chalabi'nin şirketinin adını tam olarak ama Emerson'un girişindeki bir panoda C. C. PRODUCTIONS'ı bulduk. Rodriguez'in bize verdiği adreste, ikinci katta, 2 numaralı birimdeydi.

Merdivenden çıktık ve sanatçıların stüdyolarının açık kapılarının ve sanat ve eğlence alanlarındaki diğerlerinin kapalı kapılarının önünden geçerek uzun bir koridorda yürüdük. Burası güzel kokuyordu. Müzik çalıyordu.

Genel olarak iyi bir havası vardı ve C.C. Productions'ın kapalı kapısına doğru yürürken bu beni rahatsız etti. Yönetimin onun tesiste porno ya da slasher filmleri çekmesine izin verdiğini düşünemiyordum.

Sampson kapıyı çaldı, tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı. İçeriye bir göz attım ve kendi kendime yemin ettim.

C. C. Productions bir animasyon şirketi idi. Çalışma masasının üstündeki duvarda, başını kaldırıp gülümseyen yirmili yaşlarında Hint asıllı Amerikalı bir kadının çerçevelenmiş çizgi film fotoğrafları vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Sampson, "Casey Chalabi'yi arıyoruz." dedi. "Ben Cassandra Chalabi," dedi.

"Elbette öylesin," dedim öfkeyle. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Kapıyı kapattık. Sampson, "Dolandırıcı." dedi.

"Tam bir profesyonel. Patolojik yalancı."

"Biz ayrıldığımızdan beri üçüncü bir hamle yapmaya başladığına dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"Beş sent bile yok. Lourdes Rodriguez, Annie Cassidy, kendine her ne diyorsa, rüzgarın içinde."

SAMPSON VE BEN sanat binasının ön kapısına döndüğümüzde dışarıda kasvet çökmüştü ve fırtınaya boyun eğmiş aceleci yayaların üzerine soğuk bir yağmur yağıyordu.

"Sırılsıklam olacağız," dedi Sampson.

",," dedim. Kapıyı sarsarak açtım ve dışarı fırladım. Güçlü kuzey rüzgârının sürüklediği yağmur yüzüme ve gözlerime vuruyor, arabaya doğru koşarken başımı eğmeye ve ön kolumu alnıma atmaya zorluyordu, neredeyse kördüm.

Yedinci Cadde'yi geçerken bir çukura bastım. Sağ ayağım ve ayakkabım suya gömüldü, ayak bileğim ve alt baldırım çukurun kenarına çarptı ve tökezleyerek ışıklarda bekleyen Chrysler Sebring'in önüne yığıldım.

Ama bu muhtemelen hayatımı kurtardı, çünkü takılır takılmaz bir gümbürtü duydum ve Sebring'in sağ farı patladı.

"Tetikçi!" Sampson bağırdı; beni ceketimin arkasından yakaladı, Sebring'in arkasına çekti ve ikinci bir mermi ızgaraya çarpıp radyatörü delip buhar çıkarmadan hemen önce beni yere fırlattı.

Sebring'in sürücüsü tanımadığım bir dilde bağırırmaya başladı. Kaval kemiğim tanımadığım bir dilde çığlık atıyordu. Ama kendimi silahımı ve rozetimi bulmaya zorladım.

"Nerede o?" Dedim.

Sampson, "İlk atışın flaşını yakaladım, hafifçe yükselmiş, kavşağın kuzeybatı köşesi ve arkası. Sesi de bastırılmış gibiydi."

Bacağımdaki acıyı görmezden geldim ve yağın yağmurun altında kaputun üzerinden bakabilecek kadar ayağa kalktım. Tek yönlü Güney Caddesi'ndeki trafik ışığı sarıya dönmüştü. İki araba geçti. Farları üçüncü atışa kadar gözümü kamaştıran parıltılar saçıyordu.

Merminin parıltısını gördüm ve ardından Sebring'in ön camı ve yolcu tarafındaki camı, mermi her ikisinden de geçerken parçalandı. Eğildim, sürücünün korku dolu çığlıklarının taş kesildiğini duydum.

"Pikap Güney Caddesi'nin kuzey tarafına park etti," dedim.

Yedinci ışık yeşile döndü. Histerik Sebring sürücüsü gaza bastı, ancak araba kavşağa on adım kala ölmeden önce savruldu, durdu ve buhar ve duman püskürdü. Arkamızdaki birkaç arabanın sürücüsü Sebring'in etrafından dolanmaya çalışarak lastiklerini patlattı.

Diğer arabalar çılgınca korna çalmaya başladı.

Sampson, "Pikap kırmızıda geçiyor." dedi.

Tek bir hareketle ayağa kalktım ve tabancamı Sebring'in yolcu tarafındaki aynasının üzerinden ateş eden elime aldım. Kavşakta savrulan arabalardan kaçmaya çalışan pikaba nişan almıştım. Bir an için ateş edecek hiçbir şeyim yoktu.

Sonra bir gölge seçtim, siyahlar giymiş biri kamyonetin arkasında profilden duruyordu. Yer değiştirerek tüfeğinin namlusundaki ses bastırıcıyı ortaya çıkardı.

"Silah," dedim; ateş ettim ve ıskaladım.

Silahlı adam ateşe karşılık verdi ama ateş boşa gitti. Sampson'ın ateşi de boşa gitti, silahlı adamın iki metre sağından kamyonun sürücü tarafındaki camı kırdı. Frenler tutmadı. Köşeyi Güney'e dönen bir Volvo steysin vagon, kamyonun arka köşe paneline çarparak silahlı adamı ayaklarından fırlattı. Kamyon kasasının duvarlarının arkasına düştü.

Hücum eden Sampson'ın, silahının ve rozetinin peşinden karşıdan gelen trafiğe doğru topallayarak ilerliyordum ve içimden bir ses ortağıma yetişemezsem korkunç bir şey olacağını söylüyordu.

Geri geri gitmeye çalışırken Volvo neredeyse bizi eziyordu. Kamyonetin fren lambaları söndüğünde ve kamyonet yavaşça hız kazanırken sokak lambalarının altından geçerek tekrar yuvarlanmaya başladığında etraftan dolaştık.

Onunla birlikte koştuk ve sürücüye bir göz attım, siyah saçları birbirine karışmış ve yanakları kanayan pasaklı yüzlü bir adamdı. Kamyonet uzaklaştı. Silahlı adam yatakta dizlerinin üzerine çöktü ve sırtarak bize baktı.

Kamyon hızlandı ve polis sirenleri çalmaya başlamadan çok önce kırmızı arka lambaların arasında kayboldu.

Hâlâ yağın yağmurun altında dumanı tüten Sebring'e doğru yürürken Sampson tiksintiyle, "Plakada ışık yok," dedi. "Muhtemelen arkadan çarpınca parçalanmıştır."

"Yine de tetikçinin üzerinde yeterince ışık vardı," dedim, topallayarak ve kendimi bükülmüş ve oyuncak edilmiş hissederek. "Kendisine Alden Lindel demeyi seviyor."

Beşinci Bölüm

BÜTÜN SARIŞINLAR ÖLMELİ

Ertesi akşam evde, ayak bileğim yükseltilmiş ve buzlanmış halde sırtüstü yatmış, bir DC kanalında vurulma olayıyla ilgili haberleri izliyordum.

ABD savcı yardımcısı Nathan Wills bir şemsiyenin altından kameraya tiksintiyle bakarak, "İşte Dedektif Cross yine gidiyor," dedi. "İşe döneli bir hafta bile olmadı ve şimdiden kurşunlar havada uçuşuyor."

"O kurşunlar önce bana doğru uçtu," dedim ve ekran kararına kadar uzaktan kumandaya bastım.

"Bree mutfaktan çıkıp büyük odamıza geldi ve yanımdaki masaya bir fincan kahve koydu.

"Michaels beni izne çıkardı," dedim. "Yine."

"Departman yönetmelikleri," dedi Bree yanımda otururken. "Sampson'ın durumu senden daha iyi değil."

"Bileğim daha iyi," dedim.

"İşte bu," dedi Bree.

Gittikçe uzayan bir sessizliğin içine düştük. Boş ekrana bakıyor, Alden Lindel'i taklit eden adamın neden bana kafayı taktığını yüzüncü kez merak ediyordum. Beni cinayetle suçlamaya çalışan ekibin bir parçası mıydı? Claude Watkins ve Kimiko Binx'in bıraktığı yerden mi devam ediyordu?

Peki ya Lourdes Rodriguez? Bu onun gerçek adı mıydı?

Philly'deki silahlı saldırının medyada yarattığı kargaşanın ardından Şef Michaels, bize suikast düzenlediğini açıkladığımızda bile yeni dairesi için arama emri çıkartmaya yanaşmamıştı.

"Artık buna değip değmeyeceğini merak etmeye başlıyorum," dedim Bree'ye bakarak. "Polis olmaya yani."

Başını eğip kaşlarını çatarak kahvesini bıraktı. "Ciddi misin?" "Psikolog olarak kalmak istediğimi bilecek kadar ciddiylim.

Danışman, en azından yarı zamanlı," dedim. "Bundan zevk alıyorum. Kötü adamları avlamanın artık yapmadığı bir şekilde doğru ve önemli hissettiriyor, Bree."

Bana baktı, gözlerini kırıştırdı. "Sen ciddisin."

"Sanırım öyleyim. Belki de zamanı gelmiştir. Çoğu insanın hayatında beş kariyeri olduğunu söylerler. Belki de gelecekte olabileceğimin en iyisi olmamın yolu budur."

"Daha yüksek bir çağrı mı?"

İçimi çektim. "Buna inanmak çok mu zor?"

Bree bana gülümsedi ama yüzünde bir parça hüznü vardı. "Hayır, bunu anlayabilirim. En azından çok şey görmüş sıradan bir polis için. Ama sen sıradan bir polis değilsin, Alex Cross."

"Bu tartışılır."

"Bunu tavan arasındaki ofisinizde biriktirdiğiniz ödüllere ve takdirnamelere söyleyin. Bunu sadece kendin olarak yardım ettiğin tüm kurban ailelerine söyle, acımasız, akıllı ve profesyonel, sarsılmaz bir ahlaki pusulaya sahip."

"Düşüncesiz biriyim," dedim. ". Hem de çok."

"Çünkü kötü adamlara yaklaşma ve planlarını bozma konusunda Tanrı vergisi bir yeteneğin var. Bunu gerçekten de düzenli olarak yapıyorsun Alex. Çok ama çok az dedektif bunu söyleyebilir."

Ben cevap vermeden Ali mutfığa ve bize doğru koşmaya başladı.

"Baba!" dedi. "Sanırım sonunda sporumu buldum!"

Üç çocuğum arasında en küçüğüm en zeki olanı olabilir, ancak atletik olarak zorlandığını söyleyebiliriz. Ali çeşitli sporları denedi - basketbol, beyzbol ve hatta lakros - ama hiçbiri tutmadı ve kendi ayaklarına çok takılıyor gibiydi.

"Umarım yaptığın spor buz hokeyi değildir,"

dedim. "Ne?" Ali neredeyse kızgın bir ifadeyle

"Ne?" dedi. "Hayır." "Atlama mı?"

"Hayır. Dart."

"Dart mı?"

"Yaklaşan bir turnuva var," dedi. "Okuldan sonra arkadaşım Charley'nin evinde biraz oynuyorum ama turnuvaya katılma şansım olacaksa kendi tahtama ve iyi bir dart setine ihtiyacım var."

Ayak bileğimde bir sızı hissederek gözlerimi kapattım. Bree'nin "Bu turnuva nerede?" dediğini duydum.

"Capitol Hill'de bir barda," dedi Ali.

"Bar mı?" Gözlerimi açarak
söyledim.

"Teknik olarak bir taverna. Otobüs beni bıraktıktan sonra her zaman oraya giderim." "Dart oynamak için bir bara ya da meyhaneye gitmiyorsun."

"Bu on bin dolarlık bir ödül, baba!"

"İnsanların alkol aldığı bir yerde dart oynamak için çok gençsin." "Hayır, içeri girdim ve sordum. Sen yanımda olduğun sürece oynayabileceğimi söylediler." Kapı zili çaldı.

"Ben bakarım," dedi

Bree. "Bırak Ali
alsın," dedim.

"Dart tahtasını alabilir
miyim?" "Kapıyı almakla
başla." Tereddüt etti, sonra
koşarak çıktı.

"Dart mı?" Bree gülümsemesini gizlemeye çalışarak, "Dart
mı?" dedi. "Bir tavernada mı?" "Anneannemin ineği
ölecek," dedim gülerek.

"İki ineği olacak. Bu düzenli bir Şey haline gelirse belki de bütün bir süt  iftliği."

"Dart," dedim ve Ali'nin keskin ve analitik bir yetişkin gibi bir insandan, bir sonraki parlak nesnenin cazibesine kapılan genç bir çocuğa ne kadar çabuk dönüŐtüęüne bakarak başımı salladım.

Ayak seslerinin bize doğru geldiğini duydum ve yine dartları soracağından emin oldum.

Onun yerine nefes nefese, "Ned ve Krazy Kat!" dedi.

KEITH RAWLINS'IN MOHAWK'I alev kırmızısına boyanmış ve kafası gösterişli bir horoz tarağı gibi çıkıntı yapacak şekilde kabuk bağlamıştı. Ancak normalde neşeli olan siber suçlar uzmanı odaya girdiğinde durgun görünüyordu.

"Dr. Cross, Şef Stone," dedi. "Size bir şey göstermem gerekiyor. İzninizle dizüstü bilgisayarımı televizyon ekranınıza bağlamak istiyorum."

"Devam et," dedi Bree.

"Neler oluyor?" Nana ve babamla konuştuktan sonra Mahoney odaya girdiğinde ona sordum.

Ned, "Rawlins, Lourdes Rodriguez'in eski dairesini terk etme konusunda neden bu kadar hızlı ve sessiz davrandığını bildiğini söylüyor. Buraya gelirken anlatmaya başladı ama çoğu aklımdan geçti."

Rawlins dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken sinirli bir sesle, "Daha da basitleştirmeye çalışacağım, Ajan Mahoney," dedi.

Bir an sonra televizyon ekranı açıldı ve şifreli sayılar, harfler ve sembollerden oluşan anlamsız bir görüntü ortaya çıktı. Rawlins istediğini bulana kadar bu karmaşada aşağı doğru ilerledi.

Kod denizinde bir dizinin altını çizdi. "Bu birkaç gün öncesine ait bir zaman damgası, Lourdes Rodriguez'in adı devam eden soruşturmanın bir parçası olarak FBI'in veri tabanına girildikten hemen sonra."

Rawlins yazdı. Ekran başka bir kodlanmış belgeye atladı ve yeni bir diziyi vurguladı.

"Rodriguez'in adı girdikten iki saniye sonra, bu ikinci zaman damgası farklı bir dosyada, tanıdık bir dosyada, bilgisayarınızda ve daha sonra FBI veri tabanında bulduğum o ustaca, etkili kötü amaçlı yazılım kodu parçasında tetikleniyor."

Bree, "Rodriguez'in adının kötü amaçlı yazılımı tetiklediğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Ve kötü amaçlı yazılım Rodriguez'in o daireden hızla ayrılmasını tetikledi. İşin kötü tarafı bunu daha önce fark etmeliydim ama Timmy Walker'ın iPhone'unu diriltmek için yaptığım maratonun ardından eve gidip yirmi saat uyudum ve bir günümü daha kaybetmeme neden olan kötü bir mide rahatsızlığıyla uyandım."

Rawlins, nihayet o sabah erken saatlerde laboratuvarına döndüğünü ve kötü amaçlı yazılıma eklediği koddan gelen uyarıyı gördüğünü söyledi.

"Rodriguez'le ilgili şeyler nereye gitti?" Bree sordu.

Rawlins, "Soğan yönlendiriciler aracılığıyla elbette," dedi yazarak. "Toplamda bir düzine. Ancak kötü amaçlı yazılımın kodunu kasıtlı olarak geçersiz kıldım, böylece soğan üzerinden her geçişinde bana bir ping gönderecekti, böylece onu takip edebilecektim."

Mesaj cihazdan çıktıktan sonra ekran, soğan yönlendiricilerini gösteren parlayan kireç yeşili iğneler ve seyahat yönünü gösteren turuncu oklarla bir dünya haritasına atladı. Quantico'dan Hindistan'a, Çin'e, Filipinler'e, Ekvador'a ve Rodriguez'in adı Japonya'ya ulaşana kadar devam etti.

"Sadece on bir yönlendirici var," dedi Ali. "On iki demiştin."

"Gerçekten de öyle," dedi Rawlins ve yazmaya başladı. Ekran Google Earth'e, ormanlık ve tarım arazilerinden oluşan bir dama tahtasının uydu görüntüsüne geçti.

"Pennsylvania'nın güneybatısında, Michaux Eyalet Ormanı'nın doğusundaki şirketleşmemiş bir bölgeye bakıyorsunuz," dedi ve ardından üç binadan oluşan bir yerleşkeyi yakınlaştırdı. En büyüğü, aslında bir malikâneydi, geniş bir alana yayılmıştı ve sert ağaçlar ve çam çalılıklarıyla çevrili büyük bir göletin yanında duruyordu.

Rawlins, "Bu on iki bin metrekarelik bir ev, araba , ahır ve kişisel levrek göleti var," dedi. "Ama çatıdaki uydu antenlerine dikkat edin. Büyük bir yer için bile aşırıya kaçmış."

"Japonya'dan sonra kötü amaçlı yazılımın gittiği yer burası mı?" Dedim. "Kesinlikle."

"Sahibi kim?"

Siber suçlar uzmanı ayıldı. "Nash Edward Edgars. Muhtemelen adını hiç duymamışsınızdır ama Bay Edgars belli çevrelerde kötü bir şöhrete sahiptir. Genellikle karanlık ağda kaybolan çevreler."

Rawlins, Edgars'ı otuzlu yaşlarının sonlarında, ketum, münzevi ve son derece varlıklı bir bilgisayar kodu yazarı olarak tanımlıyor. Edgars on yedi yaşında, Cal Poly'deki ilk yılının ardından okuldan ayrılmış ve birkaç sinirli, başarılı teknoloji şirketinin perde arkasındaki kodlayıcısı olmuş.

Rawlins, "Bunu kesin olarak biliyoruz," dedi. "Karanlık web meselesi söylenti ve varsayımdan ibaret ama bazı çok zeki insanlar Edgars'ın on yıldır organize olmayan, şifrelenmiş ve takip edilemeyen internette geliştiğine ve faaliyet gösterdiğine yemin ediyor. Belki de daha uzun süredir."

Gözlerimi kısarak ekrana baktım. "Onu Rodriguez'e bağlayan ne?" "Tam olarak bilmiyorum."

"Fotoğrafi yok mu?"

Rawlins, "Zavallı bir tane, yedi yaşında," dedi. "Ama önce ..." Yazı yazmaya geri döndü. "Bu manzara kış sonu ya da ilkbahar başında çekildiği için şanslıyız, yoksa onları fark edemezdik."

Rawlins Google Earth görüntüsünü aşağı kaydırarak bizi yerleşkenin yanından geçirdi ve ormanın üzerinden geçirdi. Görüntü, çıplak sert ağaçların dalları arasından aşağıya bakabileceğimiz bir yerde durdu.

Rawlins imlecini bir lekenin üzerine getirdi ve yakınlaştırmak başka bir yapıyı, teneke çatılı uzun bir binayı ortaya çıkardı. İmlecini ikinci bir yapıya götürdü.

uydu görüntüsü üzerinde leke bıraktı ve büyük bir karenin çizgilerini ortaya çıkarmak için büyüttü.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Sanırım burası eski bir temel ve Gretchen Lindel'in sahte idam sırasında dayandığı duvara benzer yüksek bir taş duvar var."

"Tanrım," dedim öne doğru oturarak. "Edgars'ın fotoğrafını görebilir miyiz?"

Soru Rawlins'i sinirlendirmiş gibi görünüyordu, o da yazıp "Bulmam için bana bir saniye verin. Ancak burada anlaşılması gereken kritik nokta, Edgars'ın Cal Poly'den Bill Gates'i takip etmek ve on yedi yaşında kendi başına yola çıkmak için ayrılmadığıdır. Aslında Edgars Cal Poly'den on yedi yaşında, henüz reşit değilken atılmış, yani dava mühürlü."

"Nedenini bilmiyor musun?" Bree sordu.

Ekran bir şehir restoranından çıkan iki adamın bulanık bir fotoğrafına dönüşürken, "Nedenini çok iyi biliyorum," dedi. Biri pasaklı, siyah saçlı, kot pantolon, Metallica tişörtü ve parmak arası terlik giyiyordu. Diğer adam biraz daha yaşlı, asker tıraşlı ve havacı güneş gözlüklüydü.

Bulanık ya da değil, resim midemi .

Rawlins'in imleci pasaklı, sakallı adama gitti. "Bu Nash Edgars. Diğerinin adı Mike Pratt. Edgars'ın koruması."

Dedim ki, "Edgars geçen gece Philadelphia'da pikabı kullanıyordu. Pratt hem tetikçi hem de Alden Lindel taklitçisiydi."

Rawlins gök gürültüsünün bir kısmı kendisinden çalındığı için sönük görünüyordu, ama sonra toparlandı ve "İşte benim köşemden gelen vuruş. Cal Poly'nin sistemine girdim ve Edgars'ın dosyasını buldum. İlk yılında üç kız öğrenciye cinsel tacizde bulunmakla suçlanmış. Hepsi de sarışınmış."

Ertesi sabah saat 4:10'da dudaklarımızdan BUHAR BULUTLARI döküldü.

Nash Edgars'tan iki mil uzakta yaşayan ve münzevi komşusu hakkında söyleyecek iyi bir şeyi olmayan bir mandıra çiftçisinin ahırına park edilmiş bir FBI özel silah ve taktik minibüsünün içindeki çelik bir masaya cıvatalanmış bir dizüstü bilgisayarın etrafında kabarık ceketler, yün şapkalar ve eldivenlerle toplandığımızda hava çok soğuktu.

Mahoney cep telefonuna "Bize drone görüntülerini ver," dedi.

Ekran Google Earth'ün keskinliğinden, çıplak bacaklı ağaçları ve ardından Edgars'ın kapısının önünden geçen yolu gösteren opak bir gri-yeşile dönüştü. Termal görüntüler belirdi: kapıyı silah taşıyan iki adam koruyordu. Drone uçmaya devam ederek konağı buldu ama ekranda cesetlere ya da herhangi bir şeye dair termal görüntü yoktu.

Mahoney, "Drone pilotu evin yoğun bir şekilde yalıtılmış göründüğünü söylüyor, bu yüzden içeride insanlar olabilir ya da olmayabilir. Evin insanlı ve ağır silahlı olduğunu varsayarak hareket etmek zorundayız."

"Akıllıca," dedim.

Mahoney hücreğine, "Ormandaki şu yapıya uçun," dedi.

Drone binayı buldu. Bir termal sensör, içeride, ayrı küçük odalarda yatan ya da kıvrılmış dört silik insan görüntüsü ortaya çıkardı.

"Bunlar kayıp kadınlarımızdan bazıları olabilir," dedi Özel Ajan Batra.

"Kolayca," dedi Bree ve dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu işleri değiştirir," dedi Mahoney. "Bana Google Earth görüntüsünü tekrar gösterin."

Rawlins uydu görüntüsüne geri döndü.

Mahoney arazinin kuzey sınırındaki kayalık bir tepesiği işaret etti. "Burası mükemmel bir yüksek yer. Arka kapıyı korumak için oraya dört ajan koyacağız."

Tepenin doğusundaki dere boyunca uzanan ağaçlarda bir şey fark ettim ama ben bir şey söyleyemeden Rawlins drone'un yayınına geri döndü ve daha gri-yeşil bir orman gösterdi ama başka belirgin termal görüntü yoktu.

Mahoney hücrelerinden "Uçuş için teşekkürler," dedikten sonra dört ajana arazinin kuzeydoğu köşesindeki ormana girmelerini emretti. Ayrıca altı kişilik bir rehine kurtarma ekibini (HRT) kısa sürede ormandaki binaya ulaşip baskın yapmak üzere pozisyona geçirdi. Bree ve Sampson Mahoney ile birlikte hareket edecek ve Edgars ve Pratt'i tutuklamak üzere araziye giren FBI ajanlarından oluşan ekibi takip edeceklerdi.

Mahoney, "Alex, Batra ve Rawlins'le birlikte takip arabasında ve izin verilene kadar orada kalacaksın," dedi.

Ben itiraz edemedim Bree, "Pratik ol Alex. Bileğin bu haldeyken işler kötüye giderse pek yardımcı olamazsın."

"O kadar da kötü değil, gerçekten," dedim. "değneği bile kullanmıyorum. Ama seni anlıyorum."

"Size bir radyo vereceğiz," dedi Mahoney. "Bir kez olsun sadece aksiyonu dinlemek zorunda kalacaksınız."

Ajan Batra'nın siyah Chevy Tahoe'sunun arka koltuğuna bindiğimde, baskın ekibinin ve rehine kurtarma girişiminin bir parçası olmak istediğim için kendimi suçlu hissettiğimi itiraf etmek zorundaydım.

Bir önceki akşam Bree'ye polislikten, adrenalinin damlamaya başladığı ve duyularınızın süper keskin ve süper berrak hale geldiği bu gibi tehlikeli anlardan uzaklaşmak istediğimi söylemiştim.

Ama kapıyı kapattığımda ve Batra motoru çalıştırdığında, bir parçamın polis oyununu asla bırakamayacağını biliyordum. Tam olarak değil. Psikolog olmanın kendine has derin ve verimli ödülleri vardı ama asla kötü adamları yakalamanın, karanlık işlerine son vermenin ve adil bir ceza aldıklarını görmenin verdiği heyecanın yerini tutamazdı.

Mahoney, "Hadi ," dedi.

Telsizden ve bana verdikleri hafif kulaklıktan onun sesini duydum. "Heyecan verici değil mi, Dr. Cross?" Krazy Kat Rawlins, "Bu heyecan verici değil mi Dr. Cross?" dedi.

Batra farlarını yakıp Mahoney'nin Tahoe'sunu doğuya giden kırsal bir yolda takip ederken ön koltuktan bana baktı.

"İşin sırrı fazla heyecanlanmamakta," dedim. "Başını dik tutmalısın." "Ah, tabii ki," dedi hafifçe üzülerek. "Sanırım ben sadece

Nash Edgars'ı kelepçeli görmeyi ve ona onu yendiğimi söylemeyi dört gözle bekliyorum. Sen hiç böyle hissettin mi?"

"Zaman zaman, elbette," dedim. "Şu anda mı?"

"Şu anda o kadınları sağ salım görmek için sabırsızlanıyorum."

Kulaklığımın üzerinden, Mahoney dedi ki, "Yarım mil uzakta. HRT, . İhlal ekibi, "

Onaylar hızla geri geldi ve zihnimde kurtarma ekibinin termal görüntüleme gözlüklerini taktığını, ormana daldığını ve ormanın içinden kulübeye ve kayıp dört kadına doğru ilerlediğini görüyordum.

Yolda bir yükselti gördük ve kocaman, siyah, altı tekerlekten çekişli zırhlı bir FBI kamyonunun kapıya doğru geldiğini gördük. Korumaların hemen geri çekilmesini bekliyordum ama bunun yerine kapının arkasından flaşlar patladı ve telsizden silah sesleri duyuldu.

Mahoney, "onu," dedi.

Büyük zırhlı araç geri çekildi ve ardından çelik kapıya doğru hızla ilerleyerek menteşelerini patlattı. Kamyonun içindeki ajanlar lombozlardan muhafızlara ateş etti,

Tepeden ağaçların arasına, yerleşkeye doğru çekilmişlerdi. Mahoney zırhlı kamyonu takip ederek yıkılan kapıdan geçti, biz de peşinden gittik.

"HRT MI?" Mahoney söyledi.

"İki yüz metre ötede, SAC," diye cevap geldi. "Kulübede henüz görüntü yok ama tepede ışıklar yanıyor."

İhlal aracı bu haber üzerine hızlandı ve yılan gibi kıvrılan uzun araba yolundaki bir virajda gözden kayboldu. Yerleşkenin sınırına ulaştığımızda, ana ev, at arabası evi ve ahır arasındaki avluda spot ışıkları yanıyordu.

SWAT teçhizatı giymiş on FBI ajanı zırhlı araçtan inerek ikişerli ekiplere ayrıldı ve taş, kızılâğaç ve camdan yapılmış modern bir bina olan malikâneye doğru ilerledi.

Bahçenin uzak tarafındaki at arabası evinin kapıları açıktı. İçerisi aydınlatılmamıştı ama dışarıdaki spotlardan ilk iki bölmede beyaz bir Range Rover ve siyah bir kamyonet, üçüncü bölmede ise birkaç ATV ve arazi motosikleti görünecek kadar ışık geliyordu.

Siyah kamyonet diye düşündüm. Eminim bir ya da iki kurşun deliği olan bir penceresi vardır.

, Mahoney Tahoe'dan indi. Batra'nın farlarına takıldı, gözlerini kırptırdı, elini kaldırdı ve kapatması için işaret etti. Bree ve Sampson da . Baskın ekibinden ve HRT güçlerinden gelen telsiz konuşmaları durmadan gelmeye başladı. Bir an için kulaklığımda sızlanan bir geri bildirim aldım.

Dört ajan ön kapıya gidip bir koçbaşıyla kapıyı kırarak açtıktan sonra içeride kayboldu.

Kuzeyimizdeki ormanda HRT birimi kontrplak kaplı binanın etrafını sarmıştı. Termometreler dört kişinin hâlâ içeride olduğunu, düz bir şekilde yattıklarını ya da kıvrıldıklarını gösteriyordu. Bu bana doğru gelmedi; oturuyor ya da ayakta duruyor olmalıydılar. Ama belki de silah seslerini duymamışlardı? Ya da belki de zapt edilmişlerdi?

Mahoney kulaklığımın üzerinden, "HRT, içeri gir ve onları dışarı çıkar," dedi. "Hemen." "Ön koridor temiz," dedi evin içindeki bir ajan.

Bir diğeri "Bodrum temiz" dedi.

"Nerede o?" Rawlins, Batra'nın arabasının ön koltuğundan seslendi. "Sakın bana Edgars'ın burada olmadığını söyleme."

Pencereler açık, ısıtıcı çalışıyor ve radyo kulaklarımızda çınlıyor olsa bile, hepimiz ilk patlamayı duyduk.

Kurtarma komutanı "HRT ajanı vuruldu" dedi. "Tekrar ediyorum, HRT ajanı vuruldu. Burası bubi tuzaklı."

Mahoney, "Geri çekilin ve kontrol altına alın," dedi.

"Ne kadar kötü?" "En kısa zamanda Yaşam Uçuşuna ihtiyacımız olacak."

"Şimdi arıyorum."

Edgars'ın malikanesindeki arama komutanı telsizden, "Bubi tuzaklarına dikkat edin beyler," dedi.

"Mutfak temiz," dedi bir başkası.

"Ev sineması temiz," dedi bir üçüncüsü.

"Birinci kattaki tüm dolaplar ve banyolar temiz," dedi dördüncü bir kişi.

"Birinci kat tamamen temizlendi," dedi komutan.

Bree ve Sampson Mahoney'den ayrıldılar ve malikaneye doğru yola çıktılar. Endişelendim, klostrofobik hissettim ve arabanın kapısını açtım.

Batra, "Siz arabada kalacaksınız, Dr. Cross," dedi. "Ben bekleyeceğim." Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

Eşim ve ortağım Edgars'ın evine içerideki FBI ajanları ikinci katı temizlemek için harekete geçmişlerdi bile. Mahoney HRT komutanına Yaşam Uçağı'nın on bir dakika uzaklıkta olduğunu söyledi ve sonra o da içeri girdi.

Rehine kurtarma komutanı ile gelen Yaşam Uçuşu doktoru arasındaki iletişimin bir kısmını yakaladım. Ajan binanın kapısını açmış ve küçük bir patlayıcıyı tetiklemişti. Sağ kalçasında şarapnel parçaları vardı ve femoral arteri kopmuştu. Kan kaybından ölmemesi için yaraya doğrudan basınç uygulamışlardı ve onu almak için ormandan ilçe yoluna taşımaya hazırlanıyorlardı.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi sıhhiye eri. "Yedi dakika ."

Evdeki bir görevli "İkinci kat sahanlığı ve koridor temiz" dedi. "Tüm yatak odaları temizlendi," dedi bir başkası. "Ev boş, Yüzbaşı."

Kulaklıktan tiz bir ses geldi, o kadar yüksekti ki kulak zarlarımın patlayacağını sandım. Kulaklığı çıkarıp cebime soktum.

Avluya bakan karanlık ikinci kat pencereleri aniden parladı ve evin içinde otomatik silahlarla ateş açıldı. İki, üç, belki daha fazla silah.

Bree, Sampson ve Mahoney'nin ön kapıdan çıktıklarını görmek için avluya ve malikâneye doğru birkaç adım attım. Ama çekilmediler ve ateş patlamalar ve dalgalar halinde devam etti ve-

"Dr. Cross!" Ajan Batra arkamdan bağırdı.

Onu görmezden geldim, şiddete doğru çekildim, buna bir son vermek istedim. Ama Mahoney'nin Tahoe'sunu geçip avluya girdiğimde silah sesleri kesildi. Malikânenin diğer tarafında, çok daha yakında ikinci bir bomba patlamadan hemen önce at arabası evinin üçüncü bölümünde bir hareketlilik yakaladım.

Patlamayla birlikte spot ışıkları titredi ve söndü. Ateş de kesildi. Sonra asla unutamayacağım bir ses duydum -titreme, ilkel ve dehşet verici- araba evinden geliyor.

Silahımı ve el fenerimi çıkardım ve üçüncü bölmeden büyük ve kutu gibi bir şey çıkarken o yöne doğru hızla ilerledim. Avludan çıkıp ormana doğru ilerlerken el fenerimi üzerine tuttum: kırmızı-siyah renkli, yan yana duran bir Honda Pioneer 1000 ticari araç.

Araç gözden kaybolmadan önce şoför ve ön koltuktaki yolcunun sadece bir anlık görüntüsünü yakalayabildim ama yataktaki gözleri bağlı, ağzı tıkalı ve domuz bağı takılmış sarışın genç gün gibi ortadaydı. Gretchen Lindel kıvranıyor ve çığlık atmaya çalışıyordu ve sonra gitmişti.

"Batra!" Bağırdım, ışığı yaktım ve üçüncü bölmede bir Kawasaki ATV gördüm. "Batra!"

İçeriden tekrar silah sesleri gelmeye başladı ve ikinci çığlığımı bastırdı.

Ayak bileğimdeki acıya aldırmadan ATV'ye doğru yürüdüm, cebimden telsizi çıkardım ve kulaklık kablosunu kopararak geri bildirimi durdurmayı düşündüm. Ama daha da kötüydü ve susturucuyu neredeyse kapatmak zorunda kaldım.

El fenerim ATV'nin kontağını buldu ama anahtar yoktu. Koltuğu kaldırdım, kasklar için bir saklama yeri ortaya çıktı ve anahtarı buldum. Koltuğa oturdum, kontrollere baktım, farları açtım ve motoru çalıştırdım.

Garajdan kükreyerek çıktım, Batra'nın beni görebilmesi için dua ettim, yerleşkeden ormana giden iki şeritli yola döndüm ve hızlandım.

BREE, SAMPSON VE MAHONEY üst katlar temizlenirken beklemek için malikânenin ana katındaki geniş, açık ve tonozlu bir alana girmişlerdi. Odada Edgars'ın son teknoloji mutfağı, rustik bir yemek alanı ve gömme ahşap dolaplar ve kitaplarla dolu raflarla çevrili büyük bir taş şöminenin önüne yerleştirilmiş birkaç deri kanepe vardı.

Sampson, "Burası pırıl pırıl görünüyor." dedi.

Mahoney başıyla onayladı. "*Architectural Digest* fotoğrafçısı için hazırım."

Telsizleri çatırdadı: "İkinci kat sahanlığı ve koridor temiz." "Tüm yatak odaları temizlendi. Burası boş, Yüzbaşı."

Boş mu? Bu Bree'ye yanlış geldi. Uzaktan bombanın patladığını duyduğundan beri diken . Neden dış binaya bubi tuzağı kurulmuştu da-

Kulaklığında şimdiye kadarki en kötü geri bildirim olan delici bir vınlama duydu ve kulaklığı yırtıp attı. Sampson da aynısını yaptı.

Odanın öbür ucundaki Mahoney de elindekini yere attı. "Bu da ne-"

Üst katta otomatik silahlar havlamaya ve takırdamaya başladı. Bree içgüdüsel olarak mutfak tezgâhının arkasına atladı, Sampson da hemen yanındaydı.

Ateş kesilince sarsıldılar ve silahlarına sarıldılar. "Ajanlar vuruldu!" diye bağırdı biri üst kattan. "Arthur ve Boggs. Yatak odası Beş. Üst koridorun uzak doğu ucu."

Merdivenlerin dibindeki arama komutanı silah sesleri üzerine bağırdı, "Kaç kişi? Buranın temizlendiğini sanıyordum!"

"Öyleydi, Kaptan! Ateş edenler olmalı-"

Dışarıdaki bir patlama evi sarstı. Işıklar söndü.

"Bu bir pusu!" Mahoney koltukların yanından bağırdı. "Telsizlerimizi ve hücrelerimizi karıştırıyorlar. Bree, Sampson'ı al ve buradan çık, iletişim kur-"

Bree el fenerini açmak üzereydi ki ses bastırmalı otomatik silahlar . Mermiler granit tezgâhlara, parçalanmış dolaplara ve paramparça olmuş tabaklara saplanırken başını örttü.

Kurşunlar soldan sağa ve sonra sağdan sola hareket ederek paslanmaz çelik aletlerde delikler açtı, toplamda on, belki de on beş atış, durmadan önce Bree ve Sampson'ın üzerine moloz yağdırdı.

Bree korku ve adrenalinden titriyordu. Yanmış barutun kokusunu alınca midesi bulandı ama zihni dönmeye başladı. Tetikçi neredeydi? Nereye saklanmıştı? O dolaplar yetişkin bir adamı saklayacak kadar büyük değildi, değil mi?

Bacağında bir çekiştirme hissetti.

"Şef?" Sampson fısıldadı. "İyi misin?"

"İyiyim. Tetikçi nerede?"

"Vuruldu," diye Mahoney.

Korku onu terk etti. Bree el fenerini yaktı ve mutfak fayanslarının sürünerek "Ne kadar kötü Ned?" diye seslendi.

Mahoney'nin nefesi kesildi. "Gut. Sen söyle."

Bir yerlerde bir jeneratör öksürdü ve uğuldadı. Loş ışık geri geldi. Üst kattaki ajanlar bağırıyordu ama Bree onları duymazdan geldi.

"Tetikçi nerede Ned?" diye seslendi daha yüksek sesle. "Arkamda. Dolaplar."

Bree el fenerini kapattı, ilerledi ve mutfak dolaplarının alt köşesinden baktı. Mahoney'nin deri koltuklardan birinin yanında yerde dik oturduğunu söyleyebilecek kadar iyi görebiliyordu ama tetikçiden hiçbir iz yoktu.

Sampson arkasından, "dışarı çıkarmalıyız, Şef," dedi. "Şimdi!"

"Tetikçinin nerede olduğunu öğrenene kadar olmaz. Hepimizi öldürtmeyeceğim."

El fenerini tekrar açtı, köşeden baktı ve ışığın yaklaşık kırk metre ötedeki Mahoney'nin üzerinde oynamasına izin verdi. Kambur duruyordu ve gözlerini kısmıştı. Bree, zırhlı yeleğinin hemen altındaki beyaz gömleğinde görünen büyük koyu kan lekesine odaklandı.

Düşük ciğer vuruşu, diye düşündü ve boğazının arkasında sürünen paniği yutmak için savaştı. Onu dışarı çıkarmaları gerekiyordu. Ama tetikçi... Bree ışığını taş şömineye, iki yandaki dolaplara ve raflara doğru kaydırды. Işın, bırakın bir erkeği, bir çocuk için bile çok küçük olan kapıların ve sıra sıra dizilmiş kitapların üzerinden geçerek küçük bir kitaplığın üzerinde durdu.

Açık dolap.

"," diye fısıldadı.

ATV ağır hizmet tipi bir susturucuyla donatılmıştı, bu nedenle iki şeritli yolda arazinin derinliklerine doğru ilerlerken motor neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Edgars'ın yan arabası önümde üç ya da dört dakikadan fazla kalmamıştı. Donmuş çamurda izleri göremiyordum ama geçtiği yerdeki yapraklar kırılmış ve parlıyordu.

Kar taneleri yüzüme çarptı. Boştaki elimle radyoyu çıkardım ve açtım. Artık cızırtı gelmiyordu, sadece yoğun bir tıslama vardı.

"Ben Alex Cross," dedim. "Anlaşıldı mı?"

Parazitin arasından tıkırtılar ve yabancı bir sesin parçalarını duydum. Kapattım, ceketime geri koydum ve cep telefonumu denedim. Çekmiyordu.

Kar taneleri kalın ve ağır pullara dönüştü.

Kaçacaklar diye düşündüm. *Sadist piçler kaçacak.*

İleride bir kavşak vardı ve durdum. Kar yaprakları kaplamıştı ve Edgars'ın Gretchen Lindel'i hangi yöne götürdüğünü anlamamı imkânsız kılıyordu.

Arazinin uydu görüntüsünü hatırlamaya çalıştım. Kulübe ve yaralı HRT ajanı solumda bir yerdeydi. Arazinin arka tarafındaki tepecik -Mahoney'nin dört ajan gönderdiği yer- tam önümde bir yerdeydi. Uydu görüntüsündeki tanımlanamayan leke patikanın sağındaki çatalın aşağısındaydı.

İçgüdülerimle hareket ettim, ATV'nin gaz pedalını çevirdim ve sağa döndüm. Kar yüzümü tokatladı, gözlerime girdi ve beni sürünerek gitmeye zorladı.

On dakika sonra kar fırtınası başladığı gibi aniden sona erdi. Edgars'ın makinesinin buzu kırdığı yeri görerek geniş, sıg, buz tutmuş bir dereye doğru yokuş aşağı yuvarlandım. İçgüdülerim doğru çıkmıştı. Derenin karşısına geçtim ve doğuda gökyüzünün aydınlandığını fark ettim.

Ne kadar ilerideydiler? O bubi tuzaklı binadaki dört kişi ölmüş müydü? HRT'dekiler bubi tuzağı patladığında hareket etmediklerini söylemişlerdi. Yoksa Edgars Gretchen'i diğer sarışınları sakladığı yere mi götürüyordu?

Dere geçişinin yüz metre ötesinde izleri kaybettim ve bakir karların arasından çamlarla çevrili bir sapağa doğru ilerledim. Bir çıkmaz sokak.

Ama Edgars bu yoldan gelmişti. Ben . Bu buz kesinlikle yeni kırılmıştı ve bu izler ...

Arabayı geri sürdüm, farları geçide tuttum ve derenin yukarısının kaplı olduğunu gördüm. El fenerimi kullanarak aşağıya baktım. Oradaki buz, derenin sekiz, belki de on metre yüksekliğinde dik bir setin altında kaybolduğu yere kadar kırılmıştı ve yeni karla donmuş yeşil ve ten rengi bitki örtüsüyle kaplıydı.

Hangi cehenneme gitmişlerdi? Herhangi bir makinenin o duvarın kenarından yukarı tırmanabileceğini hayal bile edemiyordum.

Sete daha yakından baktım. Yeşil bitkiler mi? Bu imkansızdı. Yapraklar dökülmüştü. Eğrelti otları ölmüştü.

Arabayı dereye sürdüm ve yavaşça setin üzerine doğru yuvarlandım, farlar açıldı ve el fenerim etrafta oynuyordu. Karın buzlanmasından bile, bitkilere değil, donuk yeşil, gri ve kahverengi kumaştan ince şeritlere baktığımı görebiliyordum, binlerce parça, üzerimdeki kayalara cıvatalanmış sağlam bir siyah metalden sarkan büyük bir kamuflaj kumaşına dikilmişti.

Radyoyu tekrar elime aldım ve açtım. Parazit daha zayıftı. İletim düğmesine bastım ve "Ben Alex Cross, geri dönün" dedim.

Neredeyse anında, garip bir şekilde tanıdık bir ses cevap verdi.

"Batra?" Dedim.

Ses cevap verdi ama tek kelime bile anlayamadım.

Dedim ki, "Tekrar ediyorum, ben Alex Cross. Gretchen Lindel'i elinde tutan Edgars'ın peşindeyim. Arazinin kuzeydoğu çeyreğinde bir yerdeyim."

Ses daha da bozuk bir şekilde geri geldi.

Neredeyse radyoyu cebime tıkacaktım ama sonra bir an ilham geldi ve "Eğer beni duyabiliyorsan, iPhone'umu Bul'dan beni takip et" dedim.

O zaman telsizi bir kenara bıraktım, onu beylik silahımla değiştirdim. Kamuflaj perdesine bakarak tereddüt ettim, diğer tarafta beni neyin bekliyor olabileceği konusunda endişeliydim. Farları söndürdüm, gazı kökledim. Tampon kumaşa dokundu ve sonra onu kapalı tutan cırt cırtı parçaladı.

Tabancamı sol elime aldım, namluyu gidona dayadım, emniyeti gevşettim, gaza biraz daha yüklendim ve karanlığa doğru ilerledim.

BREE, açık dolabın içindeki ince metal bir direğe monte edilmiş, dumanı tüten Uzi makineli tabancaya baktı. Silahın altında, sadece on ya da on beş atış için fazla büyük olan uzun bir muz şarjörü asılıydı.

Mahoney öksürdü ve yana kaydı. Silah ona doğru döndü ve namlusuna sabitlenmiş lazer dürbününün ince kırmızı çizgisinin yaralı ajanın başının on beş santim üzerinden geçtiğini gördü. Silah durdu.

"Ne haltlar ?" Sampson onun yanına sürünerek fısıldadı. Geri çekildi, "Uzaktan kumandalı Uzi'ler. Tabii..."

Bree köşeden tekrar baktı, makineli tabancaya ve dolaba ışık tutarak bir kamera aradı.

Mahoney inleyip kımıldadı ve kanepe hareket ederek arkasındaki masaya çarptı. Masanın üzerindeki lamba sallandı.

Uzi tekrar ateş açtı, aynı soldan sağa, sağdan sola mermi spreysi; lambayı ikiye böldü ve sonra ateş mutfığa doğru devam etti. Bree ateş kesildikten sonra kafasını kaldırdı ve kurşunların ilk yayılım ateşi sırasında isabet ettikleri şeylerin bazılarına isabet ettiğini gördü.

Hayır, sözünü geri aldı. Onlar da *aynı şeyleri tam olarak aynı boyda*.

"O silahı kimse kullanmıyor Ned!" Bree bağırdı. "Sanırım bir hareket dedektörü var. Görüyor musun?"

"Hayır," diye homurdandı, sesi daha zayıf çıkıyordu.

Bir ajan yukarıdan bağırarak yaralı adamlarını götürmesi gerektiğini söyledi.

"Bütün yer bubi tuzağı !" Sampson bağırdı. "Durun pozisyon alın!"

"Biri kritik durumda! Onu hareket ettirmezsek ölecek!"

"O merdivenlerden inerseniz hepiniz ölürsünüz," diye bağırdı Bree, Sampson'ı geçip paslanmaz çelik sobanın yanındaki el değmemiş dolaplara doğru sürünerek ilerlerken.

Sonunda istediği eşyaları bulana kadar üç dolaba baktı. Onları aldı ve Sampson'ın yanına geri döndü.

"Kurabiye kâğıtları da neyin nesi?" diye sordu.

Bree, "Hareket," dedi ve sonra, "Ned, eğer yapabilirsen aşağı in," diye seslendi.

Kurabiye kâğıtlarından birini mutfığı oturma alanından ayıran tezgâhın üzerine fırlattı.

Uzi ateşlendi, mermiler soldan sağa, sağdan sola takırdadı. Bir kurabiye yaprağı daha fırlattı ve sonra makineli tabancanın mekanizması kilitlenip açılmadan önce bir üçüncüsünü daha fırlattı, namlu ve kama sıcak sıcak tütüyordu.

Dikkatle ayağa kalktı ve Ned'in kanepenin yanında yan yattığını gördü. Gözleri açıktı ama cam gibiydi ve solunumu sığ görünüyordu.

Mahoney'e doğru koşarken üst kattaki FBI ajanlarına "Temiziz!" diye bağırdı. "Adamlarınızı dışarı çıkarın!"

Alex'in eski FBI ortağının yanında diz çöken Bree ağlamayı reddetti. "Benimle misin Ned? Konuş benimle."

Mahoney başını salladı ve gözlerini kırıştırdı. "Bağırsak vuruşu." "Bunu görebiliyorum."

Sampson onun arkasından geldi. "Onu hastaneye götürmeliyiz ve sıkışma hâlâ devam ediyor."

"Onu yardım et," dedi Bree.

Ned'i ayağa kaldırdılar. Mahoney acıdan bayılmış, ölü ağırlığına dönüşmüştü ve Sampson onu itfaiyeci hamlesiyle omuzlarına aldı. Bree onun önünden ön kapıya doğru koştu ve yağın karın içine adım atarak, "Alex? Ajan Batra?"

Bir el feneri yandı. Keith Rawlins çekingeni bir sesle, "Sadece ben, Şef Stone." dedi. Sampson omzunda Mahoney ile kapıdan çıktı.

Avludan Mahoney'nin malikâneye sürdüğü Tahoe'ya doğru aceleyle ilerlerken kar iri taneler halinde düşmüş ve kaldırım taşlarını kaplamıştı. Rawlins dışarıda durmuş, yağmur altında kalmış bir kedi gibi perişan görünüyordu.

"Arka koltuk arkalıklarını indirir misin?" Sampson söyledi.

Yapacak bir işi olduğu için minnettar görünen Rawlins, "Sıkışma sistemi olağanüstü," diyerek harekete geçti.

"Biliyoruz," dedi Bree sabırsızlıkla. "Batra'nın arabası nerede?"

"Sıkışma başladığında ve ardından ateş edildiğinde, dışarı çıkmaya ve takviye çağırmaya karar verdi."

Sampson Mahoney'i Tahoe'nun arkasına bindirirken Bree, "Güzel," dedi. "Nerede-"

"Henüz gitmeyin!" diye bağırdı bir FBI ajanı avluda.

Ağır yaralı bir adamı taşıyordu. Göğsündeki yaraya kan pıhtılaştırıcı madde koymuşlardı ama adamın solunumu düzensiz ve sertti.

"Onu içeri alın," dedi Bree. "Ve sonrakini de."

"Ben sürerim," dedi Sampson ve Mahoney'nin ceketinin ceplerini karıştırıp anahtarları buldu.

Her şey çok hızlı ilerliyordu ve Bree hâlâ pusunun şokunu atlatamamıştı, bu yüzden Sampson'ın Tahoe'yu geri vitese takıp Edgars'ın uzun araba yolundan geri döndüğünü görene kadar karın durduğunu fark etmemişti.

Kafası karışmış ve çok yorgun hissediyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, bulutların dağıldığını ve ay ışığının parlayarak buz tutmuş avluyu bir film fantezisi gibi gösterdiğini gördü.

Rawlins'e "Alex Ajan Batra ile mi gitti?" diye sordu.

"Uh, hayır."

Ona bakmak için döndü. "Ne? Nerede-"

Thaa-wumph!

Bree yerin titrediğini hissetti. Sessiz patlama sesi malikânenin derinliklerinden gelmiş gibiydi.

"O da neydi öyle?" Rawlins geri .

"Bilmiyorum," dedi. "Ben... Alex *nerede?*" "Dr.

Cross? O-"

İkinci ve çok daha gürültülü bir patlama önünü kesti; ikinci kattaki yatak odalarından birini güneşte alüminyum gibi aydınlattı, pencereleri patlattı ve şiddetli bir yangını ateşledi. Sarı, turuncu ve yakut rengi alevler malikânenin dışarı taşı ve kiremit çatıyı yaladı.

Bree hızla geri çekildi, midesindeki korkunun büyüdüğünü hissetti. "Alex nerede, Rawlins?" diye bağırdı. "Kocam nerede?"

Ağır kamuflaj perdeleri arkamdan kapandı. Gözlerim alıştı. Üç metre çapında bir yağmur suyu kanalının içindeydim. Ya dereye aşırı su taşkını potansiyeli vardı ya da Edgars bu menfezi bir kaçış yolu olarak yerleştirmişti. Uydu görüntüsünde gördüğüm lekenin bir kazıdan çıkan toprak olduğuna bahse girmiştım.

Kırk metre önümde menfez sona eriyordu ve gri ışık yükseliyordu.

Edgars ve Pratt onları takip ettiğimi biliyorlarsa, menfezin diğer ucunda bekliyor olabilirlerdi. Ama hesaplarıma göre, menfezin arazinin doğu sınırı boyunca uzanan toprak yolun altından geçmesi gerekiyordu, bu da diğer ucun beni Michaux Eyalet Ormanı'nın içinde bir yerde bırakacağı anlamına geliyordu.

Beni pusuya düşürmek için beklemiyorlar diye düşündüm. Buradan çıkıp mümkün olduğunca uzağa gidiyorlar.

Gaza bastım ve kendimi açığa, bir hedef gibi hissederek menfezden dışarı fırladım.

Ama dere yatağından ayrılıp sert ağaçların arasındaki patıkaya doğru ilerlerken hiç silah sesi duymadım. Şafak yaklaşırken, ilk başta belirsiz olan ama takip ettikçe daha da belirginleşen lastik izlerini görebiliyordum.

Arabayı sürerken Edgars'ın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalıştım. Ya tam uçuş modundaydı, bu durumda UTV'sini terk edilmiş ve bölgeden ayrılan bir arabanın izlerini bulacaktım ya da daha kötü bir şey planlamıştı.

Zihnimde Gretchen Lindel'i kamyonun kasasında kıvranırken gördüm. Edgars'ın onu ya da diğer kadınları yanında götürmeye niyetli olmadığından korkmaya başladım. Eğer düşündüğüm acımasızsa, Gretchen'i ve diğer sarışınları öldürürdü. Belki de çoktan öldürmüştü.

Tanık yok diye düşündüm. Tanık istemeyecektir.

Araziden beş mil kadar uzaktaki geniş bir tarım arazisine bakan bir kayalığın kenarına ulaştığımda tam gün ışığıydı. Neredeyse çeyrek mil aşağıdaki dik patikadan aşağıya baktığımda bir çiftlik ya da en azından çiftlik tarzı bir evin çatısını, çelik bir binanın çoğunu ve kesinlikle Edgars'ın yan yana Honda Pioneer 1000'ini karda park edilmiş olarak görebiliyordum.

Kawasaki'yi kapattım ve ayrıldım. Tabancamı ve telefonumu yanıma alarak yamaçtan aşağıya, çalılıklara sıkıca tutunarak aşağıdan kimsenin beni fark etmemesini umdum. Telefonumun çekip çekmediğini kontrol ettim ama çekmiyordu.

Ayak bileğim ve kaval kemiğim şişmiş ve mutsuzdu ama durmayı reddettim.

Çiftliğin arka tarafına ulaştığımda kar dallardan erimeye başlamıştı. Bir ağacın arkasında durdum, dinledim, izledim. Bahçede hiçbir şey hareket etmiyordu. Köhne çiftlik evinin pencerelerinde de hiçbir şey görünmüyordu.

Çelik binanın uzun kenarındaki üç üst kapı . Kapılardaki lomboz pencereler kapalı görünüyordu. Ancak arka kapının yirmi metre sağındaki küçük kanatlı pencere gölgelenmemişti. İçeride parlak, göz kamaştırıcı bir ışık görebiliyordum.

Telefonumu kontrol ettim. Hâlâ çekmiyordu. Ancak Edgars'ın usta bir kodlayıcı, karanlık ağın bir yarattığı olduğu gerçeği, Wi-Fi'si olup olmadığını kontrol etmemi sağladı. Vardı, Pharm adında şifre korumalı bir erişim ve Pharm Guest adında başka bir erişim. Bree'ye e-posta ya da mesaj gönderebileceğimi düşünerek buna giriş yapmaya çalıştım ama o da şifre gerektiriyordu.

Çelik binanın içinde biri yürek burkan bir çığlık attı. Çenemi sıktım ve sert, acılı bir yürüyüşle çitin üzerinden geçtim. Çığlık soldu ve öldü. Arka pencereye ulaştığımda eğildim.

Altına girdi, kanadın sağ tarafına geçti ve arka kapıya doğru döndü. "Hayır!" diye bağırdı bir kadın.

"Lütfen!" diye bağırdı bir başkası. "Bırakın bizi gidelim!"

Pencereden gizlice baktım ve bir John Deere traktörü ile diğer bazı çiftlik ekipmanlarının binanın ortasındaki geniş bir açık alana park edilmiş olduğunu gördüm. Başlarının üzerindeki çelik bir kirişe bağlı makaralardan aşağıya doğru uzanan yedi gergin kablo, Gretchen Lindel ve diğer altı kadının bileklerine deri bağlarla tutturulmuştu.

Diğer altısı arasında kimin kim olduğunu ilk ya da ikinci bakışta tam olarak anlayamadım. Altlarından damlayan ve biriken koyu kanla sıırılsıklam olmuşlardı. Sadece Gretchen temizdi.

Altı kişi daha mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Hep birlikte yedi mi? Sadece altı sarışın eksik sanıyordum.

Her halükarda, kadınlardan üçü baygın görünüyordu, çeneleri göğüslerine doğru sarkmıştı. Gretchen ve diğer üçü başlarını kaldırmış, etraflarında dolaşan siyah giysili iki adama .

Kafasına GoPro kamerayı takan Nash Edgars tedirgin, zıpkın gibi, kimyasal bir şey almış gibi görünüyordu. Sol elinde bir SLR kamera, sağ elinde ise halo dürbünlü AR tarzı bir saldırı tüfeği tutuyordu.

Edgars hareket etmeye devam etti, kadınları ve siyah bir kar maskesi takan, kırmızı plastik bir kova ve süslü bir mafsallı korumasına doğru sıkıca geriye kıvrılan obsidyen siyahı bıçaklı bir bıçak taşıyan diğer adamı videoya çekti. Bu, birkaç sahte infaz videosunda gördüğüm bıçakla aynıydı.

Kapüşonlu adam, onu görmeye çalışarak iki büküm olan Gretchen Lindel'in arkasından dolaştı ve başından aşağı bir kova kan boşalttı. Kadın

ürperdi ve tiksintiyle titredi ama .

"Yangından önceki son vaftiz," dedi ve sesini tanıdım. Pratt'ti, Edgars'ın koruması.

Pratt boş kovayı traktörün tekerleğine yaslanmış ikinci bir saldırı tüfeğinin yanına bıraktı. Uyanık kadınlardan birinin arkasından dolandı ve kötü görünümlü bıçağı kadının boğazına dayadı.

Çılgılık çılgılığa başladı. "Nash! Ona izin verme! Lütfen ona izin verme! Ben onlardan biri değilim! Ben Latin'im! Sarışın değilim!"

Kameraman Edgars yaklaştı ve güldü. "Bu sahnede sarışınısın, Lourdes."

"Lütfen, Nash," dedi Lourdes Rodriguez ağlayarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Edgars makul bir ses tonuyla, "Elbette var," dedi. "Sonunda sarışınları öldürmezsek gerçek bir snuff filmi olmaz."

Pratt bıçağı Rodriguez'in boğazından çekip aldı ve bir tarafa, yaklaşık bir metre boyunda ve iki metre çapında iki yeşil metal tankı işaret etti. Metal bir direğe zincirlenmişlerdi.

"Size bir şans veriyoruz," dedi Pratt. "Bıçakla ölebilirsin ya da şansını deneyip burası tutuşup seni havaya uçurmadan önce gazdan bayılman için dua edebilirsin."

Tepkilerini videoya çekmeye devam eden Edgars, yan taraftaki gaz tanklarına doğru ilerledi. AR'yi yere bıraktı, tankların arkasına uzandı ve bir gaz maskesi buldu; maskeyi Pratt'e fırlattıktan sonra kendisi için bir tane daha aldı. Yarısını kafasına geçirdi, diz çöktü ve saldırı tüfeğini aldı.

Pratt dedi ki, "Peki ne hanımlar? Bıçak mı ateş mi?"

"Diğer seferlerde olduğu gibi ölmüşüz gibi gösteremez misiniz?" diye mırıldandı içlerinden biri ve ben onu tanıdım. Delilah Franks, banka veznedarı.

Edgars, "Herkes özel efektlerden bıktı," dedi. "Biz sonuna kadar gidiyoruz. İlk defa. Göster ona, Pratt. Diğerlerini uyandır. Önce küçük Gretchen'in nasıl öldüğünü görsünler. O zaman nasıl gideceğimize karar verebilirler."

Zıplaya zıplaya arka kapıya gittim. Kol döndü ve kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde yavaşça açıldı. Ölü bir şeyin kokusunu aldım.

Sırtımı duvara vererek içeri girdiğimde, Pratt'i kırk adım ötede gördüm. Diğer üç kadını tekmeleyerek uyandırmış ve Gretchen Lindel'in arkasına geçmişti. Sağ bacağını arkaya doğru uzatmış, yere dayamıştı. Sol dizi genç kızın omurgasına bastırılmış, sırtını kamburlaştırmıştı. Pratt onu da saçlarından tutmuş, başını geriye doğru çekmiş, kötü görünümlü bıçağını nefes borusuna dayamıştı.

"Şimdi korktun mu, sarışın?" dedi Pratt.

"Hayır," dedi Gretchen. "Bana zarar veremezsin." "Evet, verebilirim."

Alden Lindel'in kızına çok yakındı, öldürücü bir atış yapmaya cesaret edemedim ve boğazını kesmesine neden olabilecek bir uyarıda bulunmak istemedim. Pratt'in uzattığı sağ bacağının etine nişan aldım, tetiğe dokundum ve ateş ettim.

Kurşun sağ kık yanağına saplandı, onu döndürdü ve leğen kemiğini kırdı. Çığlık atarak yere düştü, savrulan bıçak takırdayarak uzaklaştı.

Sağıma doğru sert ve hızlı bir şekilde topalladım, Edgars'ın kameralar ve AR ile bana doğru döndüğünü gördüm. Tam otomatik silahla ateş açtığı anda daldım ve çelik bir tohum serpme makinesinin arkasına indim. Sümüklü böcekler serpme makinesine çarpıp arkamdaki sac duvarı deldi.

Ateş kesildi. Kadınların hepsi çığlık atıyor ve ağlıyordu. Pratt acı içinde inledi, sonra bağırdı, "Öldür onu! Vur onu, Nash!"

ve karmaşanın ortasında Edgars bağırdı: "Dışarı çık Cross.

Tüm oyuncular ve ekip için düzenlenen partiye katılın!"

Hiçbir şey söylemeden etrafıma bakarken, yayıcının alt kısmı ile tekerlekleri arasında üç inçlik bir boşluk olduğunu fark ettim. Yan döndüm ve sağ kolumu ve tabancamı uzatarak Edgars'ın ayaklarını ve alt bacaklarını görmeye çalıştım.

Ama sağımda çok uzaktaydı ve küçük bir buldozerin bıçağı tarafından görüş alanımdan çıkarılmıştı. Adamın hareket etmesi gerekiyordu.

"FBI burayı kuşatıyor, Edgars!" Bağırdım. "Silahlarınızı indirin!"

"Saçmalık," dedi Edgars, kendini tutarak. "FBI buraya tek başına girmene asla izin vermez. Sistemlerine girdim, protokollerini okudum."

"Tam . Onlara konumumu telsizle bildirdim!" "İmkansız.

On mil içindeki her şeyi karıştırdım."

Bu fikir onu cesaretlendirmişe benziyordu çünkü buldozer bıçağının arkasından dik bir geri çekilme açısıyla fırladı, o kadar hızlıydı ki ateş edemedim. Benzin depolarının hemen arkasında durdu. Kesinlikle ateş edemedim.

Neyi görüp neyi göremediğimin farkında olmayan Edgars kamerasını çekmeye devam etti, tüfeğini yere koydu ve ayağa kalktı.

Çekim yapıyor ve gaz valflerini açmak için boş bir ele ihtiyacı var, diye düşündüm, bir an içinde tek bir seçeneğim olduğunu ve seçeneği ya şimdi ya da asla kullanmam gerektiğini fark ettim. Halo nişangâhının üst taretine, AR'nin hareketinin tam üstüne nişan aldım ve .40 S&W silahımı ateşledim.

Yüz elli gramlık mermi tarete çarptı, nişangâhı delip geçti ve dört yüz foot-pound'luk bir enerjiyle harekete çarptı. Silah beton zemin üzerinde kayarak bir biçerdöverin bıçaklarının altına girdi.

Kendimi çömelmek yukarı ittim, şok olmuş Edgars'ın gaz tanklarından uzaklaştığını, gaz maskesini indirdiğini ve biçerdövere doğru koştuğunu gördüm. Peşinden gittim, silahımı kaldırdım.

"Dur yoksa ateş ederim!" Tanklardan tüm gücüyle tıslayan propan kokusunu almadan bir an önce bağırdım.

Sol kolum ve ceketimin koluyla burnumu ve ağzımı kapatarak kadınların, baygın haldeki Pratt'in ve tankların yanından topallayarak geçtim. Edgars onların otuz adım ötesinde yüzükoyun yatmış, biçerdöverin altına uzanıyordu. Gaz yüzünden ateş etmekten korkuyordum. Üzerine atlamak için yeterince yaklaşmadan, tüfeği ve kamerayı bana doğrultarak döndü. Tabancamı ona doğrultarak kayarak durdum.

"Vurun onu!" Lourdes Rodriguez çığlık attı.

"Vurun onu!" diye bağırdı diğer kadınlar.

Edgars maskenin içinden "Ateş ederse hepiniz ölürsünüz!" diye bağırdı. Ona baktım. "*Sen ateş edersen, hepimiz ölürüz.*"

"Belki de mesele budur."

"Bunu neden yapıyorsun Edgars?"

Bana aptalmışım gibi baktı ve "Sarışınlardan nefret ederim. Hep nefret . , her biri."

"Burayı vurup havaya uçurursan kimse senin son küçük filmini görmeyecek."

Gaz maskesinin cam göz deliklerinden bana ışık saçtı. "Kameralar yayın yapıyor, Wi-Fi üzerinden yükleniyor."

"Hepimiz buradan çıkıp gidebiliriz."

"Hayır, yapamayız," dedi ve bozuk gözlüğünün üstünden bana baktı. "En iyisi mi? Buradan ıskalayamam, böylece ilk senin öldüğünü görebileceğim. Hepimiz alevler içinde kalmadan sadece yarım saniye önce."

İlk defa gazdan dolayı sersemlemiş hissettim. Edgars kamerasını yukarı kaldırdı ve sanki beni, gaz kutularını ve arkamdaki kadınları son bir kare için çerçevelemeye çalışıyormuş gibi arkadaki ekrana baktı.

"Bütün sarışınlar eninde sonunda ölmeli," dedi Edgars. "Ve polisler ve dahiler de."

"Yapma!"
Tetiği çekti.

Bir çınlama ve muazzam bir patlama oldu ve kalbim neredeyse duracaktı; gazın tutuşup tankları, beni ve onlarla birlikte herkesi havaya uçurmasını bekliyordum.

Onun yerine Edgars çığlık atıp beton zeminde kıvranıyordu, kanayan elleri gaz maskesini pençeliyordu, tüfeği sağında bir metre ötede patlamış ve dumanı tütüyordu. Adrenalin damarlarımdan akarak beni öyle bir titretti ki ne olduğunu anlamam için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Daha önceki atışımın zarar görmüş ve tam otomatik ateşe ayarlanmış olan Edgars'ın silahı geri tepmiş, tutukluk yapmış ve patlamış olmalı ki, metal parçalarını ve şeritlerini kodlayıcının yüzüne ve boynuna geri gönderdi.

Edgars gaz maskesini yırttı. Sol gözü delinmiş ve kan sızıyordu. Yanakları ve alnı korkunç bir şekilde yara bere içindeydi, derisi yüzülmüştü ve kan fışkırıyordu.

Başım gazdan bayılmıştı. Ceketimin kolunu tekrar ağzıma atarak, silahımı ona doğrulttum ve onu etkisiz hale getirip kelepçelemek için hızla ilerledim.

Ama yaklaştığımda, Edgars çelik burunlu botuyla saldırdı ve kötü ayak bileğime tam isabet etti. Bir şeyin kırıldığını hissettim. İçimden bir ateş topu fırladı; bacağım büküldü ve yan yattım.

Ayak bileğim sanki biri üzerine meşale tutmuş gibi hissediyordu. Acıdan ve midem altüst oldu ve başım döndü; bayılacağımı sandım.

"Gaz!" Gretchen Lindel zayıf bir sesle bağırdı. "Gaz!"

Başımı salladım, Edgars'ın çırpındığını, ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Silahımı ona doğrulttum ama ateş etmedim çünkü tam olarak ayağa kalkmadan kendini toparladı, bana şaşkın şaşkın baktı ve sonra boynunu yokladı.

Bir şey yırtılmıştı, muhtemelen şah damarı, kan pompalıyordu. Sendeledi, dudaklarını oynattı ama ses çıkarmadı ve sonra son kez düştü.

Gaz, diye düşündüm bir bina sersemliğiyle.

Kendimi dört ayak üzerine kalkmaya zorlayarak Edgars'a sırtımı döndüm ve tanklara doğru süründüm. Zincirlendikleri direğe ulaştım ve nefesimi tutarak kendimi ayağa kaldırmak için direği kullandım.

Tıslayan gaz vanasının düğmesini tuttum, çevirerek kapatmaya çalıştım. Ama yerinden . Diğeri de öyle. Açık kilitliydi.

Bir şekilde.

Midem bulandı. Kusma isteğimle savaştım. Ama sonra Gretchen Lindel'e ve kablolardan sarkan diğer altı kadına baktım. Başları eğikti. Vücutları gevşekti. Ölüyorlardı.

Ölüyorum.

Başım yine döndü ve neredeyse ikinci kez yere düşüyordum.

Ölüyorsun, Alex.

Bree'nin sesiydi. Nana Mama'nın sesiydi. Ve çocuklarımın sesleri.

Hepsi birden, bana savaşmamı söylüyor.

Başımı kaldırdım, etrafıma bakındım ve binaya girdiğim kapıyı gördüm. *Aç şunu, Alex.*

Yeterince hava yok.

Baktığım pencereyi gördüm. *Onu da kır*, diye düşündüm.

Yeterli değil, dedi sesler.

Kalınlaşan, dönen başımı çevirerek ölmekte olan kadınların arkasından baktım ve tek umudumu gördüm.

, dedi ailem.

Onlara olan sevgim içimde kabardı. Bunu kendimi çelikleştirmek ve direktten ve benzin depolarından uzaklaşmak için kullandım. Ayak bileğimdeki acı elektrik çarpmış gibi hissettirdi ve beni sarstı, daha uyanık ve daha kararlı olmamı sağladı.

Başım çarpmaya başladı. Her adım acımasızdı. Her nefes alışımında durmak, uzanmak ve teslim olmak istiyordum. Ama ailemin sesleri beni sürekli teşvik ediyor, acının geçici olduğunu ama ölümün öyle olmadığını söylüyordu. Ölüm...

Çelik binanın uzun duvarına ulaştım ve ona doğru düştüm, nefes nefese kaldım, gazı tattım ve bileğim ve başım dikiş yerlerinden patlayıp parçalanacakmış gibi hissettim. Karanlık noktalar gözlerimin önünde dans ediyor, toplanıyor ve beni kör etmekle tehdit ediyordu.

Baba

!

Baba

!

Alex!

Çökmenin eşiğindeyken uzandım ve duvara bağlı metal bir kutunun önündeki üç düğmeye doğru hamle yaptım. Iskaladım, el yordamıyla yokladım, tekrar bıçakladım ve teker teker tıkladıklarını hissettim.

Hiçbir şey olmadı ve inanmadığım tek bir an için hiç umut olmadığını düşündüm. Ben-

Vites takıldı. Elektrikli vinç motorları döndü. Ve bir, iki ve sonra üç garaj kapısı yükselmeye başladı.

Bana en yakın olanın altına girdim ve tökezleyip dışarıda eriyen kar ve çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüğümde yüzüme güçlü bir soğuk esintinin çarptığını hissettim.

Öksürdüm ve bayıldım ama sonra bir avuç kar ve soğuk çamur alıp yüzüme sıçrattım. Geri dönmek zorundaydım. Onları dışarı çıkarmalıydım.

Sürünerek geri döndüm ve Pratt'in gaz maskesinin üzerinde hareketsiz yattığını gördüm. Derin bir nefes alarak ona doğru koştum, onu yuvarladım ve maskeyi taktım. Geldiğim kapıyı ve pencereyi açıp havanın hareket ettiğini hissettikten sonra, kadınları tutan kablolarla bağlı ipleri buldum ve Hepsini kes.

Onları teker teker yakaladım ve hala sürünerek karın içine doğru sürükledim. Bir helikopter sesi duyduğumda hepsi dışarıdaydı ve nefes alıyorlardı, kayalıklara doğru baktım ve bir Life Flight helikopterinin iniş için geldiğini gördüm.

O öğleden sonra saat DÖRT'ten biraz sonra Eliza Lindel Bree'nin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Koltuk değneklerime yaslandım ve sırtını ovdum.

Bree'den uzaklaştığında bana usulca, "Lütfen," diye seslendi. "Alden'a söylemek için benimle gelmen gerekecek."

Bree'ye baktım, o da başıyla onayladı. "Elbette," dedim.

Gretchen Lindel'in annesi gözyaşlarını sildi, sonra uzanıp yüzümü öptü. "İyi bir adam olduğunuzu bilmenizi isterim, Dr. Cross."

Gözlerim başladı. "Teşekkür."

Bree onun elini tuttu. Onları mutfağın en ucundaki kapıdan Alden Lindel'in küçük dünyasına kadar takip ettim. Yataktaki büzüşmüş adam gözlerini *Game of Thrones*'un son bölümünden ayırmadı.

Eliza Lindel yanıma geldi ve telefonu kapattı. "Dr. Cross'un haberleri var, Alden." Gözleri tablete gitti. Sentetik ses, "Gretch?" dedi.

Gülümsedim. "O güvende Bay Lindel. Hepsi güvende. Buraya doğru geliyor. Onu hastanede kalması için ikna etmeye çalıştık ama bunu duymak bile istemedi." Lindel gözlerini sıkıca kapadı ve sonra tabletine baktı. "Tanrı'ya şükür,"

mekanik sesi şöyle dedi. "Tanrı'ya şükür."

Jack Russell teriyeri Tinker, mutfakta heyecanla havlamaya ve havlamaya başladı.

"Anne? Baba?" Gretchen zayıf bir sesle ağladı.

Bir acil yardım görevlisi onu tekerlekli sandalyeye itiyordu. Domuz kanından arındırılmıştı ve üzerinde bir çift hastane önlüğü vardı. Kolundaki bir serum, sandalyeye bağlı bir direğe monte edilmiş bir torbaya bağlıydı.

Annesi koşup ona sarıldı ve sevinçten hıçkıra hıçkıra ağladılar, küçük köpek arka ayakları üzerinde dans ediyor ve çılgınca havlıyordu. Hepsi Alden'ın yanına gitti. Köpek onun yatağına atladı. Gretchen titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı, kollarını babasına doladı ve onu öptü.

"Asla pes etmedim baba," dedi ağlayarak. "İçime ulaşmaya ve beni yok etmeye çalıştılar ama başaramadılar. Senin sayende ve bana öğrettiklerin sayesinde yapamadılar."

Yıkıldı, boğulurcasına aşk sesleri çıkardı, Bree ve ben de işimizi bitirip sıvışmak için işaret aldık. Dışarıda mutlu aptallar gibi gülümsedik. Sonbaharın sonlarına doğru keskin bir öğleden sonraydı ve hayatta olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

"Şu iPhone'umu Bul uygulaması bir şey, değil mi?" Koltuk arka koltuğa koyduktan sonra öne atladım ve atel takılı alt bacağımı içeri çekerken yüzümü buruşturdum. "Telefonda oturum açılmamış olsa bile telefonu takip edebiliyor."

Bree motoru çalıştırarak, "Seni daha hızlı bulmamıza kesinlikle yardımcı oldu," dedi. "Bu ve Batra ile Yaşam Uçuşu pilotunun telsiz çağrınızı duyması."

Ned Mahoney'nin ameliyatta olduğu GW Tıp Merkezi'ne doğru yola çıktık. Bree Şef Michaels'ı arayıp bilgi verirken ben de Ned'in yanı sıra Delilah Franks, Cathy Dupris, Ginny Krauss, Alison Dane ve Patsy Mansfield için dua ettim ve Tanrı'dan başlarına gelenlerle ilgili olarak huzura kavuşmalarını diledim. Bir şekilde Gretchen Lindel'in iyi olacağını biliyordum.

HRT ekibinin kulübede bulduğu dört mankeni düşündüm, hepsi de kızılötesi dürbünlerde gerçek insanlar gibi görünmelerini sağlayan elektrikli ısıtma pedlerinin üzerinde yatıyordu. Edgars'ın evinin bodrumundaki ilk *thaa-wumph!* en yakın olan FBI ajanını düşündüm, bilgisayarlar ve büyük kurgu ekranları olduğunu söylemişti.

İçeride bir alev topunun patladığını, bunun hızlandırıcı bir maddeyle körüklendiğini ve üst kattaki patlamayla birlikte malikaneyi yerle bir ettiğini söyledi. Edgars neredeyse her şeyi düşünmüştü; sanki onu bir noktada bulacağımızdan emindi ve bunu planlamıştı.

Bree şefle yaptığı görüşmeyi sonlandırdı.

"Michaels 'Aferin' diyor ve tekrar soruşturma açılana kadar ücretli izne ayrılıyorsun."

"İki kez askıya alınmak mümkün mü?"

"Aklanacaksın, Alex. Pratt, Gretchen Lindel'i öldürecekti. Birden fazla tanık var. Onu vurmak zorundaydın. Edgars da kendini vurdu."

"Biliyorum."

"O zaman neden yüzün asık?"

Gazın etkilerinden hâlâ muzdarip olup olmadığını merak ederek tereddüt ettim ama sonra "Temizlensem bile geri dönmemeye karar verdim" dedim.

Bir süre sessiz kaldı. "Sen ne yapardın? Sadece danışmanlık mı?"

"Hayır, bazı büyük fikirlerim var. Ve bunların en iyi yanı? Hepsi seni de içeriyor."

Ona baktığımda gülümsüyordu. "Bu beni mutlu ediyor." Ona doğru uzandım ve elini sıktım. "Ben de."

Kızını ailesine kavuşturduktan ON GÜN SONRA, Alden Lindel mutlu bir adam olarak uykusunda hayata veda etti.

Haberi soğuk ve rüzgarlı bir Cumartesi öğleden sonrasında Capitol Hill'in doğu yakasında ailemin peşinden koltuk değnekleriyle yürürken eşinden aldım. Bayan Lindel elbette kederliydi ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Gretchen eve döndüğünden beri sürekli yanında olan Lindel, zarafeti bulmuştu ve hem kızının hem de karısının elini tutarak vefat etmişti. Eliza'ya cenazede olacağıma dair söz verdim ve telefonumu cebime attım.

Ali etrafta dans ediyordu. "Hadi baba. Geç kalacağım."

"İçeri gir o zaman," dedi Nana Mama, onu penceresinde Bölge Açık Dart Şampiyonası'nın reklamını yapan bir poster bulunan nispeten yeni bir bar olan Elephants and Donkeys'in kapısına doğru kışkırtarak.

Ali sanki buranın sahibiymiş gibi kapıyı çekip açtı ve içeri girdi. Bree gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne, genç bayan?" diye sordu büyükannem.

Bree bir el salladı. "Bir barda dart turnuvasına katılacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim nine."

"Henüz büyümem bitmedi canım," dedi iyi huylu bir şekilde ve göz kırptı.

Onu içeri kadar takip ettik ve Sampson, Billie ve Krazy Kat Rawlins'i barda içki içerken bulduk. Ali'ye tahliye formlarını sıralamasında yardım ettim ve gömleğinin arkasına ilaştırması için bir numara aldım.

"Alıştırma tahtaları var," dedi. "Orada olacağım." "Her gece iki saat boyunca pratik yapıyorsun."

Kaşlarını çattı ve "Tekrar becerinin anasıdır baba" dedi. "Evet, tamam, bunu ben de duymuştum," dedim teslim olarak. "et."

Barın arka tarafında toplanmış yaşlı dart yarışmacılarına doğru yürürken gülümsedim ve onun yaşıdayken hiç bu kadar korkusuz olmadığımı düşündüm.

Sampson bana bir bira verdi, taburesini uzattı.

Onu aldım ve Billie'yi yanağından öptüm. "Gelmek zorunda değildiniz."

"Soğuk bir tatil gününde başka ne yapacaktık ki?"

Nana Mama, Jannie'nin yanında bir bar taburesine oturmuş kolej futbol maçını izliyor, buffalo kanatları yiyor ve bir Sprite içiyordu.

Sampson Bree'ye, "Teknik olarak soruşturmayı beklemek üzere izinde olduğumuzu biliyorum," dedi. "Ama Lourdes Rodriguez hâlâ içini döküyor mu?"

Bree tereddüt etti.

Rawlins dedi ki, "Onunla konuştum. Kadın kapatmıyor." Bree iç çekerek, "Bu doğru," dedi.

İkisi arasında, Rodriguez'in Nash Edgars ile olan ilişkisinin küçük bir taslağını çıkardık. Rodriguez'in katıldığı bir kodlama konferansında tanışmışlar çünkü Rodriguez kodlayıcıların uydu çanağı montajcılarından daha iyi para kazandığını duymuş.

Edgars istediği her şeye istediği zaman sahip gibi görünüyordu. Daha da iyisi, ona istediği her şeyi istediği zaman verebilirdi. Rodriguez'e hiçbir amcasından tek kuruş miras kalmayacaktı ve işte bu dahi bilgisayarıcı ona dünyayı sunuyordu.

"Karanlık ağ üzerinden," dedi Rawlins. "Sadece Bitcoin olarak kırk ila elli milyon değerinde olduğunu iddia etti."

"Ama sarışın kadınlara duyduğu nefretle hareket etmeye başlayınca asıl para gelmeye başladı," dedi Bree tiksinererek.

"Yüz binlerce abone," dedi Rawlins, o gün ürkütücü bir menekşe rengine bürünmüş olan Mohawk'ını sallayarak. "Hepsi de o kadınların dehşete düştüğünü ve istismara uğradığını görmek için para ödüyor."

Rodriguez, Bree'ye Edgars'ın sarışınlarla karşı nefretinin, sarhoş sarışın bir anneyle yıllarca uğraşmasından ve Güney Kaliforniya'da aşırı obez bir çocukken sarışın kızların onu taciz etmesinden kaynaklandığını söyledi. Kendisi bilgisayar ineği olduğu için, kilo verdikten sonra bile tacizler devam etmiş.

"Ne yani, intikamını almaya ve başkalarının sarışın karşıtı fantezilerini yaşamalarına yardımcı olmaya mı karar verdi?" Sampson söyledi.

"Bundan daha sapkın ve şeytani bir şeydi," dedi Bree. "Klipleri bir araya getirip *Tüm Sarışınlar Ölmeli* adında bir korku belgeseli yapmayı planladığını söyledi."

Sampson, "Tanrı'ya şükür, bu asla göremeyeceğimiz bir şey," dedi. "Peki ya şu Timmy Walker denen çocuk?"

"Lourdes o zavallı çocuğu öldüren biri varsa onun Pratt olduğunu söyledi," dedi Bree. "Vücudunda iyi bir kemik bile olmadığını, Alex'in dünyaya bir hizmette bulunduğunu söyledi."

Billie, "Ned nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi," dedim parlayarak. "Onu bu sabah gördüm. Vurulduğu gün söylediğin gibi, karaciğer olağanüstü bir şey. Yeniden oluşmaya başladı bile. Doktorlar iyileşeceğini söylüyorlar."

Nana Mama ortaya çıktı ve dedi ki, "Bu kadar yeter. Hadi, oğlun dart atacak, fırlatacak ya da dartla ne yapıyorlarsa onu yapacak."

Keşke Ali'nin maçı katlettiğini, istikrarlı ve göz kamaştırıcı bir isabetle dart attığını söyleyebilseydim ama öyle olmadı. Üç tane tam isabet ve bir tane de neredeyse attı ama onun dışında çok vahşiydi ve ilk turda şehir merkezinde barbekü dükkanı olan Mel Davis adında Teksaslı iyi bir adama yenildi.

Ali, Davis bir dahaki ona ve arkadaşlarına bedava barbekü teklif edene kadar yıkılmıştı. En küçüğüm eve yürürken eski haline dönmüş, Jannie ve Nana Mama ile gelecek yıl turnuvaya geri dönme planları hakkında durmadan konuşuyordu. Biz geride kaldık.

Birkaç dakika sonra Bree, "Ned büyük fikrin hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Hoşuna gidiyor.

Hem de çok."

"Michaels mı?"

"Henüz o konuşmayı yapmadık."

"Mutlu olacağından emin misin?"

"Son derece. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olacağım."

Ali, Nana ve Jannie süt ve dondurma almak için Chung'ın marketine gittiler. Bree ve ben yürümeye devam ettik.

Adımlarımıza ulaştığımızda gece çökmüştü. Ev ve sundurma karanlıktı. Birlikte, el ele verandaya tırmandık ve çözülmemiş birkaç sorun dışında kendimi eskisi kadar sağlam hissettim-

"Eller yukarı, yoksa ikinizi de vururum."

İrkildik ve sağımıza baktık, korkulukların yanına çömelmiş ve bize tabanca doğrultmuş birinin silüetini gördük. Ellerimizi kaldırdık.

"Merhaba Dr. Cross," dedi doğrulurken. "Şef Stone."

Dylan Winslow, Gary Soneji'nin oğlu, silahı aramızda ileri geri salladı ve düşük ışıktaki yüzünde çılgınca bir gülümseme görebiliyordum. Bu gülümsemeyi aylar önce, onu Delaware kırsalında annesinin ahırında güvercinlere işkence ederken yakaladığımda da görmüştüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun Dylan?" Dedim. "Annemi öldürdüğün için sana hak ettiğini veriyorum."

"Ona komplo kuruldu," dedi Bree. "Uyuşturuldu. Jüri de bunu kabul etti." "Bunu yaptığını kendi gözlerimle gördüm," diye hırladı.

"Demek o gece fabrikadaydın," dedim. "Duruşmadan beri bu olasılığı epeyce düşündüm."

"Kimin umurunda? Önemli olan kazanmak ve senin gittiğini görmek."

"Holografik filmi herkesin elinden , değil mi?"

Homurdandı. "Bu saçmalık. Bütün bu bahane senin velet çocuğun ve onun eşcinsel arkadaşı tarafından uyduruldu. Nerede o? Senin velet çocuk mu?"

"Çok ," dedim, gözlerim caddeye ve kaldırıma kaydı. "Onu daha sonra bulacağım, burada işim bittikten sonra."

"Hayır, yapmayacaksın."

Dylan tabancayı bana doğru salladı. "Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme, Cross!

Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben bir şeyleri fark eden adamım, Dylan. Anneni vurduğum filmi mahkemede defalarca izledikten sonra bile beni neyin delirttiğini anlayamadım."

"Kapa çeneni. Dizlerinizin üzerine çökün.

İkiniz de." Yerimde durdum. Bree de öyle.

Dedim ki, "Annen çıktığında tökezledi. Anneni sen mi ittin Dylan? Ne olmasını istediğini biliyor muydu?"

"Yine yalan söylüyorsun." Alay etti. "Boktan şeyler uyduruyorsun. Senin işin bu, Cross. Ama bu sefer değil. Bu sefer öleceksin. Daha önce ölmen gerektiği gibi."

Tabancanın horozunun klik sesini duydum. "Yapma bunu,"

dedi Bree. "Polisleri öldürmenin sonu asla iyi bitmez."

"değil," dedi Dylan. "Ben de burada bitiyorum. İkinizi de gördüğümde _"

Soneji'nin oğlu çılgılık atıp ateş etmeden bir saniye önce arkasında ve sağında bir hareketlilik yakaladım. Kurşun verandanın tavanına isabet etti.

Saldırırken yüzüme sıva tozu ve kıymıklar çarptı, omzumu göğüs kafesine çarptım ve onu sertçe korkuluğa doğru ittim. Kaburgalarının kırıldığını duydum ve onu verandanın zeminine sürükleyip sıkıştırmadan önce tüm rüzgârının kesildiğini gördüm.

Bree silahını tekmeledi, geri çekildi ve verandanın ışığını açtı.

Dylan Winslow altımda nefese yatıyordu, bir eli boynunun sol tarafının derinliklerine gömülü rekabet dartının kanatlarını ve şaftını arıyordu. "Şimdi kimmiş velet, ahmak?" Ali ağladı, verandaya sıçradı, yumruğunu sıkı ve parmağıyla Soneji'nin çocuğunu muzaffer bir edayla işaret etti. "Seni tüttürdüm otuz beş fitten bir onluk ile!"

Nisan ayının sonlarına doğru, Ali ve ben Maryland'in Doğu Kıyısındaki Assateague Eyalet Parkına gittik. Muhteşem bir bahar günüydü, doğal olmayan bir şekilde sıcaktı ve tanıdık bir Jeep Wagoneer'ın yanına park ettikten sonra arabadan indiğimde iliklerime kadar iyi hissetmişim.

"Bay Aaliyah neden bana balık tutmayı öğretmek istesin ki?" Ali arkadan yaklaşarak, "Beni tanımıyor bile," dedi. "Beni tanımıyor bile."

"Adınızı duymuş. Ayrıca, çocuklara balık tutmayı öğretmeyi seviyor." "Neden?"

"Bir adama bir balık verin ve bir gün boyunca yesin. Bir adama balık tutmayı öğretirseniz ömür boyu yer."

Ali bana komik bir yüz ifadesi takındı. "Kim söyledi bunu?"

Bir Volvo otoparka girdiğinde "Benden daha zeki biri," dedim.

Otuzlu yaşlarında, kül sarısı saçlı bir kadın arabadan indi ve belirsiz bir şekilde bize . "Plaj uzak değil, değil mi?"

"Kum tepelerinin hemen üzerinde," dedim ve Ali'ye spor ayakkabılarını çıkarmasını işaret ettim.

Yalınayak kum tepelerinin arasından geçen kum patikasında yürüdük. Bileğim hiç de kötü hissetmiyordu ve bahar gibi kokan hoş bir esinti vardı.

"Ona ne olacak baba?" Ali söyledi. "Dylan Winslow'a mı?" "Bu benim elimde olan bir şey değil. Mahkemede gününü görecek."

"Bree'nin beyninde bir sorun olduğunu düşündüklerini söylediğini duydum."

Bu ne yazık ki doğrudu ve eğer doktorların şüpheleri doğruysa, şaşırtıcı değildi. Dylan bir DNA zincirinin yanlış ucunda doğmuştu, psikopatik eğilimlerin suçlu bir babadan geçtiği ve ilk olarak savunmasız hayvanlara işkence etmekten zevk alarak ifade edildiği bir zincir. Annesinin öldürülmesine yardım etmek ve ardından bizi öldürmeye teşebbüs etmek onun için doğal ilerlemelerdi, bazı yönlerden hastalıklar kadar öngörülebilirdi.

"Doktorlar bu ihtimali değerlendiriyor," dedim. "Eğer öyleyse, Dylan böyle insanlar için bir enstitüye gidecek."

Sahile çıktık. Gökyüzü gülünç derecede maviydi. Deniz daha derin bir masmavi içinde dalgalanıyor ve yuvarlanıyordu. Sezon başında güneşlenenler ve az sayıdaki balıkçı el değmemiş kumları süslüyordu.

"Bu adamda büyük bir balık var!" Ali, kıyıya bir balık çeken bir adamı göstererek, "Güzel balık," dedi. "Güzel balık."

"Burayı sevdim baba. Balık tutmayı öğrenmek istiyorum." "Öğrenirsin diye düşünmüştüm."

Yüz metre kadar güneye yürüdük ve Bernie Aaliyah ile kızı Tess'i bizi beklerken bulduk.

"Hakkında çok şey duydum evlat," dedi Bernie, Ali'nin elini sıkarken. "Hatırlat da seninle dart tahtası arasına girmeyeyim."

Ali sırtıttı ve dost olacaklarını anladım. Bernie, Ali'ye takımın nasıl çalıştığını göstermeye başladı. Tess'e gittim, "Uzun zamandır görüşemedik." dedim.

Ellerini arka ceplerine soktu ve "Daha iyiyim. Çoğu gün." "Gezintiye mi çıktın?"

"Neden olmasın?"

Geldiğim yoldan geri yürüdük.

"Metro'dan ayrıldığınıza dair söylentiler duydum," dedi Tess. "Daha büyük ve daha iyi şeylere doğru."

"Doğru," dedim ve anlaşılmayı anlattım.

Rawlins gibi ben de artık FBI için bağımsız bir yükleniciydim ve en hassas ve yüksek profilli davalarda danışman olarak çalışıyordum. Aynı şey Metro için de geçerliydi.

"Huzursuzlanmaya başlamıştım," dedim. "Yeni bir meydan okumaya ihtiyacım vardı ve bunu elde edeceğim. Ve sadece en zorlu vakalarda çalışmak üzere çağrılacağım için, kişisel tatmin bulduğum danışmanlık uygulamama ayıracak zamanım olacak."

"Kulağa

mükemmel

geliyor." "Bence

de öyle."

Otoparktaki kül sarısı kadının bize doğru yürüdüğünü gördüm. Büyük bir güneş gözlüğü ve tenis siperliği takmıştı ve pembe pantolon giyen, küçük bir kova ve kürek taşıyan, atkuyruklu güzel bir genç kızın elini tutuyordu.

"Dedektif Aaliyah?" dedi kadın.

Tess başını geri çekti, onu tanımadığı belliydi.

Kadın bana baktı ve sonra güneş gözlüklerini çıkardı. "Benim adım Patricia Phelps."

Tess keskin bir nefes aldı. Titreyen elleri inançsızlıkla dudaklarına gitti. Vurduğu küçük kızın annesi tam orada duruyordu. "Bırakayım da ikiniz konuşun," dedim ve kum tepelerine doğru yürüdüm.

Bir tanesine tırmandım ve en uzun süre tepesinde oturdum, ayak bileğimi ovuşturdum ve altımdaki sahilde yaşananları izledim. Patricia Phelps'in söz verdiği gibi Tess Aaliyah'ı gördüm. Tess kadının kollarına düştü ve daha sonra küçük kız Meagan'la birlikte kumdan bir kale yaptılar.

Biraz zaman aldı ama Ali sonunda olta atmaya öğrendi ve daha sonra ilk balığını, güzel bir şerit balığını yakaladı. Ellerini havaya kaldırarak etrafta dans etti ve zafer çığlıklarını dalgaların üzerinden duyabiliyordum.

Gülümsedim ve kırılan dalgaların ötesine, denize ve uzak ufka baktım; bu tür anların, bu küçük zaferlerin daha önemli olduğunu hissettim.

Hayatım boyunca içine itildiğim tüm karanlık ağılara rağmen dünyanın iyiliği için çalışmamı sağlamaya yetti de arttı bile.

JAMES PATTERSON BOOK **SHOTS**

stories at the speed of life

BOOK **SHOTS** are page-turning stories by James Patterson and other writers that can be read in one sitting.

Each and every one is fast-paced, 100% story-driven; a shot of pure entertainment guaranteed to satisfy.

Under 150 pages
Under £3

Available as new, compact paperbacks, ebooks and audio, everywhere books are sold.

For more details, visit: www.bookshots.com

BOOK **SHOTS**
THE ULTIMATE FORM OF STORYTELLING.
FROM THE ULTIMATE STORYTELLER.

James Patterson tarafından da

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

Ölmek İçin 1^(inci) - 2^(nci) Şans (*Andrew Gross ile*) - 3^(üncü) Derece (*Andrew Gross ile*)

• 4^(üncü) Temmuz (*Maxine Paetro ile*) - 5^(inci) Atlı (*Maxine Paetro ile*) - 6^(ıncı) Hedef (*Maxine Paetro ile*) - 7^(inci) Cennet (*Maxine Paetro ile*) - 8^(inci) İtiraf (*Maxine Paetro ile*) - 9^(uncu) Yargı (*Maxine Paetro ile*) - 10^(uncu) Yıldönümü (*Maxine Paetro ile*) - 11^(inci) Saat (*Maxine Paetro ile*) - 12^(inci) Asla (*Maxine Paetro ile*) - Şanssız 13 (*Maxine Paetro ile*) - 14^(üncü) Ölümcül Günah (*Maxine Paetro ile*) - 15^(inci) İlişki (*Maxine Paetro ile*) - 16^(inci) Baştan Çıkarma (*Maxine Paetro ile birlikte*)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Ledwidge ile*) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge ile*) - Worst Case (*Michael Ledwidge ile*) - Tick Tock (*Michael Ledwidge ile*) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge ile*) - Gone (*Michael Ledwidge ile*) - Burn (*Michael Ledwidge ile*) - Alert (*Michael Ledwidge ile*) - Bullseye (*Michael Ledwidge ile*) - Haunted (*James O. Born ile*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile*) - Private London (*Mark Pearson ile*) - Private Games (*Mark Sullivan ile*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) - Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games (*Mark Sullivan ile*) Private Delhi (*Ashwin Sanghi ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) Fifty
Fifty (*Candice Fox ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - Woman of God (*Maxine Paetro ile*) - Hide and Seek - Humans, Bow Down (*Emily Raymond ile birlikte*) - The Black Book (*David Ellis ile birlikte*) - Murder Games (*Howard Roughan ile birlikte*) - Black Market - The Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - The Midnight Club - The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile*)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile birlikte*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile birlikte*)

ROMANS

Sundays at Tiffany's (*Gabrielle Charbonnet ile*) - The Christmas Wedding (*Richard DiLallo ile*) - First Love (*Emily Raymond ile*) - Two from the Heart (*Frank Constantini, Emily Raymond ve Brian Sitts ile*)

DİĞER BAŞLIKLAR

Augusta'da Mucize (*Peter de Jonge ile birlikte*) - Amerika Penguenleri (*Jack Patterson ile birlikte*)

SAYFA ÇEVİRENLERİN AİLESİ

ORTAOKUL KİTAPLARI

Hayatımın En Kötü Yılları (*Chris Tebbetts ile*) - Get Me Out of Here! (*Chris Tebbetts ile*) - My Brother Is a Big, Fat Liar (*Lisa Papademetriou ile*) - How I Survived Bullies, Broccoli, and Snake Hill (*Chris Tebbetts ile*) - Ultimate Showdown (*Julia Bergen ile*) - Save Rafe! (*Chris Tebbetts ile*) - Just My Rotten Luck (*Chris Tebbetts ile*) - Dog's Best Friend (*Chris Tebbetts ile*) - Escape to Australia (*Martin Chatterton ile*)

KOMİK SERİLER

I Funny (*Chris Grabenstein ile*) - I Even Funnier (*Chris Grabenstein ile*) - I Totally Funniest (*Chris Grabenstein ile*) - I Funny TV (*Chris Grabenstein ile*) - School of Laughs (*Chris Grabenstein ile*)

HAZİNE AVCILARI SERİSİ

Hazine Avcıları (*Chris Grabenstein ile*) - Nil'in Aşağısındaki Tehlike (*Chris Grabenstein ile*) - Yasak Şehrin Sırrı (*Chris Grabenstein ile*) - Dünyanın Zirvesindeki Tehlike (*Chris Grabenstein ile*)

ROBOTLARIN EVİ SERİSİ

Robotlar Evi (*Chris Grabenstein ile*) - Robotlar Çıldırıyor! (*Chris Grabenstein ile*) - Robot Devrimi (*Chris Grabenstein ile*)

DİĞER RESİMLİ ROMANLAR

Kenny Wright: Süper Kahraman (*Chris Tebbetts ile*) - Homeroom Diaries (*Lisa Papademetriou ile*) - Jacky Ha-Ha (*Chris Grabenstein ile*) - Word of Mouse (*Chris Grabenstein ile*) - Pottymouth and Stoopid (*Chris Grabenstein ile*) - Laugh Out Loud (*Chris Grabenstein ile*)

MAKSİMUM SÜRÜŞ SERİSİ

Melek Deneyi - Okul Sonsuza Dek Tatil - Dünyayı Kurtarmak ve Diğer Ekstrem Sporlar - Son Uyarı - Max - Fang - Angel - Nevermore - Forever

İTİRAFLAR SERİSİ

Bir Cinayet Şüphelisinin İtirafı (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Özel Okul Cinayetleri (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Paris Gizemleri (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Bir Melek Cinayeti (*Maxine Paetro ile birlikte*)

CADI & BÜYÜCÜ SERİSİ

Witch & Wizard (*Gabrielle Charbonnet ile*) - The Gift (*Ned Rust ile*) - The Fire (*Jill Dembowski ile*) - The Kiss (*Jill Dembowski ile*) - The Lost (*Emily Raymond ile*)

DANIEL X SERİSİ

The Dangerous Days of Daniel X (*Michael Ledwidge ile*) - Watch the Skies (*Ned Rust ile*) - Demons and Druids (*Adam Sadler ile*) - Game Over (*Ned Rust ile*) - Armageddon (*Chris Grabenstein ile*) - Lights Out (*Chris Grabenstein ile*)

DİĞER BAŞLIKLAR

Cradle and All - Crazy House (*Gabrielle Charbonnet* ile) - Expelled (*Emily Raymond* ile)

GRAFİK ROMANLAR

Daniel X: Uzaylı Avcısı (*Leopoldo Gout* ile birlikte) - Maximun Ride: Manga Vols.
1-9 (*NaRae Lee* ile)

RESİMLİ KİTAPLAR

Küçük Dahiler için Büyük Sözcükler (*Susan Patterson* ile) - Lütfen Bir Şans Verin (*Bill O'Reilly* ile) - Teşekkür Ederim Bir Deneyin

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.jamespatterson.co.uk adresini ziyaret
edebilirsiniz.

Ya da [Facebook'ta](https://www.facebook.com/jamespatterson) hayranınız olun

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin verdiği durumlar dışında hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, aktarılamaz, dağıtılamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya halka açık olarak icra edilemez veya kullanılamaz. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Epub ISBN: 9781473536159

Sürüm 1.0 Century

2017 tarafından

yayınlanmıştır

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Telif Hakkı© James Patterson 2017

Kapak arka plan görselleri © Arcangel © Trevillion Kapak
fotoğrafi insan taslağıcolin@colinthomas.com

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu Eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler ve olay açıklamaları yazarın hayal gücünün ve gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir

İlk olarak 2017 yılında Century tarafından

yayınlandı Century

The Penguin Random House Group Limited 20
Vauxhall Bridge Road, Londra, SW1V 2SA

www.penguin.co.uk

Penguin
Random House
UK

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

ISBN 9781780895154

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.